

ФАНТАСТИКА

002

ОРФИЯ

ОПЕРАЦИЯ "ХАОС" I

Пол Андерсън

ПОЛ АНДЕРСЪН
ОПЕРАЦИЯ „ХАОС“
КНИГА ПЪРВА

Превод: Весела Петрова

chitanka.info

„Както във всички учебни заведения, така и в «Трисмегист» постоянен проблем са студентските пакости. Обикновено са безобидни... Например да се промъкнеш през нощта в женските спални с шапка-невидимка. Или да провесиш на прозореца откраднатите от момичетата дамски принадлежности. Понякога шегите ставаха забавни. Например веднъж съживиха статуята на предишния президент (достоеен и заслужил уважението на всички човек) и тя премина през града, пеейки неприлични песни. Често шегите изобщо не бяха остроумни. Както когато Дин Уърсби беше превърнат от приятелите си в камък и три дни наред никой не го забелязваше.“

РОСИЦА ПАНАЙОТОВА КОЙ СТЕ ВИЕ, МИСТЪР...

А. А. Грейг, У. Р. Сандърс, Майкъл Караджордж? Или ако оставим настрана псевдонимите — кой сте вие, мистър Пол Андерсън?

Въпросът не е от риторичните, тъй като за българския читател това име е практически неизвестно, макар че няма защо да се гордеем особено с подобен факт. Защото американският писател фантаст, с когото тепърва ни предстои да се запознаем, е седемкратен носител на авторитетната на Запад награда „Хюго“ и двукратен на не по-малко престижната „Небула“. Но преди да стигне до лаврите на „Хюго“ и „Небула“, Андерсън е извървял дълъг и нелек път.

Роден през 1926 г. в семейството на скандинавски емигранти, до Втората световна война той живее в Дания. След хитлеристката окупация заминава за Минесота, където завършва физика в местния университет. И както често се случва с неспокойните и търсещи натура, още преди да е изучил основите на своята точна наука, ръката му вече посяга към перото на вълшебната жар-птица, наречена „фантастика“. За да не го изпусне до ден-дневен. Тогава, едва 21-годишен, Андерсън публикува своя първи разказ „Утрешните деца“.

Но чудната жар-птица лети нависоко и не обича гладките царски пътища — ще минат години, преди перото на Андерсън да засвети със свой собствен блясък. Това става през 1953 г., когато той издава една от най-забележителните си книги — „Три сърца и три лъва“. Оттогава неведнъж перото му ще осветява оригинални кътове на фантастичното царство — достатъчно е да споменем само такива произведения като „Кръстоносният поход в небесата“, „Време: нула“, „Царицата на ветровете и тъмнината“, „Буря в лятна нощ“, както и цикъла „Патрулът на времето“.

Обикновено причисляват Пол Андерсън към романтичната вълна в американската фантастика, която се разграничава от представителите на т.нар. „хард“ или твърда научна фантастика. „Операция «Хаос»“ (1971 г.) е едно от произведенията, които най-добре представят своя

автор в такава светлина — в него не липсват и силни човешки страсти, и причудливи създания, сякаш изпъззели от древните митологии. Но нито за миг романтикът Андерсън не е оставен на мира от учения Андерсън, влюбен в модерните технологии и научните казуси. Изобретателният и плодовит писател, чиито книги вече наброяват трицифрено число, трудно може да бъде „напъхан“ за удобство на литературната критика в някакви ограничителни рамки. И когато човек отвори „Енциклопедия на научната фантастика“ под редакцията на Питър Никълс, ще остане изумен, като прочете след статията за Андерсън отпратките към други статии в енциклопедията. Под ремарката „Виж още“ фигурират: черни дупки, генна инженерия, краят на света, киборги, политика, галактически империи, социалдарвинизъм, космически кораби, игри и спортове, научни грешки, Юпитер, война, жени, магия, Атлантида, гравитация, лингвистика, Слънце... Сигурно ще е приятно да си поговориш с автора за всичко това и за още толкова други неща, изброени в списъка — още повече че не са много имената в енциклопедията, удостоени с подобен поменик. Но ако това не стане, нали все пак остават книгите му.

Не зная дали не прехвалих големия американски писател, но си мисля, че нашите читатели сами ще съумеят да открият неговите недостатъци. Поне за това нас, българите, ни бива. Не зная и какъв край са предопределили на този американец с датско потекло норните — скандинавските богини на съдбата. Но ми се струва, че където и да попадне Андерсън — в рая или в ада, той ще продължава да търси своето перо от митичната жар-птица. Въпреки че, защо да бързаме — та писателят, с когото току-що се запознахме, е едва на 66 години!

Росица Панайотова

Привет!

Ако съществувате — привет!

Най-вероятно ние никога няма да ви открием. Този странен експеримент е проверка на една фантастична хипотеза. Но ние трябва да изпълним нашия дълг.

Лежа в оковите на съня, полуосъзнавайки съществуването на този свят. Подготвиха ме да изпратя призив през потока на времето, защото случилото се с мен преди много години остави своите следи върху посредственото ми същество. Те вярват, че съдържащата послание мисъл има по-големи шансове да влезе в резонанс с вашата, ако бъде изпратена от мен.

Възможността да успее е малка. Посредствеността ми напълно надделява над последните остатъци мана, която тлее в мен като тъничък дим. Във всички случаи ще ми бъде твърде неприятно, ако разбере, че изпращам мисълта си в празно пространство.

Вероятно е така.

Сигурно е само философска идеята, че времето има повече от едно измерение и че могат едновременно да съществуват различни вселени. Някои от тях са ни съвсем чужди, а други просто не се различават от нашата... (Защо в съня си говоря на този език? Това не е обичайният ми стил. Препаратите предизвикаха у мен странно състояние. Проклятие, когато утре се събудя, ще бъда аз и не само аз. Но сега и през тази нощ аз съм си аз...) Земя, където битката при Гьотисберг е спечелена от Ли, а при Ватерло — от Наполеон. Или земя, където религията на Митра е победила християнството. Или земя, където Рим изобщо не е съществувал.

Или земя, където не човекът, а друго животно се е развило и е станало разумно. Или земя, където въобще не се е породил разумен живот. А може би земи в такива краища на Космоса, където властват съвсем други природни закони и техните обитатели могат да вършат неща, които ние никога няма да можем. Но те пък, от своя страна, никога няма да достигнат онова, което ние правим без особен труд...

Трябва да призная, че хипотезата съдържа нещо повече от философско обосноваване. Тя намира потвърждение в най-новата, твърде абстрактна за мен физическа теория. И има няколко почти анекдотични случаи на появяване и изчезване, които ни карат да мислим, че са възможни телесни прехвърляния от един времеви поток

в друг. Например Бенджамин Батуст, Каспар Хаузер... Или онова, което се случи с мен, макар то да не е съвсем същото.

Паралелни светове съществуват, между тях трябва да има тясна взаимна връзка. Иначе хипотезата не може да бъде проверена и тя губи смисъла си. С един и същи произход и излети в едни и същи форми, тези светове трябва да имат една и съща съдба. Без съмнение във всички тях се води борба между закона и хаоса, независимо от разнообразните им форми.

Ние се понаучихме на някои неща. Длъжни сме да ви изпратим съобщение. Да ви помогнем и да ви предупредим.

На вас може да ви се стори, че това е само сън. Същото чувствам и аз. Но всичко, което си спомням, стана в действителност. Съмнително е вие (онези, до които можем да достигнем) да ни отговорите. Дори да поискате. Защото иначе вече щяхме да сме получили съобщение. Надявам се обаче, че нашето послание ще стигне до вас. Задайте си въпроса: как един обикновен сън може да бъде подобен на онова, което сънувате?

Ние нямаме ясна представа какви сте вие. Но предполагахме, че сте нещо повече от нищо. Вероятно живеете в светове, които не се различават твърде много от нашия. Защото иначе връзката помежду ни би била невъзможна. Как бих могъл да срещна отзвук в душите на напълно чужди същества? Вие, както и ние, би трябвало да помните своите Галилей, Нютон, Лавоазие, Уат. Но от някакъв момент нататък пътищата ни са се разделили. А имате ли си Айнщайн? И ако имате, над какво е работил той след публикациите си за брауновото движение на частиците и специалната Теория на относителността? Подобни въпроси могат да се задават безкрайно.

Разбира се, и у вас ще се появят същите въпроси, отнасящи се до нас. Ето защо накратко ще ви разкажа моята история — все едно, ще се наложи. Безспорно, често ще повтарям неща, които са ви известни. Ако вече знаете как работят електрическите генератори или как е завършила Първата световна война, или нещо друго, потърпете. По-добре да получите твърде много сведения, отколкото твърде малко. За нас това е жизненоважно.

Ако съществувате.

Откъде да започна? От Втората световна война, макар че началото на тази история се корени в много по-ранни времена.

Творението бе предшествано от борба.

ПЪРВА ГЛАВА

Или хич не ни вървеше, или разузнаването им се оказа по-добро, отколкото очаквахме, но последното им въздушно нападение смаза противовъздушната ни отбрана и помете палатката на метеорологичния корпус. Проблемите на снабдяването са си проблеми на снабдяването. Седмици наред не можехме да си попълним запасите, а през това време неприятелят завладя контрола над атмосферните явления. На единствения ни оцелял метеоролог — майор Джексън, му се наложи да използва онова, което бе останало от стихииите му, за да ни защити от мълниите. Така че щем не щем, трябваше да понасяме всичко, с каквото ни гощаваха. Сега например валеше дъжд.

Няма нищо по-отчайващо от непрекъснатия — вече цяла седмица — студен дъжд. Земята подгизна. Калта влизаше в ботушите, те станаха толкова тежки, че едва ги отлепвахме. Униформата се превърна в напоени с вода парцали, залепнали за кожата. Дажбите ни бяха овлажнели, а пушките изискваха непрекъснати грижи. И през цялото време, докато заспиш, чуваш как дъждът барабани по каската ти. Никога няма да забравя тази сива, лееща се безкрайно по тялото ми вода. И след десет години вятърът, който носи дъжд, ще предизвиква у мен мрачно и потиснато настроение.

Едно му е хубавото, помислих си: докато вали, не могат да ни атакуват от въздуха. Разбира се, когато бъдат готови да ни атакуват от бръснещ полет, ще махнат облаците. Но нашите метли ще се появят също така бързо, както и техните килими.

Бавно, едва-едва се придвижвахме напред. Цялата ни 45-та Мълниеносна дивизия заедно с придадените към нея части — гордостта на армията на Съединените щати, се беше превърнала в жалка, подгизнала сбирщина от хора и дракони, бродещи насам-натам по хълмовете на Орегон с надеждата да открият окупаторите.

Вървах бавно през лагера. Водата течеше по палатките и с бълбукане се стичаше в окопите. Естествено часовете ни си бяха сложили шапките невидимки, но аз виждах как в калта се появяваха

стъпки, чувах пльокането на ботушите и скучните еднообразни проклетия.

Отминах пистата за излитане и кацане. Военновъздушните сили бяха разположени до нас, за да ни окажат незабавна поддръжка, ако стане нужда. Двамина, без да си дават труда да се правят невидими, стояха на пост до съборения хангар. Сините им униформи бяха изкаляни, както и моята защитна, но те бяха гладко избръснати и отличителните им знаци — крилата метла и мъниста на Побеждаващата злото градушка, бяха излъскани. Отдадох ми чест и аз лениво им отвърнах. „Честта на мундира“. Моля, господа със сини мундири... Тъпаци!

Отзад бяха стоварени листове бронирана стомана. Момчетата измайсториха от тях преносимо укритие за зверовете. Можех да видя само парата, която се процеждаше през цепнатините, и усещах отвратителната смрад на рептилиите. Драконите ненавиждат дъжда и водачите им трябваше да губят дяволски много време, за да не ги изпуснат изпод контрол.

Наблизо се беше разположило Отделението за петрологична война. Покрит басейн, в който василиските се виеха, съскаха и обръщаха главите си, украсени с гребени, настрани от хранещите ги.

Лично аз се съмнявах в практическата помощ и ползата от този корпус. Василискът трябва да се заведе непосредствено до човека и да се принуди змеят да го гледа втренчено, докато онзи не се вкамени. А отражателните алуминиеви костюми, които водачите трябва да носят, за да се защитят от излъчването на своите питомци, са истинска покана за неприятелските снайперисти. Освен това, превръщайки се в силиций, въглеродът в човешкото тяло дава радиоактивни изотопи. Тъй че може би ще получите такава доза радиация, че лекарите ще бъдат принудени да ви прехвърлят на Свети Джон Уорт. Онзи, дето преди полунощ излиза от гробницата си.

Между другото, ако не знаете, кремацията не само изчезна като обичай — Законът за националната отбрана я обяви за незаконна. Наложих ни се да правим множество гробища по старинен маниер. Тъй че с прогреса на науката свободата ни се ограничи.

Минах покрай инженерите, командващи банда зомби. Те копаеха поредната отводнителна канавка. Стигнах до огромната палатка на генерал Ванбрух. Като видях емблемата ми — тетраграмата на

Разузнавателния корпус, и отличителните знаци на пагоните ми, часовоят отдаде чест и ме пусна вътре.

Влязох, спрях до прозореца близо до масата и вдигнах ръка за поздрав.

— Капитан Матучек, сър — казах.

Ванбрух ме погледна изпод косматите си вежди. Той беше висок мъж с лице, подобно на оронен камък. Сто и три процента кадрови боец. Но ние се отнасяхме към него също както вие се отнасяте към пълководците, чиито ликове са отпечатани на банкнотите ви.

— Свободно — каза той. — Седнете. Ще се забавим малко.

Намерих си един сгъваем стол и седнах. Два подобни вече бяха заети. Не познавах хората, които седяха на тях. Единият — дебеланко с кръгло червендалесто лице и бяла пухкава брада — беше майор с емблемата на Корпуса за свързка. А другият беше млада девойка. Въпреки умората си аз отново се вгледах в нея, примигвайки. Тя си го заслужаваше: висока, зеленоока, с червеникави коси и със скулесто лице. А фигурата й... твърде хубава за униформата на Женската помощна служба на разузнаването. И за всяка друга също. Отличителни знаци на капитан. Паякът на Кавалерийския корпус. Щом искате официалното му название — моля: не паяк, а слейпнир.

— Майор Хариган — изгрухтя генералът. — Капитан Грейлък. Капитан Матучек. А сега — на работа.

Той разгърна пред нас карта. Наведох се и я заразглеждах — на нея бяха отбелязани нашите и противниковите позиции. Неприятелят все още държеше в ръцете си половината крайбрежие на Тихия океан от Аляска до Орегон, макар че положението значително се подобри, когато преди една година в битката при Мисисипи успяхме да отблъснем нашествието.

— И така — каза Ванбрух, — ще ви опиша ситуацията в общи черти. Предстои ви опасна задача и въпреки че сте доброволци, искам да знаете колко е важна.

Знаех си го, сам се натиках доброволец. Така или иначе, дойдох като такъв. И то за да разбера, че армията си е армия, а войната — война. Тъй че по принцип не бих могъл да откажа. Когато Сарацинският халифат ни нападна, аз бях актьор в Холивуд с известни успехи. Много ми се искаше да се върна към професията си, но най-напред трябваше да свърши войната.

— Както виждате, отблъснахме ги — рече генералът. — И всички окупирани страни се опомниха и разкудкудякаха, готови да вдигнат въстание, щом се появи възможност да спечелят битката. Британия помага за въоръжаването и организирането на нелегална борба и същевременно се готви да форсира Ламанша. Русите подготвят настъпление на север. Но ние... ние трябва да нанесем решителния удар. Да пробием фронтовата линия и да погнем врага. Това ще бъде сигналът. Ако успеем, на войната ще бъде сложен край още тази година. Иначе може да се проточи и три години.

Знаех това. Цялата армия го знаеше. Официално не беше съобщено нищо, но хората някак усещат, когато предстои голямо настъпление.

Той непохватно започна да движи пръста си по картата.

— Девети брониран дивизион е тук. Дванадесети метателен е тук. Саламандрите са там, където имаме сведения, че онези са концентрирали своите огнедишаци. Моряците са готови да дебаркират и отново да превземат Сиатъл. Военноморските сили са отгледали достатъчно кракени. Един хубавичък удар — и ще ги прогоним.

Майорът изсумтя в брадата си и мрачно се взря в кристалната топка. Сферата беше мътна и тъмна. Неприятелят създаваше такива смущения, че бе невъзможно да използваме кристалите. Естествено, ние им отговоряхме със същото. Капитан Грейлък нетърпеливо затропа по масата с безупречния си маникюр. Тя беше толкова чистичка, свежа и красива, че аз реших — в края на краищата ми харесва. Във всеки случай сега, когато лицето ми е покрито с тридневна четина.

— Но явно нещо не е наред, сър? — осмелих се да попитам.

— Правилно, дявол да го вземе — рече Ванбрух. — В Тролбург.

Кимнах. Засега сарацините държаха този град, ключ към позициите, оседлал шосе 20 и пазещ подстъпите към Салем и Портланд.

— Струва ми се, че ние предлагаме да превземем Тролбург, сър — промърморих аз.

Ванбрух се намръщи.

— Това трябва да направи 45-та — недоволно рече той. — Ако се изложим, приятелю, те ще атакуват, ще отрежат девети и ще провалят цялата операция. Освен това майор Хариган и капитан Грейлък от 14-ти ми доложиха, че гарнизонът в Тролбург има ифрит.

Подсвирнах. По гърба ми полазиха мравки. Без да се замисля, халифатът искаше да използва свръхестествена сила (именно затова целият останал мюсюлмански свят смяташе сарацините за еретици и ги мразеше не по-малко от нас). Никога не бих си помислил, че ще стигнат толкова далеч — да счупят Соломоновия печат. Излезлият изпод контрол ифрит можеше да причини невъобразими разрушения.

— Надявам се, че е само един — пошепнах аз.

— Един е — каза Грейлък. Гласът ѝ беше алтов и би могъл да бъде приятен, ако не говореше толкова рязко. — Преровиха цялото Червено море с надеждата да намерят още една бутилка на Соломон, но вероятно тази е последната.

— Въпреки това е лошо — рекох аз. Усилието да говоря с равен глас ми помогна да се успокоя. — Как разбрахте?

— Ние сме от 14-ти — натърти Грейлък кой знае защо. Във всеки случай кавалерийската ѝ значка ме учуди. Обикновено от всички новобранци само детските учителки и някой подобни на тях стават за яздене на еднорози.

— Аз съм просто офицер-свързочник — побърза да каже майор Хариган. — Лично аз яздя на метла.

Засмях се. Някой американец (освен ако не членува в някакъв религиозен орден) не би си признал, че са го сметнали годен да обяди еднорог.

Майорът ме изгледа свирепо и целият почервения.

Грейлък продължаваше, сякаш диктуваше. Говореше пак така рязко, но тонът ѝ се беше поизменил.

— Провървя ни — пленихме един бимбашия на щурмовия отряд. Разпитах го.

— Здравно си държат езика зад зъбите тези знатни синчета... хм... на пустинята — рекох аз. Понякога вътрешно се съмнявах в Женевската конвенция, но не ми се нравеше идеята да я нарушим окончателно. Дори и ако неприятелят не изпитва подобни угризения на съвестта.

— О, ние не използваме жестоки методи — отговори Грейлък. — Настанихме го при много добри условия и го хранехме добре. Но в мига, когато лапваше късчета месо, аз го превръщах в свинско. Той много бързо се пречупи и ми разказа всичко, което знаеше.

Разсмях се с цяло гърло. Ванбрух захихика, но тя продължаваше да седи с невъзмутимо лице. Трансформацията на органични вещества представлява просто размесване на молекулите. Атомите не се променят, тъй че няма риск от облъчване. Но естествено, трансформацията изисква големи познания и по химия. Тъкмо тук е причината, поради която обикновеният пехотинец се отнася с ненавист към техническия корпус — изпитва неприкрита завист към онези, които могат да превърнат неприкосновения запас в пържола или в печено по френски. Артелчиците си имат достатъчно главоболия със заклинанията върху дажбите, вместо да създават изискани блюда.

— О кей, разбрахме, че в Тролбург има ифрит — каза генералът. — Какво друго имат още?

— Един малък дивизион, сър. Вие ще превземете града с голи ръце, ако успеете да обезвредите този демон — отговори Хариган.

— Да, знам — Ванбрух ме погледна: — Е, капитане, ще рискувате ли? Ако се справите с него, това ще ви донесе най-малкото Сребърна звезда... Извинете, Бронзова.

— А... — аз замълчах, търсейки думи да му отговоря. Повече ме интересуваше изкачването по служебната стълбица или уволнението и преминаването в запас. Възможно е и това да се случи. Но сега става дума не за мен, а за възстановяване на стратегическото равновесие. — Сър, в тази област познанията ми са невероятно слаби. В колежа едва не ме скъсаха по демонология.

— Аз ще поема тази част от задачата — каза Грейлък.

— Вие?! — върнах на мястото й увисналата ми почти до пода долна челюст. Не знаех какво друго да добавя.

— Преди войната бях главна вещица на Магьосническата агенция в Ню Йорк — студено отговори тя. Стана ми ясно на какво се дължат маниерите ѝ: типична девица, направила кариера в големия град. Не беше по силите ми да спра генерала и нея. — Зная как да се справя с демоните по крайбрежието. Вашата задача е да ме доставите цяла и невредима и да ме върнете обратно.

— Да — изрекох, — разбира се.

Ванбрух се изкашля, прочиствайки гърлото си. Не му се нравеше да изпраща жена на такава работа, но времето бе твърде малко, трябваше да се използва тази възможност.

— Честно казано, капитан Матучек е от най-добрите ни върколаци — направи ми комплимент той.

„Ave Caesar, morituri te salutant!“ Не, аз имах предвид нещо друго. Умирайки, бих могъл да измисля по-добър финал.

Не бях изплашен, това ми беше ясно. Макар да ми беше направено заклинание срещу страх, имах сериозни причини да мисля, че шансовете ми да оцелея не са по-малки от отиващия в атака пехотинец. Ванбрух няма да жертва подчинените си, ако смяташе задачата за безсмислена и безнадеждна. Но що се отнася до перспективите, аз не бях оптимист като него.

— Мисля, че двама ловки и съобразителни бойци като вас ще се промъкнат незабелязано покрай стражата им — продължи генералът. — После ще трябва да импровизирате. Ако успеете да неутрализирате чудовището, ще атакуваме утре на обяд.

И добави мрачно:

— Ако до изгрев-слънце не получа известие, ще се наложи да се прегрупираме и да започнем отстъпление. Да спасяваме, каквото можем. О кей, ето картата на града и околностите, която направихме въз основа на геодезична снимка...

Не си губеше времето да изяснява дали наистина доброволно съм се съгласил да изпълня задачата.

ВТОРА ГЛАВА

Водех капитан Грейлък към палатката, която споделях с двамина събрата офицери. По дългите наклонени камшици на дъжда пълзеше мрак. Мъкнехме се из отвратителната кал и докато не влязохме под брезента, мълчахме. Другарите ми по палатка бяха отишли на патрул, тъй че мястото стигаше. Запалих огъня на Свети Елм и седнах направо върху пропитите с вода дъски, с които беше постлан подът.

— Заповядайте — предложих й единственото ни столче без облегалка. То беше одушевено, купихме го в Сан Франциско. Не беше твърде пъргаво, но все пак можеше да мъкне снаряжението ни и идваше, когато го повиквахме. Като почувства непозната тежест, неспокойно се размърда, а после пак заспа.

Грейлък извади пакет „Криле“ и вдигна въпросително вежди. Кимнах утвърдително и в устата ми се оказа цигара. Лично аз в поход пуша „Щастие“ — самозапалващ се тютюн, удобно е, ако кибритът овлажнее. Когато бях цивилен и можех да си го позволя, любимата ми марка бе „Филип Морис“, защото заедно с дима от цигарата се появява мъничък елф, който ти приготвя и питието.

Известно време мълчаливо пушихме и слушахме дъжда.

— Е — казах аз най-сетне, — предполагам, че разполагате с транспортно средство?

— Личната ми метла — отвърна тя. — Тези военни „вилиси“ не ми се нравят. „Кадилакът“ ми харесва, аз изстисквам от него повече, отколкото е позволено и възможно.

— Имате ли грим, пудра, някакви дрънкулки?

— Само малко тебешир. Не всяко материално тяло може да се използва срещу могъщ демон.

— Нима? А восъкът, с който е била запечатана Соломоновата бутилка?

— Ифритът е стоял в бутилката не заради восъка, а заради печата. Символът създава магията. Всъщност, предполагам, че въздействието й е чисто психосоматично — тя смукваше от цигарата и

на бузите ѝ се появяваха плоски вдлъбнатини. И аз разбрах, че капитан Грейлък не си поплюва. — През нощта ще имаме възможност да проверим тази хипотеза.

— Добре. Вероятно ще искате да носите пистолет, зареден със сребърни куршуми — както знаете, онези също имат върколаци. Аз смятам да си взема 45-милиметров картечен пистолет и няколко гранати.

— А спринцовка?

Намръщих се. Винаги съм смятал за богохулство идеята да се употребява светената вода като оръжие (макар капеланът да твърди, че е допустимо да се използва против долния свят).

— Безсмислено е — рекох. — Мюсюлманите нямат такъв ритуал. По-добре да си взема камерата „Полароид“.

Айк Абрамс пъкна огромния си нос в отвора на палатката.

— Не бихте ли желали вие и госпожа капитанът да хапнете нещо, сър? — попита той.

— Ами да, разбира се, че искаме — казах аз. А си помислих: колко лошо е, че последната нощ преди битката ще прекарам като преживно животно. Той изчезна и аз ѝ обясних:

— Айк е прост редник, но в Холивуд бяхме приятели. Той беше реквизитор, когато играех в „Зовът на дебрите“ и „Сребърният атаман“. Тук с радост се самоназначи за мой ординарец. Ще ни донесе да похапнем.

— Знаете ли — каза тя, докато го изпращаше с поглед — в тази страна антисемитизмът е бил много разпространен. Не само сред малцина откачени, но и сред обикновените почтени граждани.

— Наистина ли?

— Наистина. Смятали са, че евреите са страхливи и на фронта със свещ не можеш ги откри. Сега, когато за повечето от тях магьосничеството е забранено — по религиозни причини (а догматиците им изобщо не го практикуват), в пехотата и сред рейнджърите има толкова евреи, че просто е невъзможно да не се забележат.

А на мен вече ми писна да виждам герои в комиксите и разказите в пошлите списания с еврейски имена. Нима и англосаксонците, и евреите не принадлежат към нашата култура? Права е капитан

Грейлък. И това доказва, че тя е нещо повече от обикновена машина за печелене на пари.

— Какво работехте като цивилна? — попитах я главно за да заглуша непрекъснатия шум на дъжда.

— Вече ви казах — отвърна ми троснато тя отново с рязък глас. — Работех в Магьосническата агенция — посредничество, реклама, обявления и тъй нататък.

— О — рекох, — а Холивуд толкова е пропит от фалш, че не заслужава дори да му се подиграваш. И аз не успях да променя нищо. От тези господа на Медисън авеню в крайна сметка получавах само главоболие. Голямото изкуство се използва от самодоволните нищожества, за да изскачат нагоре като сапунени мехури. Или да изтъргуват своите нещица, които по нищо не се различават от останалите глупости. Дружеството за защита на животните се бори срещу опитите да бъдат дресирани русалките така, че да създават със заклинания вълшебни фонтани, както и срещу опитите да се напъхват малки саламандри в стъклени тръби за осветяване на Бродуей. Но аз, както и преди, смятам, че това все пак е нещо по-добро, отколкото виковете до небето за парфюма „Ма шер“, който всъщност е само едно омайно биле...

— Нима не разбирате — каза тя, — че това е част от нашата икономика и от нашия обществен живот? Мислите ли, че средният магьосник може да поправи, да речем, една машина за поливане на цветя? Не, дявол да го вземе. Той по-скоро ще пусне на свобода водните духове и ако не се използва противодействащо заклинание, ще залее половината град. И тогава на нас, вещиците, ни се налага да убеждаваме хидрите, че те са длъжни да се подчиняват на нашето магьосничество. Нали вече ви казах, че когато си имаш работа с тези същества, ефектът е чисто психологичен. Имала съм случаи да се спускам с акваланг под водата при тях.

Погледнах я с уважение. Развитието на магията започва от момента, когато човечеството е разбрало колко незначително е въздействието на хладното оръжие. Светът има нужда от отчаяно смели хора. Изглежда тя спадаше именно към тази категория. Междувременно Абрамс домъкна две чинии с войнишка дажба. Видът му беше тъжен и ми се искаше да го поканя при нас, но задачата ни беше секретна, а ни предстоеше да дообсъдим подробностите.

Капитан Грейлък превърна кафето в мартини (не дотам сухо), а подходящата само за кучета и котки храна — в много добре приготвено месо. От една жена не може да се очаква кой знае какъв кулинарен ефект, но, честно казано, храната беше най-добрата, която съм ял от месец насам. След питието тя неволно се отпусна и аз разбрах, че отблъскващата ѝ студенина е просто самозащита срещу нахалните типове, с които ѝ се е налагало да общува. Споделихме си, че се казваме Стивън и Вирджиния. После мракът навън обгърна всичко и вече трябваше да тръгваме.

ТРЕТА ГЛАВА

Вероятно мислите, че е същинско безумие да се изпратят двама души (и то единият от тях жена) сред неприятелските войски, за да изпълнят подобна задача. На пръв поглед е необходима най-малко цяла бригада рейнджъри. Но съвременната наука промени войната, също като индустрията, медицината и дори обикновения живот. Във всички случаи задачата ни бе безумно опасна и нямаше нищо да спечелим, ако бяхме повече хора.

Защото макар че практически всеки може да се научи на някои най-прости вълшебства, като например изкуството да управлява метла, машина за химическо чистене, струг и т.н., много малко представители на човешкия род могат да бъдат смятани за истински майстори. За тази цел са необходими дълги години обучение и практика, да не говорим за вродените способности. Също като превръщането на човека в животно — ако той е сред малцината, притежаващи необходимите хромозоми, превръщането му в присъщото му животно става почти инстинктивно. Иначе е нужно въздействието на външна сила.

Мои приятели учени ми обясниха, че Вселената може да се разглежда като система от Канторови безкрайности — във всеки клас там частта е равна на цялото. Ето защо една добре подготвена магьосница може да свърши всичко, което е необходимо. А голямата група е много лесно да бъде разкрита, което значи да се рискуват ценни кадри. Тъй че Ванбрух беше прав, изпращайки само нас двамата.

Понякога се налага да се убедиш на собствения си гръб колко железни са принципите на военните действия.

Аз и Вирджиния се обърнахме с гръб един към друг, за да се преоблечем. Тя — в панталони и куртка, аз — в еластично трико, което щеше да ми е удобно във вълчия ми облик. Наложихме си каските, закопчахме снаряжението и се обърнахме. Тя изглеждаше прекрасно дори в тези дрехи — зелени и безформени.

— Е, какво — казах тихо аз, — тръгваме ли?

Не се страхувах. Всеки новобранец при постъпването си в армията се ваксинира срещу страх. Но онова, което ни очакваше, не ми харесваше.

— Мисля, че колкото по-рано тръгнем, толкова по-добре — отвърна тя. Прекрачи през изхода на палатката и свирна.

Метлата пикира и се приземи точно до нас. Тя беше нашарена с райета в най-немислими цветове, обаче бе удобна. Пенопластовите седалки добре убиваха ускорението, а прекрасно проектираните подвижни облегалки приличаха на използваните във военните машини. Метлата управляваше приятелят на Вирджиния — огромен котарак, черен като непрогледна нощ, с недоброжелателно проблясващи очи. Той се изгърби и негодуващо заръмжа. Магията за предпазване от лошото време не позволяваше на дъжда да се докосне до него, но просмуканият от влага въздух явно не му харесваше.

Вирджиния го погали по гушката.

— О, Сварталф — прошепна тя, — доброто ми коте, скъпия ми елф, принц на мрака... Ако доживеем до утре, ти ще спиш на възглавници, пухкави като облак, ще пиеш каймак от златна чаша.

Котаракът наостри уши и даде газ.

Седнах на задната седалка, поставих удобно краката си на стремената и се облегнах. Девойката седна пред мен, тихичко запя и се приведе напред. Метлата се издигна рязко нагоре, земята под нас пропадна, лагерът изчезна в мъглата.

И аз, и Вирджиния притежавахме магьосническо зрение (поточно виждахме в инфрачервения спектър), тъй че нямахме нужда от светлина.

Метлата се издигна в облаците. Над нас се виждаше гигантският звезден свод, а под нас — синкаво-бели въртопи дрезгавина. Мярна ми се кръжаща двойка „П-26“. Патрул. Всеки „П-26“ се състои от здраво свързани метли — за да може да носи тежестта на бронята и на картечниците. Оставихме ги зад нас и се устремихме нагоре. Държах на коленете си автомата и се вслушвах в свистящия покрай нас въздух. Долу смътно се долавяха очертанията на хълмове. Тук-там избухваха експлозии — артилерията се сражаваше. На такова разстояние е невъзможно да отклониш снаряд от целта му или да пробиеш броня с магия. Носеха се слухове, че „Дженерал Електрик“ разработвал уред,

който може да произнесе заклинание за няколко микросекунди, но сега-засега оръдията продължаваха двубоя си.

Тролбург беше разположен само на няколко мили от позициите ни. Виждах го: градът се бе проснал под нас, затъмнен срещу нашите оръдия и самолети. Колко хубаво щеше да бъде, ако имахме атомно оръжие! Но докато тибетците въртят колелата си и се молят за предотвратяване на атомната война, тези идеи ще си останат научна фантастика.

Котаракът вирна опашка и измяука. Вирджиния насочи метлата косо надолу. Приземихме се сред гъста горичка.

— Наблизо трябва да има патрул — ми прошепна Вирджиния. — Не се реших да приземя върху някой покрив, много лесно ще ни забележат. Трябва да влезем в града пеша.

Кимнах:

— Добре. Почакай малко тук.

Осветих се с фенерчето. Само преди десет години беше много трудно да се повярва, че трансформацията зависи от количеството лунна светлина. После Винер доказа, че това е просто един от процесите, при които поляризираната светлина с правилно подбрана дължина на вълната въздейства на щитовидната жлеза. И „Корпорация Полароид“ натрупа поредния си милион долари с лещите си за превръщане. Не е лесно да се върви в крак с учените в нашето ужасно и удивително време, но не бих го сменил с никое друго.

Обичайното усещане — сякаш целият се тресеш, покриваш се със ситни вълни. Прониза ме болка, смесена с възторг. Кратко опиянение, световъртеж — и атомите се прегрупираха. Образуваха се нови молекули. Някои от нервните ми окончания се удължиха, други, обратното, изчезнаха. Костите ми за един миг омекнаха, мускулите се разтегнаха, като че ли бяха от ластик. Сетне тялото ми се стабилизира. Отърсих се, проврях опашката си през отвора на плътното прилепналите по тялото ми панталони и заврях носа си в ръката на Вирджиния.

Тя ме потупа по врата, зад каската.

— Браво. Да тръгваме.

Обърнах се и се мушнах в храстите.

Мнозина писатели са се опитвали да опишат усещанията, възникващи при превъплъщението, но безуспешно. Защото в човешкия език няма подходящи думи. Зрението ми вече не беше толкова остро —

звездите над главата ми се размазаха, светът изведнъж стана плосък и безцветен. Затова пък ясно чувах всички звуци на нощта. Те се превърнаха почти в рев, това бяха свръхзвуци. Цяла вселена от миризми струеше в ноздрите ми: ароматът на мокра трева и почва, където мишките тичаха насам-натам, бързаха да се спасят. От тях се носеше горещ, сладникав мирис. Отчетливата, рязка миризма на оръжие, масло, нефт, неясната смрад на дим. Нещастно човечество, с притъпени сетива, нечувствително към това изобилие!

Най-трудно ми е да обясня психиката си. Аз бях вълк. С вълчи нерви, жлези и инстинкти и с вълчи ум — пъргав, макар и ограничен. Запазих човешката си памет, целите ми бяха човешки. Но те ставаха някак нереални, сякаш бяха сън. Налагаше ми се да напрегна цялата си дълго тренирана воля, за да не загубя човешкото у мен. Не е чудно, че някога върколаците са имали лоша слава. Това е било още преди да разберат, че трансформациите включват и промяна на психиката. Преди да ги възпитават по съответния начин още от деца.

Тежа 90 килограма, а при превръщането законът за запазването на материята се спазва също така строго, както и останалите природни закони, тъй че аз бях един твърде едър вълк. Но с лекота се провирах през храстите, тичах покрай ливади и долове — като сянка измежду другите движещи се сенки. Вече почти бях влязъл в града, когато долових човешка миризма.

Долепих се до земята. Сивата козина на врата ми щръкна. Чаках. Покрай мен мина патрул — висок брадат мъж, златните му обици слабо проблясваха от светлината на звездите. Навитата около каската му чалма изглеждаше огромна на фона на Млечния път.

Оставих го да отmine и тръгнах подире му, докато не видях следващия. Патрулите опасваха целия Тролбург, всеки обхождаше дъга от 100 метра, като в двата ѝ края се срещаше с колегите си. Няма да ни бъде лесно...

В ушите ми проникна някакъв неясен шум. Наведох се, като се мъчех да се слея със земята. Отгоре като призрак премина един от самолетите им. Видях две картечници и зад тях клекнал мъж. Килимът летеше бавно и ниско, описвайки кръг над пръстена от патрули. Тролбург беше охраняван добре. Тъй или иначе, Вирджиния и аз трябваше да се промъкнем през всички тези патрули. Необходимо бе да се превърна обратно в човек, за да използвам цялата мощ на

човешкия разум. Вълчият инстинкт просто ми повеляваше да се нахвърля върху първия срещнат човек, но тогава в косматите ми уши щеше да се вкопчи целият гарнизон.

Да се изчака... Може би това наистина е необходимо. Направих кръг и се върнах в храстите. Сварталф ме дерна с лапата си и излетя като куршум на върха на дървото. Грейлък изплашено скочи, в ръцете ѝ блесна пистолет. Сетне се отпусна и малко нервно се изсмя. Бих могъл и сам да използвам фенерчето, макар и в сегашния си вид, но нейните пръсти щяха да се справят по-бързо.

— И тъй — попита тя, когато отново станах човек, — какво открихте?

Описах положението. Тя се намръщи и прехапа устни. Наистина те бяха твърде хубави, за да се отнасят така с тях.

— Лошо — рече тя, — именно от това се боях.

— Чуйте — казах, — ще можете ли бързо да откриете къде е ифритът?

— Да, разбира се, завършила съм Конгоанския университет и съвършено владее магьосническия нюх. Но какво от това?

— Ще отвлека вниманието им: ще нападна някого от тях и ще вдигна шумотевица. По този начин ще имате възможност да се промъкнете незабелязано покрай патрулите. Когато влезете в града, ще си сложите шапката-невидимка.

— Не, тяхната система за откриване не е по-лоша от нашата. Невидимостта отдавна остаря.

— Хм... Мисля, че сте права. Е, както и да е, в тъмното по-лесно ще стигнете до ифрита. Пък после какъв ще ни е късметът, не можем да предвидим.

— Предполагах, че ще ни се случи нещо подобно — отвърна тя и внезапно каза с нежност, която ме порази: — Стийв, имате ли някакъв шанс да се спасите?

— Загубен съм само в случай че ме удари сребърен куршум. Наистина, техните куршуми главно са от олово. Системата им е като нашата — на всеки десети куршум един трябва да е сребърен. Навярно шансовете ми да се върна цял и невредим са деветдесет на сто.

— Лъжец — рече тя, — но смел лъжец.

Изобщо не съм смел. Понякога ужасно ми се иска да си помечтая за Долината на щурците, за Аламо, за хълма Сан Хуан. Или за

Казабланка, където нашата армия имаше числено превъзходство и спря три бронирани дивизии на Африканския корпус под командването на Огерхауз. Но тези настроения ме налягат само когато съм се разположил удобно и в безопасност. Изведнъж магията срещу страх престана да действа и в стомаха ми се сви голяма буца, обаче не виждах друга възможност, освен да изпълним задачата. Ако опитът ни се провали, ще ни изправят пред военнополови съд.

— Когато се спуснат да ме ловят, ще ги объркам — рекох — и ще се помъча да се присъединя към вас.

— О кей — тя внезапно се надигна на пръсти и ме целуна. Впечатлението беше зашеметяващо.

За миг си глътнах езика.

— Какво ще правите в събота вечерта? — лекичко ме тресеше. Тя се разсмя.

— Не си мислете глупости, Стийв, аз съм от кавалерията.

— Да, но войната няма да продължи вечно — усмихнах се с безгрижна пресилена усмивка. Тя ме погледна внимателно. Често пъти е полезно да използваш натрупания опит.

Обсъдихме подробностите възможно най-грижливо — Вирджиния не хранеше илюзии — ифритът беше пазен добре, пък и самият той представляваше голяма опасност. Да вярваме, че и двамата ще успеем да видим изгрева, беше най-малкото наивно.

Отново се превърнах във вълк и мушнах муцуна в ръката ѝ. Тя разроши козината ми и аз потънах в мрака.

Избрах си един часовой, който беше свърнал от пътя (естествено, пътят беше преграден със застава). Около жертвата ми имаше и други хора, които бавно се разхождаха назад-напред.

Скрих се зад един пън, който се намиреше точно на пътя на часовой. Зачаках. Той се приближи и аз скочих. Успях да видя очите и зъбите му, проблясващи на брадатото му лице, чух вика му, усетих излъчвания от него мирис на страх. Стоварих се отгоре му. Той падна, опитваше се да се защити. Целех се в гръкляна му, зъбите ми изщракаха. Челюстите ми се вкопчиха в ръката му, почувствах горещия солен вкус на кръвта.

Той закрепця. Разбрах, че са го чули. Двамата сарацини, които бяха най-близо, вече търчаха на помощ. Разкъсах гърлото на първия и се свих на кълбо, за да се нахвърля върху втория.

Той стреля. Куршумът се заби в тялото ми, нащърбявайки го с остра болка. Олюлях се. Но той не знаеше как трябва да се постъпва с върколак. Би следвало да клекне на коляно и да стреля, без да спира, докато дойде ред на сребърния куршум. Ако е необходимо, да се пази от мен дори с щика си, но да стреля. А този тичаше към мен и викаше аллаха на еретичната си секта.

Мускулите ми се стегнаха и аз връхлетях върху него. Пъхнах се под щика, под дулото и го ударих толкова силно, че му избих пушката. Но не дотам, та да падне. Той се задържа на краката си, вкопчи се в тялото ми и увисна.

С лявата си задна лапа го блъснах в крака и той падна, а аз се оказах отгоре му. Това е позицията, към която трябва да се стреми всеки върколак, принуден да влезе в ръкопашен бой. Врътнах глава и се изтръгнах от хватката му, като оставих дълбока рана на ръката му.

Но преди да приключа с него, върху мен налетяха още трима. Сапърските им лопатки се разхождаха по тялото ми, забиваха се в ребрата ми. Ама обучението им беше калпаво. Хапех наляво и надясно, проправих си път през мелето (вече се бяха натрупали пет-шестима) и се измъкнах на свобода.

През миризмата на кръв и пот усетих лек полъх на „Шанел № 15“. Засмях се наум. Вирджиния на метлата си беше минала над мелето и вече беше в Тролбург. Сега задачата ми е да отклоня хайката, без да получа сребърен куршум.

Прииска ми се да се погавря с онези, които изскачаха от поотдалечените сгради и търчаха насам. Нададох вой. Преди да препусна през полето, им позволих добре да ме поразгледат. Тичах, без да бързам, тъй че да не ме изгубят веднага от погледа си. Променях посоката, правех зигзаги, за да не ме улучат. Те бягаха след мен, спъваха се и крещяха.

Единственото, което можеха да предполагат, бе, че са се промъкнали десантчици. Патрулите им се прегрупираха, целият гарнизон беше вдигнат по тревога. Но вероятно никой — с изключение на няколко специално подбрани офицери, не знаеше за ифрита. А от тях пък никой не допуска, че сме получили сведения за него. Тъй че е невъзможно да се досетят какво сме намислили. Може би ще успеем да завършим тази изключително трудна операция?

Нещо внезапно се спусна отгоре ми — един от проклетите им килими. Той пикира като ястреб, пушките плюеха огън. Втурнах се по най-близката пътечка към гората. Под дърветата! Дайте ми макар половин цепнатинка, тогава аз...

Не ми дадоха. Зад гърба си чух скокове и долових остра миризма. Още малко и щях да заскимтя. Тигър върколак, той може да тича бързо като мен!

За миг в паметта ми изплува старецът, който ме водеше из Аляска. Ако би могъл по някакъв начин да се озове тук! Той беше огромна мечка върколак. Сетне се обърнах и пресрещнах тигъра, преди да успее да скочи. Беше чудовищен — най-малко 250 килограма. Очите му горяха, зъбите му бяха огромни. Вдигна ноктестата си лапа, с която преспокойно можеше да строши гръбнака ми. Аз се спуснах, ухапах го и отскочих, преди да успее да ме удари. С частица от съзнанието си чувах как неприятелите вървяха направо през горичката, опитвайки се да ни открият. Тигърът скочи. Успях да се отдръпна и се втурнах към храсталака. Може би ще премина там, където за него е невъзможно. Той летеше след мен, беснееше и ревеше.

Съзрях тясна цепнатина между два гигантски дъба. Бе твърде малка, но се спуснах натам. Ала тя се оказа тесничка и за мен. В главата ми избухна огън, сетне всичко угасна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Намирах се извън времето и пространството, на границата между живота и смъртта. Самото ми тяло се отдели от мен, а може би аз се отделих от него?

Как да осмисля безкрайната вечност от мрак и студ, цялата тази пустота, щом нямам съответните понятия? Как можех да изпитвам отчаяние, щом съм само една точка, изгубена в пространството и времето? Не, дори това не бях. Защото тук нямаше нищо. Нищо, което може да се осмисли. Коемо може да се обича, да се мрази или от което да се страхуваш. Нищо, за което да се разкаже с думи. Мъртвецът се чувства по-малко самотен, защото единственото, което съществуваше във Вселената, бях аз.

Отчаяние.

Но в същото време, а може би квадрилион години по-късно, съзнанието ми се върна.

Бях попаднал в мисловното пространство на солипсист. Безпомощен и практически нищо неразбиращ, аз можех само да се докосна до неговото самомнение. Толкова безкрайно, че не ми оставяше място дори за надежда. Блъсках се в бурното течение на мислите му, твърде чужди, твърде огромни и непонятни, опитвах се да намеря надежда за спасение. До мен сякаш долиташе ревят на Ледовития океан, в който потъвах.

„Опасност. Този и другите двама. Безусловно те могат да бъдат ужасно опасни. Не сега (презрително!), когато помагат да бъде унищожен и без това обреченият на провал план, а по-късно, когато узрее следващият. Великият план, в който тази война ще бъде само една страница. Нещо в тях, макар и слабо, те кара да бъдеш нащрек. Ако само можех да виждам по-ясно напред във времето! Те трябва да бъдат премахнати, да бъдат унищожени. Нещо трябва да се направи, преди да се увеличат потенциалните им възможности. Но сега аз още нищо не мога. Може би ще ги убият, както става на война. Ако не — трябва да ги запомня и по-късно да се опитам да направя нещо. Сега

имам твърде малко сили и много други задачи, нужно ми е да опазя семената, които съм засял в този свят. Множество неприятелски птици по волята ми... гладни орляци... И орли, които ги пазят (с все по-силна, дива ярост). Ще се хванете в капаните ми, птици... И онзи, който ви е пуснал!“

Най-сетне яростта ми стана толкова силна, че аз се оказах изхвърлен на свобода от този мисловен затвор.

ПЕТА ГЛАВА

Отворих очи. Известно време изпитвах само ужас. Спаси ме физическата болка — прогони мислите ми за вече полузабравените кошмари. Там, където им е мястото. Вместо тях дойде мисълта, че доста време след удара съм бил в безсъзнание.

Човекозвярът не е толкова уязвим в животинския си облик, както мнозина мислят. Освен среброто, което е биохимическа отрова за метаболчните процеси в промененото, непостоянно тяло, само повредата на жизненоважен орган може да предизвика смърт. Това е нещо като непрекъснатата ампутация, ако наблизко не се окаже хирург, който да защити ампутирания орган, преди клетките да умрат. Нашата порода обаче е жилава. Вероятно ударът е счупил врата ми. Гръбначният ми мозък не е бил повреден безвъзвратно, всичко зарастваше с нормалната за едно животно скорост. Бедата беше, че те ме превърнаха в човек, преди да зараснат повредените ми органи. Главата ми клюмна, повърнах.

— Ставай! — нечий ботуш ме ритна в ребрата. Надигнах се, като се олюлявах. Веднага избутах настрана цялото ми снаряжение, включително и фенерчето. Няколко души ме държаха на мушката на пушките си. До тях стоеше човекът тигър. Той беше висок повече от 2 метра и чудовищно дебел. От болката в главата очите ми чак се кръстосваха, но успях да съзря отличителните му знаци на емир. По онова време това бе по-скоро воинско звание, отколкото титла, но все пак той беше важна птица.

— Да тръгваме — каза и закричи пръв, а мен ме побутваха да вървя след него. Виждах килимите им в небето, чувах воя на техните върколаци, които търсеха и други американци наоколо. Но главата ми твърде много се маеше, за да обръщам внимание на тези неща.

Влязохме в града. Тротоарите кънтяха под ботушите ни. Насочихме се към центъра. Тролбург не беше голям град, вероятно преди е имал около 5000 души население. Повечето улици бяха пусти. Видях няколко отряда сарацини да стрелят към небето с

противовъздушни оръдия. Покрай нас трмаво пропълзя дракон. Нямахме и следа от цивилното население, но аз знаех какво се е случило с него. Хубавите млади жени бяха отвлечени в офицерските хареми, а другите хора бяха мъртви или затворени в очакване да ги изпратят на пазара за роби.

Стигнахме до хотела, където бе разположен неприятелският щаб, и главоболието ми престана. Мозъкът ми се проясни, въпреки че при сегашните обстоятелства това не беше кой знае какъв късмет. Отведоха ме в луксозен апартамент и ми заповядаха да се приближа до масата. Емирът седна зад нея, до него — млад паша от разузнаването. Около дузина войници се строиха да охраняват покрай стените. Емирът обърна огромното си лице към пашата и му каза нещо (предполагам: „Въпросите ще задавам аз, а вие го наблюдавайте“).

— И така — каза той на добър английски, — имаме няколко въпроса. Моля, кажете си името.

Автоматично му отговорих, че се казвам Шеринфорд Майкрофт, капитан от армията на САЩ, и назовах номера си.

— Това не е истинското ви име, нали? — попита ме той.

— Естествено, че не е — отвърнах. — Известна ми е Женевската конвенция — няма да успеете да ме омагьосате чрез собственото ми име. Шеринфорд Майкрофт е нещо като Джон Смит.

— Халифатът не е подписвал Женевската конвенция — спокойно каза емирът. — Нашата свещена война изисква да се използват крайни мерки. Каква е целта на десанта ви?

— Няма смисъл да ме карате да ви отговарям — рекох. Бих могъл да мълча и така щях да дам малко време на Вирджиния. Но все пак мълчанието е по-лошият вариант.

— Може би ще успеем да ви убедим — каза той.

Ако всичко това ставаше на екрана, щях да му отговоря, че съм излязъл на ливадата да си бера маргаритки. И непрекъснато щях да се шегувам, докато премазваха пръстите ми. Но в реалната действителност методът им не ми се нравеше.

— Е, добре, изпратиха ме на разузнаване — казах.

— Самичък?

— Не, бяхме неколцина. Надявам се, че са избягали.

Дано това отнеме известно време на хората му, докато се пощурат насам-натам.

— Лъжете — безстрастно каза той.

— Щом не ми вярвате, с нищо не мога да ви помогна — вдигнах рамене.

Той присви очи.

— Скоро ще разбера дали говорите истината. Ако не, молете се на Иблис да ви помогне.

Не можах да се овладеея — потреперих, бисерни капки пот оросиха лицето ми. Емирът се засмя с неприятен смях: рев, който преминаваше във виене и клокочеше в тлъстото му гърло. Също както тигърът си играе с плячката си.

— Обмислете решението си — посъветва ме той и се задълбочи в книгата върху масата.

В стаята настъпи пълна тишина. Охраната замря, като че беше излята от бронз. Младият паша с чалмата задряма. Зад гърба на емира мракът надничаше през прозореца. Чуваха се само тиктакането на часовника и шумоленето на хартията — сякаш тези звуци правеха тишината още по-плътна.

Бях измъчен, главата ме болеше, в пресъхналата си уста имах отвратителен вкус. Щях да се сгромолясам и от усилията да издържа крайното ми физическо изтощение още повече нарасна. Дойде ми наум, че емирът сигурно се страхува от нас, щом хвърля толкова сили, за да хване един-единствен пленник. Чест и слава на американците, но това беше слаба утеха за мен.

Проучвах обстановката с очи. Нямаше какво толкова да се гледа, обикновена хотелска мебелировка. Емирът беше отрупал масата си с какви ли не неща: кристално кълбо (безполезно, защото и ние създавахме смущения), прекрасно изработена диамантена ваза (открадната от нечий дом), много симпатичен сервиз кристални чаши, кутия за пури от кварцово стъкло, кристално шише с някаква течност, която приличаше на първокачествено шотландско уиски. Реших, че емирът е влюбен във всичко кристално. И прозрачно.

Поиска да си услади душата с пура, махна с ръка и в същия миг кутията се отвори, една пура „Хавана“ доплува до устата му и се самозапали. Минутите течаха. Пепелникът от време на време се вдигаше във въздуха, за да получи поредната порция пепел. Разбрах, че сега всичко това му е нужно — бавно и лениво да вдига и да спуска

пепелника. Такъв дебеланко, отгоре на туй произмъчил се в кожата на наистина огромния тигър, имаше нужда от почивка и подобен комфорт.

Беше много тихо. От тавана се лееше ослепителна светлина. В нея имаше нещо чудовищно несправедливо: нашите обикновени, добри, произведени от „Дженерал Електрик“ огньовете на Свети Елм да сияят над тези чалмави глави.

Бях започнал да се отчайвам, когато в ума ми проблесна идея. Все още не знаех как да я осъществя, но поне за да ми мине времето по-бързо, си намислях заклинание.

Вероятно бе минал около половин час (а на мен ми се стори половин столетие), когато вратата се отвори и в стаята заситни фенек — дребна лисица от африканската пустиня. Емирът вдигна очи. Погледна към него така, сякаш онзи е излизал навън само за да пусне една вода.

Разбира се, влезият се оказа джудже, високо почти 30 сантиметра. То се простря на пода и бързо-бързо занарежда с висок, накъсан фалцет.

— Така — емирът бавно обърна масивната си долна челюст към мен. — Съобщиха ми, че не са намерени никакви следи освен вашите. Вие излъгахте.

— Нима не съм ви казал? — попитах. Гърлото ми сякаш беше минато с шкурка, като да беше чуждо. — Ние използвахме сови и прилепи. Само аз бях вълк.

— Престанете — рече той равнодушно. — Знам по-добре от вас, че прилепите върколаци могат да бъдат само вампири и че в цялата ви армия — искате нещо да кажете ли? — няма нито един от тях, годен за военна служба.

Истина беше. Неведнъж някои кабинетни генерали са задавали въпроса защо не е създадено поделение от дракули. Отговорът е банален: те са твърде уязвими, не понасят слънчевата светлина и са способни да се нахвърлят върху своите, ако не получават редовно порцията си кръв.

Изругах се, но умът ми се беше вцепенил и не можех да измисля изход от това трудно положение.

— Предполагам, че криете нещо — каза емирът. Той махна към кристалното шише и чашите. Шишето изля порция уиски и емирът бавно започна да отпива. Управляващата халифата секта беше

еретична и в отношението си към спиртните напитки. Ръководителите ѝ твърдяха, че пророкът е забранил виното, но не е казал нищо за бирата, джина, уискито, коняка и рома.

— Налага се да употребим по-ефикасни мерки — изрече емирът най-накрая. — Надявах се, че няма да стигнем дотам.

Двама ме държаха за ръцете, а ме обработваше пашата. Добре го правеше. Фенекът върколак жадно гледаше, емирът пускаше дим от пурата и продължаваше да преглежда книгата пред него. След няколко дълги минути заповяда да спрат. Пуснаха ме, дори сложиха до мене стол (наистина ми беше необходим).

Седнах. Емирът ме изгледа.

— Съжалявам. Това не ми доставя никакво удоволствие — странно, но му повярвах. — Ще ми се да сме сигурни, че ще бъдете по-благоразумен и няма да сме принудени да повторим същото. Между другото, искате ли пура?

Позната история. Пребийте човека, та здраво място да не му остане, а после му покажете колко сте добър. Ще се изумите как той се пречупва, ридаейки.

— Необходими са ни сведения за вашата армия и за плановете ви. Ако се съгласите да ни сътрудничите и приемете правата вяра, ще ви бъде предоставено почетно място при нас. Ние в халифата ценим добрите хора. — Той се усмихна. — Когато войната свърши, ако искате, можете да си направите в Холивуд харем.

— А ако не се съглася? — промърморих аз.

Той разпери ръце.

— Тогава никога няма да изпитате желание да се сдобиете с харем. От вас зависи.

— Нека си помисля — помолих аз. — Не е толкова... лесно.

— Моля, мислете — учтиво отговори той и се наведе над книгата си.

Седях отпуснат, доколкото можех, вдишвах дима от пурата и силно го издишвах. Техните техники могат да премахнат магията от армията ни само ако доброволно се съглася. А аз не исках.

Прозорецът зад гърба на емира... Това значи да падна от втория етаж на улицата. Най-вероятно ще се пребия. Но е за предпочитане пред всички други предоставени ми възможности.

Повторих си наум заклинанието, което съставих. Истинският специалист трябва да знае най-малкото един мъртъв език — латински, старогръцки, класически арабски, санскрит, староеврейски и т.н. Според общоприетите основи на симпатическата наука с обикновени думи не можеш много да повлияеш върху свръхестествените феномени. Но без да слагам в сметката няколкото клишета от минимума, необходим за управляване на механичните вещи във всекидневието, аз не съм специалист в тази област.

Въпреки това обаче владеех добре един екзотичен диалект. Не знаех дали ще ми свърши работа, но бях длъжен да опитам. И се реших. Мускулите ми се напрягнаха и се сгърчиха. Това не беше случайно: изтръсках пурата си в пепелника и когато отново я поех, върху нея имаше залепена малко пепел от пурата на емира. Повторих си наум римите, поднесох пурата към устата си и произнесох заклинанието:

*Чиста пепел, полети
и нагоре се вдигни,
не забравяй — право ти
в окото се забоди!*

Примижах с дясното си око и доближих горящия връх на пурата към него. Емирската пура подскочи и се заби в дясното му око. Той зави и падна по гръб. Аз скочих. Фенекът върколак се оказа на пътя ми и аз го фраснах с тилната страна на дланта си по кльощавия мръсен врат, откъснах и висящото на шията му фенерче. Охраната закрепця и вкупом се спусна към мен. Прелетях към масата, по пътя си грабнах шишето и спрях до емира. Той беше обезумял от болка и се вкопчи в мен. Окото му се беше превърнало в страшна рана, ужасно беше да я гледаш. Замахнах с шишето и се развиках:

*Кат' птичка свободен съм аз,
пусни ме ти тоз час,
нищо не може ме възпря —
аз отново съм на свобода!*

Като свърших, откопчих се от емира и хвърлих шишето по него. Стихчетата бяха отвратителни и нямаше да имат ефект, ако той беше осъзнал колко са калпави. Но аз се освободих.

А после и кълбото, и пепелникът, и чашите полетяха след шишето и във въздуха не можеше да се разминеш от счупена стъклария.

Нямах намерение да чакам и да гледам какво става. Тъкмо обратното. Излетях през прозореца като дявол, комуто са креснали: „Махай се!“. Приземих се подобно на топка в канавката, подскочих и си плюх на петите.

ШЕСТА ГЛАВА

Войници имаше навсякъде. Около мен като дъжд се сипеха куршуми. Навярно съм поставил рекорд, тичайки по съседната уличка. С магьосническото си зрение открих един отворен прозорец и скочих в него. Свих се под перваза и дочух как покрай мен профуча хайката.

Помещението беше склад на разграбено джуканче и в него бе достатъчно тъмно, тъкмо за моята цел. Откачих фенерчето от врата си и извърших трансформацията. Преследвачите ми ще се върнат след малко, затуй трябваше да стана неуязвим за оловото.

След като се превърнах във вълк, с обонянието си потърсих друг изход. Задната врата беше открехната. Промъкнах се през нея. Дворът бе отрупан със стари касетки и щеше да ми послужи като добро скривалище. Легнах между тях и се помъчих да потисна вълчата си природа — ужасно ми се искаше да ги нападам.

Отидоха си, а аз се опитах да обмисля положението. Изкушението да избягам оттук, навирил опашка, беше голямо. Вероятно бих могъл да го направя — от формална гледна точка аз изпълних своята част от задачата. Но в действителност работата още не е свършена и Вирджиния — ако е жива — е сама с ифрита и...

Когато се опитах да си спомня как изглежда, пред очите ми изплува следният образ: вълчица с приятно ухаеща козина. Яростно разтърсих глава. Умората и отчаянието ме връхлитаха на вълни, животинските инстинкти надделяваха. Ако имах намерение да направя нещо, трябваше да го сторя колкото се може по-бързо.

Усилено мислех. Подуших наоколо. Градът бе пълен със смущаващи миризми, но аз долових слаб полъх на сярата и предпазливо затичах в ситен тръст нататък. Криех се в сянката и макар на два пъти да ме забелязваха, не ми извикаха. Навярно предположиха, че съм от тяхната шайка. Рязката миризма на сярата ставаше все по-силна.

Пазеха ифрита в сградата на бившия градски съд, на вид солидна и просторна. Като се ориентирах по носените от вятъра миризми, пресякох малкия парк пред зданието. А после стремглаво се втурнах

през улицата и нагоре по стълбите. На площадката бяха проснати телата на четирима войници с рани на гърлата. До вратата — метла. Един от уредите за управлението ѝ представляваше остър 30-сантиметров лост и Вирджиния го бе използвала като копие.

Човешката част от съществуването ми още не се беше отърсила от измамните романтични безсмислици и потръпна от ужас, но вълкът у мен оголи зъбите си в доволна усмивка. Блъснах вратата с цяло тяло. Бравата отлетя и вратата се отвори. Пъхнах нос в процепа и едва успях да го отдръпна, защото Сварталф, без да ме познае, посегна към него с ноктите си. След туй вирна опашка и тръгна към вестибюла, аз — след него. Отгоре се носеше задушлива смрад. Наоколо цареше пълен мрак и аз пипнешком се изкачих на втория етаж.

В една от стаите светеше. Бутнах притворената врата и влязох. Вирджиния бе тук. Тя тъкмо бе спуснала пердетата и палеше огньовете на Свети Елм. Беше много заета с приготвянията си, погледна ме изпитателно, но не спря. Едновременно с това си припяваше някакво заклинание. Положих косматото си туловище до вратата и започнах да я наблюдавам.

Тя очерта с тебешир на пода обичайната за такива случаи фигура, нещо като вашингтонския Пентагон. В нея нарисова звездата на Давид и вътре Соломоновата бутилка. Не изглеждаше нещо особено — просто стара съдина от непечена глина. Кухата ѝ дръжка се извиваше нагоре и навътре в бутилката. Най-обикновена „бутилка на Клайн“ със запечатано с червен восък гърло. На восъка — печатът на Соломон. Вирджиния си разпусна косите и те обрамчиха красивото ѝ бледо лице като пухкав червеникав облак.

Вълчата част от съзнанието ми се дивеше защо просто не избягаме заедно със съдината. Но човекът напомни на вълка, че емирът сигурно е взел предпазни мерки (магически, естествено), за да не позволи бутилката да се изнесе от стаята и да се отвори навън. Длъжни сме да обезвредим демона. Длъжни сме да сторим това по какъвто и да е начин. Но никой от нас няма големи познания за демоните на тази раса.

Вирджиния приключи със заклинанията, извади запушалката и излезе извън петогълника. От гърлото на бутилката заструи дим. Вирджиния едва успя да отскочи — толкова бързо ифритът се изтръгна на свобода. Стиснах опашка между краката си и заръмжах. Вирджиния

също беше изплашена. С всички сили се мъчеше да го скрие, но аз усетих покачането на адреналина.

Ифритът се сви одве, за да се събере под тавана. Той беше чудовище със сива кожа, човекоподобен, но с крила, рога и дълги уши. Имаше огромни кучешки зъби и очи като разжарени въглени. Беше гол. Бойните му качества се състояха в силата, бързината и фактическата му неуязвимост. Пуснат на свобода, той би могъл да отблъсне всяка атака на Ванбрух и да ни причини ужасни загуби, колкото и да се окопаваме в отбрана. Проблемът е да се овладее след това, защото ще превърне цялата земя в пустиня. Но сарацините какво ги интересува? Той трябва да се бие на тяхна страна — това е всичко, което искат от него като отплата за освобождаването му.

Ифритът изрева нещо на арабски. От устата му излетяха кълба дим. На фона на полуразтворените му като на прилеп криле Вирджиния изглеждаше съвсем мъничка. Гласът ѝ звучеше не толкова спокойно, колкото ѝ се искаше:

— Говори на английски, Марид. Или си толкова прост?

Демонът се възмути и се обиди. От гръмовния му рев тъпанчетата ми едва не се спускаха.

— О, ти, бледа и страхлива, в нищо невярваща твар, аз мога да те убия с малкото си пръстче! Приблужи се, ако смееш!

Бях изплашен, не толкова че ще започне да чупи всичко наред, колкото от шума. Сигурно се чуваше на половин километър.

— Млъкни, ти, прокълнат от Бога! — отговори Вирджиния. Това малко го стресна. Както повечето адови изчадия, той не можеше да понесе споменаването на светото име. Но за да му подейства то истински, бяха необходими условия, които ние не можехме да създадем. Вирджиния сложи ръце на хълбоците си и вирна глава срещу огнения, насочен към нея от горе надолу поглед.

— Виждам, че Сюлейман ибн Дауд ненапразно те е затворил. Връщай се в зандана си и никога не излизай от него, иначе небесата ще те поразят!

Ифритът презрително се усмихна:

— Знай, че мъдрият Сюлейман е мъртъв вече три хиляди години — отвърна той. — Много дълго време прекарах в тесния си затвор, аз, за когото нямаше никакви прегради нито на земята, нито на небето! И ето сега най-сетне ще бъда на свобода и хилавите потомци на Адам ще

усетят мощта на моята мъст! — той посочи невидимата преграда. Невидима, но притежаваше няколко милиона пси. Тя ще бъде сигурна защита на Вирджиния, докато някой, сведущ в тази работа, не изтрие линиите.

— О, ти, безсрамна проститутка с разголено лице и с коси като пламъците на ада! Знай, че аз съм Рашид Могъщия, победител на птиците Рух! Приблужи се и ела да се бием по мъжки!

Преместих се по-близо до девойката, козината на врата ми настръхна. Усетих хладната ѝ длан върху главата си.

— Параноиден тип — ми прошепна тя. — Повечето от тези зловредни изчадия на Низшите светове са психопати. А този отгоре на това е и глупав. Трябва да го надхитрим, това е единственият ни шанс. Нямам никаква магия, която би могла да го накара да се подчини. Но — каза тя вече високо към ифрита — млъкни, Рашид, и ме изслушай. Аз също съм от твоята раса и изисквам да се отнасяш към мен, както се полага!

— Ти? — той се засмя фалшиво и гръмко. — Ти да си от расата на Марид?! Ей, ти, с лице като рибешка муцуна, ако дойдеш по-близо, ще ти докажа, че не ставаш дори за... — довърши думите си с жест, но няма да е джентълменско тук да го описвам.

— Чуй ме — рече девойката. — Добре ме погледни и внимавай — тя направи необходимите движения с ръце и произнесе заклинание. Познах го — не позволява на онзи, който го е произнесъл, да излъже по време на важен за него разговор. Макар че в нашите съдилища този метод не се използва (петата поправка на Конституцията), аз знаех, че в съдебните процеси на други страни го прилагат.

Демонът също разбра какво е това. Досетих се, че когато са го тъпкали с английски език (това повишава боеспособността му), сарацинските експерти са му предали и откъслечни сведения за съвременния свят. Ифритът се усмири и внимателно заслуша.

Вирджиния натъртено каза:

— Сега мога да ти говоря само истината. Съгласен ли си, че предметът и неговото название са едно и също нещо?

— Да — прогърмя ифритът, — това е общоизвестно.

Почувствах облекчението ѝ. Първото препятствие е преодоляно! Не са го учили на принципите на научната магия! Макар името, разбира се, да е в органична връзка с предмета (това е основата на

заклинанията и на много други магически методи), но в нашия век Караибски доказа, че думата и обозначеният с нея предмет не са идентични.

— Чудесно — рече Вирджиния, — името ми е Джини.

Той я погледна изумен.

— Наистина ли се казваш така?

— Да! Сега ще ме слушаш ли? Дойдох да ти дам един съвет. Като джин на джин. Знаеш, че аз притежавам могъщество и го поставям в служба на Аллаха, на Всемогъщия, Всезнаещия, Състрадаващия.

Очите му сърдито блеснаха. Но след като се беше съгласил, че тя е от неговото племе, налагаше се да сдържа грубостта си и дори да се помъчи да бъде галантен. Когато му даваше съвета, тя не можеше да лъже. Но и наум не му идваше, че би могла нещичко да премълчи.

— Добре, продължавай, щом искаш — изръмжа той. — Знаеш ли, че утре тръгвам да унищожа тази тълпа езичници? — думите разпалиха мечтите му за слава. — Аз ще ги разкъсам, ще ги стъпча, ще ги стрия на прах, ще ги одера и изкормя. Те ще изпитат мощта на Рашид — яркочрилия, безжалостния, мъдрия...

Вирджиния търпеливо изчака да изброи всички прилагателни, после меко каза:

— Рашид, защо трябва да убиваш и да разрушаваш? В замяна няма да получиш нищо, освен омраза!

Ръмженето му премина в хленч:

— Айе, истина казваш! Целият свят ме мрази! Всички ми мислят злото! Никога Сюлейман не би ме пленил! Каквото и да се опитвах да направя, все ми пречеха завистливите зобари. Айе, но утре ще бъде ден на разплата!!!

Без да ѝ трепне ръката, Вирджиния взе цигара, запали я и издуха дим към ифрита.

— Как можеш да вярваш на емира и помагачите му? — попита го тя. — Той също ти е враг. Иска само да бъдеш послушно оръдие в ръцете му! А после — обратно в бутилката!

— Защо... защо... — тялото на ифрита така се разду, че изкривяващата пространството бариера изскърца. От ноздрите му с трясък излетяха мълнии. Думите на Вирджиния не се побираха в главата му. Неговата раса не блестеше с особен ум. Но, естествено,

един знаещ психолог би могъл да разбере докъде може да доведе параноика неговата логика.

— Нима през целия си живот не си усещал враждебността около себе си? — бързо продължи Вирджиния. — Спомни си, Рашид, спомни си. Първото, с което те посрещна този свят — враждебен, злобен, завистлив, беше жестокостта, нали така?

— Айе... Точно така беше — човекоподобната глава клюмна, гласът му се сниши до едва чут шепот. — Мразеха ме от мига, в който се родих. Айе, собствената ми майка ме удари с крилото си така, че ме събори!

— Може пък да е било случайно — рече Вирджиния.

— Не, тя винаги е обичала по-големия ми брат.

Вирджиния седна и кръстоса крак върху крак.

— Разкажи ми — помоли го тя. В гласа ѝ се долови съчувствие.

Усетих как страшната сила, разпъваща отвътре бариерата, отслабваше. Ифритът се отпусна на хълбок, притвори очи. През паметта му се нижеха събития отпреди милион години. Натам го водеше Вирджиния. Не разбирах какво е намислила, сигурно не би могла да направи психоанализа на чудовището за една нощ... Но...

— Айе... Бях само на триста години, когато паднах в една яма. Навярно са я изкопали моите врагове!

— Разбира се, ти излетя от нея — мъркаше Вирджиния.

Ифритът взе да върти очи, физиономията му се сгърчи, покри се с бръчки и стана уродлива.

— Казах, че това беше яма!

— Но във всеки случай не беше море, нали? — съчувствено го попита Вирджиния.

— Не! — от крилата му се посипаха мълнии, разнесе се гръм. — Не беше тази проклета гадост, но нещо тъмно, мокро не, дори не мокро, а някакъв парещ студ.

Смътно долових, че Джини подхвана правилно нишката. Тя спусна дългите си ресници, за да прикрие внезапно заблестелите си очи. Можех да си представя какво изпитание е било случилото се за ефирния демон. И после най-вероятно си е внушавал, че не е имало нищо подобно. Но как би могла да се възползва от това Вирджиния?

Сварталф влетя като стрела и рязко спря, забил четирите си лапи в пода. И последното косъмче на козината му беше настръхнало. Очите

му с мъченически израз се спряха върху мен, той изсъска нещо и отново излетя навън. Подчертавам, че аз го изпреварих.

Долу от вестибюла долитаха гласове. Видях войници да се щурат насам-натам. Вероятно бяха дошли да разберат какъв е този шум и са намерили убитата стража. И тъй като бяха малко на брой, сигурно вече са изпратили за подкрепление.

Каквото и да се опитваше да направи Джини, беше нужно време. С един скок се намерих долу и захапах единия от сарацините. За миг се образува търкалящо се и виещо кълбо. Едва не ме смазаха под себе си, но челюстите ми останаха свободни и аз ги използвах на воля. Намеси се и Сварталф, оседлал метлата.

Отмъкнахме част от оръжието на сарацините във вестибюла (челюстите стават за тази цел) и седнахме да чакаме. Реших да си остана вълк. Да имаш ръце е добре, но още по-добре е да бъдеш неуязвим за оръжието на сарацините. Сварталф замислено изследваше един картечен пистолет, подпря го на някаква опора до стената и се наведе над него.

Аз не бързах. Всяка минута, която спечелим, отблъсквайки предстоящата атака, е от полза за Вирджиния. Сложих глава върху предните си лапи и замрях. Скоро — твърде скоро! — чух тропот от войнишки ботуши по тротоара. Препускащият на помощ отряд вероятно наброяваше стотина души. Видях люшкащата се черна маса и отблясъците на звездите по метала на оръжията им. За кратко те се струпаха около убитите от нас стражи, а сетне с внезапен вой се втурнаха в атака нагоре по стълбите.

Сварталф се запъна, доколкото можеше, и натисна спусъка на автомата. Откатът го отхвърли назад и той се изтърколи през целия вестибюл, врещейки. Но успя да покоси двамина, а останалите, напирани през вратата, пресрещнах аз.

Удари ги, ухапи, скочи напред, после назад. Разкъсай ги, дери, ръмжи, ръфай муцуните им! Те вече не бързаха, тромаво се скупчиха около входа. Още една мигновена вихрушка, устроена от зъбите ми, и те отстъпиха, като оставиха пет-шест убити и ранени.

Погледнах през прозореца и видях моя приятел емира. Върху окото му имаше превръзка, той непохватно сновеше между хората си и ги подтикваше да действат. Не очаквах, че е толкова енергичен. Малки

групи от главния отряд се отделяха и изтичваха нанякъде — към другите изходи и прозорци.

Завих, като разбрах, че сме оставили метлата навън. Сега никой от нас не можеше да се спаси, дори Джини. Негодуващият ми вой премина в ръмжене — чух звън от счупени стъкла, кънтеж от разбити брави и изстрели.

Сварталф се оказа умно котенце. Отново се захвана с картечния си пистолет и се изхитри (нали лапите му са с дълги нокти) да стреля по пламъка от изстрелите. Сетне отстъпихме до стълбите.

Те слепешката настъпваха срещу нас в тъмното, пъплеха наоколо, опипваха пътя. Аз не им пречех, но първият, който прекрачи на стъпалото, умря безшумно и бързо. Вторият имаше време да изпищи. А след тях налетя цялата банда.

В тази тъмнина и блъсканица не можеха да стрелят, без да рискуват да улучат някого от своите. Обезумели, те атакуваха само с кривите си саби, а аз не можех нищо да им противопоставя. Сварталф се целеше в краката им, аз ги ръфах, както можех. Вой, крясъци, хапане, трясък, бръмчене... Аллах акбар, блестяйте, зъби, в нощта!

Стълбата беше тясна, това ни помагаше. Пък и техните ранени им пречеха. Но надмощието им беше явно — върху ми едновременно се струпаха стотина храбри мъже. И се наложи да отстъпя крачка, после още и още. Ако не бях го сторил, щяха да ме обкръжат. Но към онези, които вече бяха паднали, успяхме да натръшкаме повече от дузина, а с всяка отстъпена крачка прибавяхме още неколцина. И печелехме време.

Нямам ясни спомени за битката. За тези неща човек рядко си спомня. Но сигурно бяха минали двайсетина минути, преди те да се оттеглят, крещейки яростно. В подножието на стълбата стоеше самият емир. Той плющеше с опашка и се покриваше с ярка раирана кожа.

Помъчих се да преборя умората си, забих нокти в пода, готвех се за последната схватка. По стълбите към нас бавно се качваше едноокият тигър. Сварталф зафуча, внезапно прескочи перилата зад огромната раирана котка и изчезна в мрака. Какво пък, и той се грижи за кожата си.

Носовите ни почти се допираха, когато тигърът вдигна лапа с извадени нокти и замахна. Някак си се извъртях и го ухапах за гърлото. Не постигнах много — устата ми се напълни с отпусната на

шията му кожа, но се помъчих да ухапя по-надълбоко и увиснах с цялото си тяло.

Той изрева и разтърси глава. Мятах се насам-натам като махало. Тогава зажумях и стиснах още по-силно челюстите си. Той ме дерна с дългите си нокти по ребрата. Отскочих, но зъбите ми си останаха на мястото. Тигърът се отпусна напред и ме притисна с туловището си. Челюстите му изщракаха. Болка прониза опашката ми. Завих и го пуснах.

С едната си лапа той ме притисна към пода, а другата вдигна, готвейки се да ми счупи гръбнака. Обезумял от болка, по някакво чудо успях да се извъртя и да се освободя от хватката му. Ослепително бляскайки, в мен се беше втренило здравето му око. И тогава ударих отдолу нагоре — избих и него.

Той изрева, с един замах на лапата си ме отхвърли като коте към перилата. Там си и останах да лежа почти в безсъзнание и вече се готвех да предам Богу дух. А през това време ослепеният тигър се мяташе в агония. Звярът в него надделя над човека. Изтърколи се по стълбата надолу и започна да избива собствените си войници.

Със свистене над мелето се изви метла. Добрият стар Сварталф! Той беше избягал само за да ни върне превозното средство. Видях как приближи вратата, зад която се намираше ифритът, и се приготви да посрещне следващата вълна сарацини.

Но те все още се мъчеха да се оправят с шефа си. Преглътнах, поех си дъх и се надигнах. Гледах, душех и се заслушах. Опашката ми сякаш гореше — половината от нея липсваше.

Картечният пистолет запя характерната си песен. Чух как кръвта в дробовете на емира клокочи. Той бе силен и умираше трудно. „Ето че дойде краят ти, Стийв Матучек — помисли човекът в мене. — Сега ще направят онова, с което трябваше да започнат — ще се наредят долу и ще те обсипят с огън. А всеки десети куршум е сребърен“.

Емирът падна, разтвори уста и издъхна. Чаках кога хората му ще дойдат на себе си и ще си спомнят за мен.

Над площадката се появи Джини на метла. Гласът ѝ достигаше до мен някъде много отдалеч:

— Стийв! Ела тук! По-бързо!

Замаяно заклатих глава, опитвайки се да разбера какво ли значат тези думи. Бях твърде измъчен, твърде много вълк. Тя пъкна пръсти в

устата си и извири. Тогава разбрах. С помощта на ремъка ме придърпа на коленете си и здраво ме стисна. Пилотираше Сварталф. Отдолу напосоки гръмна пушка. Излетяхме през прозореца на втория етаж и се устремихме в небето.

Наблизо летеше килим, нахвърли се върху нас. Сварталф се изгърби и даде газ. Я виж ти, този „кадилак“ бил бърз! Оставихме врага назад и аз изпаднах в безсъзнание.

СЕДМА ГЛАВА

Когато дойдох на себе си, лежах по корем в болнична стая. Отвън проникваше ярка дневна светлина. Земята беше мокра и изпускаше пара. Изпъшках и в стаята влезе доктор.

— Привет, герой — каза. — По-добре не мърдай. Как се чувстваш?

Почаках съзнанието ми да се избистри съвсем, после поех от ръката му чаша с бульон.

— Какво ми е? — прошепнах (естествено, бяха ме превърнали в човек).

— Положението ти не е чак толкова страшно. Раните ти са инфектирани със стафилококи — разновидност, която засяга и човека, и семейство кучета. Ние те изчистихме от тези животинки с помощта на нашата антибиотична техника. Освен това имаш голяма загуба на кръв, шок и хронично нервно изтощение. След някоя и друга седмица ще бъдеш наред.

Лежах и мислех бавно и лениво. Мислите ми се въртяха около това, колко вкусен е бульонът. Полевата болница не можеше да мъкне апаратура за убиване на бактерии. Често пъти липсваха дори допълнителни анатомични макети, върху които хирургът да репетира симпатическите операции.

— Каква техника имате предвид? — попитах.

— Един от нашите има лошо око. Гледа микробите под микроскоп.

Не разпитвах по-нататък. Знаех, че след няколко месеца „Ридър Дайджест“ ще посвети на случая сладникава статия. Друго ме мъчеше.

— Атаката започна ли?

— Атаката ли? А, тя мина преди две седмици, уважаеми Рики Тики Тави. През това време те пазехме под одеялото. Бием ги по всички фронтове. Последното, което чух, е, че вече са стигнали Вашингтон и отстъпват по-нататък.

Въздъгнах и заспах дълбоко. Не можеше да ме събуди дори това, че докторът диктуваше отчета си на пишеща машина.

Джини дойде на следващия ден. На рамото ѝ се мъдреше Сварталф. През отворената врата на палатката проникваше силна слънчева светлина и от нея косата на Вирджиния пламтеше като разтопена мед.

— Здравейте, капитан Матучек — рече тя. — Щом останах по-свободна, веднага дойдох да узная как се чувствате.

Повдигнах се на лакти. Цигарата, която Джини ми предложи, изсвири и се оказа между зъбите ми. Аз бавно казах:

— Престани, Джини. Сега не е краят на онази нощ, но мисля, че достатъчно се познаваме.

— Да — тя седна на края на кревата и ме погали по главата. Това беше прекрасно усещане. Сварталф замърка и на мен ми се поиска да му отвърна със същото.

— Какво стана с ифрита? — попитах я след кратка пауза.

— Пак си е в бутилката — тя се разсмя. — Съмнявам се, че някога ще могат да го измъкнат оттам. Ако, разбира се, въобще някой поиска да стори това.

— Но как го направи?

— Просто приложих на практика принципите на татко Фройд. Ако някой път това се публикува, срещу мен ще се опълчат всички привърженици на Юнг у нас. Но имаше ефект. Порових в спомените му, изследвах илюзиите му и скоро открих, че има хидрофобия. Не страх от водата, който довежда до бяс, а просто страх, пирате...

— Можеш да ме наричаш пират — промърморих аз, — но ако ме наречеш Кумчо Вълчо, погали ме по главата.

Тя не ме попита от къде на къде съм толкова самонадеян, че да претендирам пак за ласките ѝ. Това ме въодушеви. После се изчерви, обаче продължи да ме гали.

— След като открих ключа към неговата личност, намерих просто средство да използвам фобията му. Обясних му колко широко е разпространено това вещество — водата. И колко трудно е да нямаш нищо общо с нея. Той все повече се ужасяваше. А когато казах, че телата на живите същества, включително и неговото, съдържат около 80 процента вода, работата беше свършена. Той се напъха обратно в бутилката и изпадна в кататония.

Вирджиния помълча миг-два и добави замислено:

— Искаше ми се да го взема със себе си. Бих поставила за спомен бутилката върху камината си. Но просто ще напиша късичка статия за приложението на психиатрията във военното дело.

— Нима бомбите, драконите, използването на верволфите и другите измислени от нас гадости не стигат? — попитах я, потръпвайки от неприятно чувство.

Бедните наивни стихийни духове! Те се мислят за злодеи, но би трябвало да вземат уроци от човешката раса!

А пък аз бих могъл да си представя с какви неудобства е свързана женитбата с една вещица, но...

— Целуни ме — и тя го направи.

От тази война съм запазил малко сувенири. Беше ужасно време и е по-добре да не си спомняме за него. Все пак един подарък е винаги с мен въпреки всички старания на хирурзите козметолози. Когато се превръщам във вълк, половината от опашката ми липсва. А когато съм човек, при влажно време избягвам да сядам.

За всичко това получих „Пурпурно сърце“.

Не е много, дявол да го вземе.

ОСМА ГЛАВА

Стигнахме до една от интермедиите. Ще я преминем набързо. Останалите (по-нататък) също. За мен и за Джини често те бяха по-интересни и важни, отколкото епизодите, в които Врагът се появява на сцената. Истински човешкото не са борбата, опасностите и мелодрамите. Истинското човешко занимание е работата, особено ако ти е провървяло да вършиш онова, което ти доставя удоволствие. Истински човешкото са отдихът, развлеченията и любовта — създаването на семейство. И шегите, които човек разказва, и неочакваните, но приятни дребни приключения.

Случилото се с нас обаче в тази област едва ли ще ви заинтересува особено. Вие си имате собствен живот. Пък и много от нещата засягат единствено нас и никого друго. И още: за да предам това съобщение, имам на разположение само тази нощ. Вероятно и напрежението много ще се засили. Не зная. Но без необходимост няма да рискувам, на това се научих там.

В края на краищата за вас са важни главните събития. А той — той е и ваш Враг. Ето защо най-добре е да използвам случая, за да разкажа накратко някои наши преживелици.

Става ли?

Периодът, за който ще стане дума, обхваща около две години. Аз и Джини останахме на военна служба още няколко месеца, макар че вече не участвахме пряко във военните действия. Не се виждахме, което беше ужасно и за двама ни. Нови и нови командировки и премествания ни подхвърляха ту на една, ту на друга страна.

Войната не продължи дълго. Мюсюлманите познаха вкуса на сепаратизма и халифатът се разпадна като запратено върху пода стъкло. Революция, бунтове, разцепление, кръвно отмъщение, бандитизъм и постоянни военни поражения. Америка и съюзниците ѝ нямаха нужда от военна мощ, за да завземат територията на неприятеля, която му беше останала. Той самият молеше да го окупираме, за да възстановим реда, преди да настъпят глад и мор.

Благодарение на особените ни способности аз и Вирджиния обиколихме половината свят, но не заедно.

Изхарчихме сума ти пари за писма. Въпреки това ми беше необходимо известно време, за да се реша да ѝ направя предложение. И макар тя да ми отговори с нежно писмо, в него нямаше „да“. Останала от малка сираче, с годините тя се беше превърнала в жена, която има нужда от любов. Тази силна духом и тялом девойка нямаше да позволи бъдещата ѝ любов да завърши с крах. Нямаше да се омъжи, ако не беше убедена, че ще е за цял живот.

Кой знае защо, мен ме демобилизираха преди нея и аз започнах да възстановявам прекъснатите си от войната връзки. В Съединените щати следите от войната бяха учудващо малко. Макар завоевателите да бяха окупирали почти половината територия, не успяха да се задържат дълго там. После ги подгонихме и на тях не им беше до това, да причиняват големи разрушения. Пострадаха само някои градчета — като този нещастен Тролбург, които бяха дълго време в ръцете на окупаторите. Цивилните чиновници последваха армията. Те действаша по-бързо и по-ефикасно, отколкото съм очаквал. А може би самата ни цивилизация се оказа твърде жилава? Вероятно по същия начин земята се справя с предизвиканите от технологията опустошения.

Тъй че аз се завърнах в един свят, който, ако не смятаме недостига на някои продукти (и това скоро се оправи), ми изглеждаше напълно познат. Имам предвид външно. Иначе психологията на хората се беше променила — те бяха потресени до дъното на душата си от случилото се. Дори по-дълбоко, отколкото сами осъзнаваха. Голяма част от населението беше изгубила равновесие. От незабавни социални трусове ни спаси изобилието от ексцентрични течения. Появиха се твърде много демагози, самозвани пророци, фалшиви магове, Религиозни, политически и научни фанатици.

Набожни психопати, които проповядваха нови диети или нов начин на живот. И какви ли не други. Всички се мъчеха да се унищожат взаимно. Някои — например църквата на йоанитите, повечето от привържениците на която предпочитаха да остават анонимни — скоро се превърнаха в твърде зловещи организации.

Всичко това обаче не предизвика революционен взрив. Ние, които не се заражихме от фанатизма (напомням, че бяхме мнозинство), не се тревожихме особено от тези събития, защото смятахме, че самото

развитие на процесите ще принуди държавата да сложи край на хаоса. А междувременно се върнахме към всекидневието си и отново започнахме да мечтаем за онова, с което бяхме свикнали. Тъй си живеехме ден за ден.

Аз се върнах в Холивуд. Пак играех вълк върколак за „Метро Голдуин Майер“. Резултатът беше плачевен. Струваше ми се отвратително да си надявам изкуствена опашка върху моето чуканче, пък и на работниците в студията не им харесваше. Освен това те не бяха сигурни, че ще изиграя добре ролите си. Аз също не бях сигурен. Например колкото и да се мъчех, не бях напълно удовлетворен от играта си в „Дракула“, „Франкенщайн“, „Човекът-вълк“ и „Кого срещна Парацелз?“. Не че започнах да гледам отвисоко на развлекателните филми, но открих, че у мен се е появил стремеж да направя нещо сериозно.

Тъй че и от едната, и от другата страна се чува намеци, че е време да напусна работа. Вероятно само медалите ми позабавиха кризата. Но навсякъде беше пълно с герои от войната, пък и всекиму е известно, че смелостта по време на война до голяма степен е въпрос на подготовка и дисциплина. Немалко значение имаше и заклинанието срещу страх. При демобилизиране обаче въздействието му се прекратява, защото на един цивилен по му подхожда скромността. Аз самият нямам претенции за нещо повече от обикновената за един човек смелост.

Горе-долу по същото време се уволни и Вирджиния и веднага ме навести. Възстановихме напълно връзката си. Наистина, тя не се съгласи с повторното ми предложение: „Не сега, Стийв. Първо и двамата трябва да се убедим какво представляваме в обикновения живот. Нима не разбираш това?“ Имах чувството обаче, че ме очаква пълен успех.

След няколко дена ненадейно проведохме много сериозен разговор. Джини измъкна на бял свят скритите ми мечти — да покоря Огъня и Въздуха, да създам антигравитационна магия, и то толкова силна, че да може да се отиде и на други планети. Честно казано, винаги съм искал да стана инженер. Но още през първата година на следването ми парите свършиха, някой ме забеляза на любителските представления, реши, че съм талантлив, и с една дума, едното повличаше друго и аз като повечето хора плувах по течението.

Джини не приличаше на повечето хора, но сега и на нея ѝ се наложи да се замисли. Получи покана да се върне в Магьосническата агенция. Съмнително е обаче, че наистина ѝ се искаше да работи за голяма организация. Една независима консултативна агенция, където сама ще си е господарка, щеше да ѝ даде свободата и възможността да разработва собствените си идеи. Необходимо ѝ бе да разшири позициите си в магьосничеството и пътят за това беше очевиден — да получи научна степен доктор по философия.

Парите, които събрахме по време на военната си служба, ни дадоха възможност да се върнем към учението. Взехме окончателно решение, когато университетът „Трисмегист“ ѝ предложи длъжността преподавател — в Конго тя беше получила степента магистър на хуманитарните науки. Джини би могла да продължи учението си едновременно с преподаването. Подадох заявление в Инженерния факултет на университета „Трисмегист“ и бях приет. След няколко седмици Стийв Матучек и „Метро Голдуин Майер“ се простиха, учтиво ридаейки. А после вече споменатият Стийв Матучек и Вирджиния Грейлък стъпиха на борда на един суперкилим, излитащ за Средния запад.

Отначало всичко вървеше като по мед и масло. Намерихме си евтини, но напълно прилични стаи близо един до друг. Занятията бяха интересни. Свободното си време прекарвахме заедно, често се разхождахме часове наред. Нежеланието ѝ за прибързан брак отслабваше с такива темпове, че усещах — до Коледа ще се съгласи. Ще отпразнуваме сватбата, щом отmine пролетта.

После дойде ударът — право в слънчевия сплит. Знаехме, че по-голямата част от преподавателския състав не смеят да гъкнат пред президента Бенгт Малзиус. Той беше надуто нищожество, чието главно постижение бе, че е направил Опекунския съвет на университета свой лакей. Всичко, което Малзиус предлагаше, беше одобрявано. Взетите решения не се отнасяха до по-нисшестоящите служители или поне не съвсем. Но преди една година президентът бе наредил целият академичен персонал без никакво изключение да положи магическа клетва за подчинение на правилата на университета, докато договорите са в сила. Няколко души отказаха. Общо взето, правилата бяха обичайните в тези случаи, а заплащането — добро. Новите задължения в наредбата имаха за цел да се справят с

бунтарските, психарските и съвсем нихилистичните настроения, които напоследък заплашително се разпространяваха не само сред студентите, а и сред професорите. Джини подписа.

Минаха около две седмици, когато някой забелязал, че през цялото време се разхождаме заедно, и веднага съобщил. Извикаха Джини в кабинета на президента. Той ѝ показал правилата — отпечатана с дребен шрифт фраза, която изобщо не е и мислила да прочете: на студентите и служителите в университета, включително и на преподавателите, не се разрешават срещи с извънучебно естество.

Когато вечерта се срещнахме, настроението ни бе потиснато. Естествено, на следващия ден пометох чиновниците и секретарките пред кабинета и влязох вътре. Безполезно — заради нас Малзиус нямаше намерение да променя правилата си. „Неприятен прецедент, мистър Матучек, много неприятен.“ Ядосано се съгласих, че наистина прецедентът е неприятен. Правилото засягаше всички, тъй като клетвата не допускаше никакви изключения. Не се разрешаваха и срещи със студенти от други учебни заведения, така че и да се преместех в друг университет, нямаше нищо да спечелим.

Единственото разрешение е да изчезна от полезрението на Джини, докато не изтече договорът ѝ, а тя да прояви желязна воля да не се интересува от мене. Но как да изгубим цяла година? В края на краищата кой съм аз — вълк или мишка? По този повод с нея се скарахме направо пред хората. А когато двамата се срещаме само случайно или на официални мероприятия, става ясно, че не е толкова лесно да се сдобрим и да се разцелуваме.

О, да, разбира се, ние си оставахме приятели. Виждахме се понякога в пушалнята, на някои лекции. Истинско „долче вита“. А междувременно, както отбеляза Джини с ледената си логика (знаех, че тя е само защитна броня, но не можех нищо да сторя), ние си оставахме хора. От време на време тя се появяваше с някой колега ерген (мечтаейки вместо него да съм аз), а аз ухажвах някое случайно момиче.

Такова беше положението до месец ноември.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Небето беше пълно с метли. Полицията съвсем се беше объркала, опитвайки се да оправи движението. Игрите на абсолвентите винаги предизвикваха голям наплив от хора и изблици от силни чувства. Аз не ги споделях. Паркирах посмачкания си довоенен „Шевролет“ зад огромен „Линкълн“ с мощност 200 драконови сили, със светлосин лост и радио. Мрачно се заразождах из тълпата.

През всичките нощи на игрите Метеорологичното бюро беше създавало хубаво време — въздухът беше прохладен, свеж и прозрачен, лек ветреца гонеше сухите листа по тротоарите. Над тъмните сгради в Университетското градче изплува пълна луна, подобна на жълта тиква. Човек не можеше и да си помисли, че извън града са полята и горите на Средния запад, че там мирише на мокра трева и се кълби мъгла. Вълчата част от природата ми поиска да избяга оттук и да се озове там, да гони зайците. Един истински трениран върколак обаче може да контролира рефлексите си и поляризираната светлина предизвиква у него само примитивен нервен сърбеж.

Що се отнася до мен, този импулс скоро угасна, потънал в унил размисъл. Мила Джини! Ако сега можеше да се озовеш тук! Ето я, идва — вдигнала лице срещу вятъра, по дългите ѝ коси скрежът е изрисувал червеникава дантела. Но единствената ми спътничка е нелегалната бутилка в задния ми джоб. За какъв дявол изобщо дойдох на тези игри?

Отминах сградата на съюза „Таф Каф Самет“ и открих, че съм се озовал на територията на Университетското градче. Университетът „Трисмегист“ беше основан, когато съвременната наука вече беше родена, и този факт е отразен в планирането му. Най-големите сгради са на Факултета по езиковедие — защото екзотичните езици са необходими при създаването на по-могъщи от обикновените заклинания. Именно затова тук идват много студенти от Африка и Азия, за да изучават американския напредък. Но има и две сгради, където се държи на английския език — колежите по изкуствознание и

по инженерно стихосложение. Наблизо е зданието на Магоантропологичния факултет, където винаги има интересни изложби, посветени на чуждестранната техника. Този месец показват техниката на ескимосите в чест на пристигналия шаман на ацтеките — доктор Айингалак. Отстрани е Факултетът по зоология, грижливо заграден с ограда — защото намиращите се там дългокраки и дългоръки зверове едва ли могат да бъдат наречени приятни съседи. Медицинският факултет се снабди с великолепен нов изследователски център — подарък от фонда „Рокфелер“. Той вече даде на човечеството изумителни изобретения, като например полароидните филтриращи лещи, които позволяват на урочасаните да живеят нормален живот.

А това е само началото!

Юридическият факултет се оказа безлюден, юристите винаги са били делови хора.

Пресякох булеварда, отминах малката мрачна сграда на Физическия факултет и тъкмо навреме — поздрави ме доктор Грисуълд. Той бавно слизаше по стъпалата — малко човече с брадичка като на козел и весели сини очи. Дълбоко зад блясъка им се криеше недоумение, примесено с болка. Приличаше на дете, което така и не можеше да разбере защо никой друг освен него не се интересува от играчки.

— А, мистър Матучек — каза той, — дошли сте на игрите?

Кимнах не особено любезно, но тръгнахме заедно и се наложи да бъда по-учтив. Не за да му се подмажа за всеки случай — той ми предаваше физика и химия, това са глупости, просто не ми се искаше да обиждам този чудак.

— Аз също — продължи той. — Доколкото разбирам, организаторите са намислили нещо. В паузата ще се случи нещо невероятно.

— Нима?

Той вирна глава и ме погледна като птица, отстрани.

— Ако имате някакви затруднения, мистър Матучек... Ако е по силите ми да ви помогна... Знайте, ще направя всичко, каквото мога.

— Всичко ми е наред — излъгах аз. — Във всеки случай благодаря ви, сър.

— На човек не му е лесно да се върне към учението в зряла възраст, още повече когато го заобикалят хилещи се хлапаци. Не съм забравил, че ми помогнахте в оня, хм... неприятен... е... инцидент миналия месец. Повярвайте ми, много съм ви благодарен.

— О, това са дреболии. Аз съм тук, за да получа образование. (И за да бъде заедно с Вирджиния.)

Не ми се искаше да прехвърлям върху плещите му бремето на моите грижи. Той си имаше достатъчно свои.

Грисуълд въздъхна. Очевидно усещаше отчуждението ми.

— Често се чувствам толкова безполезен — каза той.

— Какво говорите, сър — отговорих със старателна искреност. — Как щеше да стане в Мидгард алхимията практическа наука, ако не се съобразяваше с ядрената физика? Защото иначе алхимикът би могъл неочаквано да получи смъртоносен радиоактивен изотоп или вещество, което да унищожи половината район.

— Разбира се, разбира се. Вие прекрасно схващате всичко. Знаете всичко за нашия свят. Във всеки случай повече от мене. Но студентите... Впрочем мисля, че това е естествено. Те искат да произнесат две-три думи, да направят няколко движения с ръце и да постигнат каквото желаят. Без да се измъчват със зазубрянето на санскритската граматика или на периодичната таблица. Не разбират, че никога не можеш да получиш нещо от нищо.

— Ще разберат. Ще пораснат.

— Дори администрацията. В този университет просто не обръщат внимание на потребностите на физическата наука. Тъкмо сега в Калифорнийския университет е постигнат философски камък със сила един билион волта. А тук... — Грисуълд вдигна рамене. — Простете, самосъжалението предизвиква единствено презрение.

Стигнахме до стадиона. Подадох билета си и отказах очилата за нощно виждане — запазил съм си магьосническото зрение, което получих при основното обучение. Мястото ми беше на тридесети ред, между една студентка с личице на първокурсничка и вече подпийнал студент от по-горните курсове. Покрай нас премина одушевена табла и аз си взех горещи кренвирши и кристално кълбо под наем. То ми беше нужно не за да гледам подробностите от игрите — помърморих над него, погледнах вътре и видях Джини.

Тя седеше срещу мен, на петдесети ред. На коленете ѝ дремеше черният Сварталф. Предизвикателните ѝ червени коси се отделяха като ярко петно върху безцветния фон на околната тълпа. Нейното магьосничество, специалната ѝ черна магия беше нещо по-древно и по-силно от Изкуството, но Джини разбираше и от него. От мен я отделяше игрището, в ръцете ми имаше само един евтин стъклен уред и все пак сърцето ми се сви. Тази нощ с нея беше доктор Алан Аберкомби, професор по сравнителна магия, зализан красив блондин, светски лъв. Той се въртеше около нея напористо, а аз се топах от мъка. В самота. В абсолютна самота. Мисля, че Сварталф не поставяше моралните ми качества по-високо, отколкото на Аберкомби. Имах всички намерения да бъда верен на Джини, но... Тясна уличка, оставяш метлата си и до теб се гушва симпатично момиче. В такива случаи жълтите котешки очи, светеци от близкото дърво, връзват ръцете ти и окончателно изтрезняваш. Скоро се предадох и посвещавах вечерите си на учене или пиех бира.

О-хо-хо! Загърнах се в шлифера си, от острия вятър ме побиваха тръпки. Във въздуха се носеше усещането за някакво нещастие. Помислих си, че за всичко е виновно лошото ми настроение. И все пак чувствах, че скоро ще се случи нещо.

От крясъците на старите студенти едва не ми се спускаха тъпанчетата. Отборите излязоха на лунната светлина — „Грифоните на Трисмегист“ и „Магьосниците на Алберт Велики“. Студентите ветерани не са доволни, че в отборите има толкова много дребосъци, измъчени от ученолюбие. Такива играчи им се струват безполезни. Вероятно преди магическата епоха отборите са били комплектувани от динозаври. Но безспорно интелектът е задължителна и основна съставна част от Изкуството и той придава на спорта характерна окраска.

В играта имаше интересни моменти. „Магьосниците“ литнаха над земята и защитникът им — едно дребосъче, се превърна в пеликан. Душанович в облика на кондор го хвана в ноктите си. Андреевски беше най-добрият в линията на елените върколаци (той е сред първата десетица) — така ги разиграваше, че топката два пъти се оказа „извън играта“. Третия път я завладя Пилсудски, тутакси превръщайки се в кенгуру. Играта му бе изумителна. Как само излъга играча, който се опитваше да му отнеме топката! (Онзи беше с шапка-невидимка, но

можеше да се наблюдава по отпечатъците от стъпките.) Подаде пас на Мстислав. „Магьосниците“ се спуснаха ниско, защото очакваха, че той ще се превърне във врана. Но като гръм от ясно небе Мстислав парира заклинанията им и се превърна в свиня. В угоен шопар. (Естествено, това бяха дребни превъплъщения, бърз жест — и играчът се превръща в предварително набеязаното животно. Не се използваха великите и страшни думи, които ми се е случвало да чуя в утринната мъгла.)

Малко по-късно една явна грубост от наша страна ни костваше 50 метра. Доминго случайно стъпи върху долетелия на крилете на вятъра афиш и притича право през името на „Магьосниците“. Нашите обаче не загубиха темпо, а и онези получиха дузпа, когато в суматохата изнесоха Торсън извън полето и отгоре на туй изпратиха подире му мълния. В края на първото полувреме резултатът беше „Трисмегист“ — „Алберт Велики“ 13:6 и тълпата едва не изпочупи пейките от възторг.

Нахлупих шапката над очите си, хвърлих недружелюбен поглед към студента до мен и се взрях в кристала. Джини беше по-възторжена от мен — подскачаше, крещеше и сякаш не забелязваше, че Аберкомби я прегръщаше с лапата си. Или може би не й се щеше да протестира? Аз се обидих и дълго смуках от бутилката.

В игрището нахлуха ликуващи запалянковци, явно им се искаше да устроят шествие. Свиреха с пищялки и барабани, правеха във въздуха сложни, грижливо обмислени упражнения с инструментите си и маршируваха към мястото на Кралицата на красотата на студентското градче. Казах си наум, че в традицията влиза тя да ги посрещне, яздейки еднорог. Поради обясними затруднения обаче, в тазгодишните игри този номер беше премахнат.

Космите на врата ми настръхнаха, усетих инстинктивно желание да сменя кожата си с козина. Едва се насилих да остана човек и паднах на пейката, облян в студена пот. Във въздуха внезапно завоня на опасност, нима никой друг не го чувстваше?

Търсех източника на заплахата и фокусирах кристала върху една от маршируващите групи. С крайчеца на съзнанието си смътно долових приветствени викове:

Алеф, бет, гимел, далет, хев!

*Комини, домини, ура, ура, ура!
Набучи ги, опечи ги, как са вкусни те!
Трисмегистите ще побеждават винаги, во век!
Макилрайт!*

— Ей, мистър, какво ви става? — студентката се отдръпна от мен и аз се усетих, че ръмжа.

— Ох, нищо — мъчех се да овладеем лицето си, да не му позволя да се превърне във вълча муцуна.

Видях сред тълпата долу дундест рус момък — не изглеждаше страшен, но чувствах, че бъдещето му е обвито с буреносен черен въртоп, пронизван от мълнии и гръмотевици.

Вече си бях имал вземане-даване с него. Макар че тогава не го наклеветих, именно той едва не унищожил химическата лаборатория на Грисуълд. Зелен първокурсник, нещастна комбинация от природен талант за Изкуството и абсолютна безотговорност. Студентите медици са известни като шегаджии (например с танцова стъпка в женската спалня се вмъква скелет) и на Макилрайт му се искаше колкото се може по-скоро да участва в тези пакости.

Грисуълд показваше на студентите как да си служат с катализатора и Макилрайт тутакси замърмори заклинание. Той искаше да използва един каламбур и да направи катализа в епруветката. Но сгрешил и получи саблезъб тигър, който — дете на каламбура — нямаше капчица мозък, ала въпреки това беше злобна, предизвикваща ужас твар. Веднага отърчах в клозета и с фенерчето си се превърнах във вълк. Излетях през прозореца и се мушнах под дърветата да изчакам, докато някой не повика хора от Департамента за прогонване на зли духове.

Като разбрах, че това е дело на Макилрайт, аз издебнах момента, извиках го настрана и го предупредих, че ако пак му дойде наум да се прави на голям майстор, ще го изям с парцалите. В буквалния смисъл на думата. Шегата си е шегата, но не трябва да се прави за сметка на студентите, които наистина искат да учат. Както и за сметка на симпатичните вкаменелости, които се опитват да ни учат.

„Нашият... отбор!“

Предводителят на парада махна с ръце и от нищото се извиси разноцветен огнен стълб, издигна се колкото човешки ръст и още по-високо. Трепкащо сияние, блестящо в червено, синьо и жълто, обкръжено от вихреци се искри. Примижах и успях да различа в средата на пламъка гъвкаво, нажежено до бяло тяло, прилично на гущер.

Студентката до мен изпищя.

— Трикратно благословен Хермес — затюхка се старият студент от другата ми страна, — какво е това, демон ли?

— Не, огнен дух — тихо отвърнах аз, — саламандър. Дяволски опасна твар, когато я заобиколят толкова глупаци.

Непрекъснато следях какво става на игрището. Огненото изчадие показваше изкуството си — подскачаше, премяташе се, нещо си мърмореше, изхвърляше дълги огнени езици. Наблизо стоеше пожарникар в пълно църковно одяние. Той правеше необходимите жестове и не позволяваше на саламандъра да причини вреда. Всичко трябваше да е о кей. Като че ли. Запаших цигара, тресеше ме.

Много лошо е да следваш примера на Локи. В ноздрите ми непрекъснато нахлуваше смрад на опасност, отровна, кисела, заплашителна смрад.

Отстрани всичко изглеждаше красиво, обаче. В кристала отново се появи Аберкомби. Той ръкопляскаше, ала Джини седеше намръщена и разтревожена. Между големите ѝ зелени очи се беше образувала бръчица. И на нея това не ѝ харесваше. Пак превключих на Макилрайт, на любителя на шегичките Макилрайт.

Вероятно аз бях единственият от присъстващите, който забеляза какво стана. Макилрайт махна с жезъла си, на саламандъра му пораснаха крила. Жестикულიрацията, олюляващата се назад-напред тлъстичък пожарникар естествено се оказа точно на пътя на крилата му. Сякаш се сблъска с парен валяк, като куршум излетя към небето. Саламандърът започна да се полюшва, мигновен скок — и изтъня, източи се нагоре, стана по-висок от стените. Мярна ни се нещо въртящо се, ослепително блестящо, с размазани очертания и изчадиято изчезна.

Цигарата ми пламна като факел и аз я хвърлих. Почти без да мисля, изхвърлих и бутилката, която държах. За миг тя се нажежи до бяло и водката избухна със син пламък. Тълпата закрепця. Всички хвърлиха цигарите си, тупаха се по джобовете, където се запалваха кибритите им, изхвърляха бутилки. Кралицата на красотата пронизително пищеше: тънкото ѝ одеяние пламна. Тя го съдра от себе си — тъкмо навреме, за да не ѝ причини сериозни изгаряния, и хукна, плачейки, през игрището. Гола. При други обстоятелства това зрелище щеше да ме заинтересува.

Саламандърът спря да се мята безпорядъчно и се материализира до вратата на игрището. Стълбовете започнаха да димят. Непоносимо сияние, рев и пламтяща трева. Пожарникарят крещеше заклинания, спусна се към саламандъра. От отворената му паст се изви дълъг огнен език. Ясно чух звънък смях и изчадието отново изчезна. Говорителят от радиоуредбата, който би трябвало да успокоява зрителите, отчаяно запищя, когато огънят избухна под носа му. Петхилядната тълпа се втурна светкавично към изхода, драскайки, хапейки, тъпчейки повалените. Изпаднали в паника, хората бяха обхванати от сяло желание да се измъкнат оттук.

Скачайки по пейки и върху глави, аз се измъкнах на игрището — тази луда блъсканица по трибуните беше смъртоносна.

— Джини! Ела тук, Джини, тук е безопасно!

Тя не би могла да ме чуе в този грохот, но сама се досети. Мъкнеше за ръката онемелия от ужас Аберкомби. Ние се спогледахме, около нас царяха огън и разрушение. Джини извади от чантичката си сгъваема вълшебна пръчка.

В затвореното помещение на съблекалнята „грифоните“ кипяха. В буквалния смисъл на думата, защото саламандърът се материализира и игриво се уви около водопроводните тръби. Завиха сирени и над нас засноваха полицейски метли, осветени от луната. Полицията се мъчеше да спре паниката. Саламандърът тутакси подпали една метла, ездачът слезе ниско и скочи. Пламтящата пръчка с трясък рухна в тревата.

— Боже — закрепця Аберкомби, — саламандърът се отскубна на свобода!

— Не може да бъде! — мрачно се пошегувах аз. — Джини, нали си магьосница, няма ли да направиш нещо?

— Бих могла да го угася, но трябва да е до мен, докато чета заклинанието — каза Джини. Разпуснатите червеникави коси обрамчваха бледото ѝ с високи скули лице и в безпорядък падаха върху раменете ѝ, покрити с кожа. — Това е единственият ни шанс да ликвидираме магията, от която е роден. И той го знае!

Обхвана ме паника. Ала като си спомних за приятелчето Макилрайт, обърнах се и го сграбчих за врата.

— Ти какво, съвсем ли полудя?! — закрещях аз.

Останал без въздух, той отвори уста.

— Нищо не съм направил!

Разтърсих го, зъбите му изтракаха.

— Не говори глупости! Всичко видях!

Той рухна на земята.

— Беше само шега — захленчи Макилрайт. — Аз не знаех!

Да, помислих мрачно аз, безспорно това е истина. Защото там е бялата с Изкуството, с всяка неразумна природна сила, овладяна от човека — огъня или динамита, атомната енергия или магията. Всеки хапльо, нагълтал се безразборно със знания, се опитва да направи нещо. Да започне може, но после... Днес хапльовците много ги тегли магията... Ала невинаги това „нещо“ може толкова лесно и да се спре.

Като във всички учебни заведения, и в „Трисмегист“ постоянен проблем са студентските пакости. Обикновено са безобидни. Например да се промъкнеш през нощта в женските спални с шапка-невидимка. Или да провесещ на прозореца откраднатите от момичетата дамски принадлежности. Понякога шегите бяха забавни. Например веднъж съживиха статуята на предишния президент (достоеен и заслужил уважението на всички човек) и тя премина през града, пеейки неприлични песни. Често шегите изобщо не бяха остроумни. Както когато Дин Уърсби беше превърнат от приятелите си в камък и три дни наред никой не го забелязваше.

Но *това* вече на нищо не прилича. Саламандърът можеше да запали целия град.

Пожарникарят кипеше от яд, опитвайки се да спре някоя полицейска метла. Наоколо се мятаха мътни пламъци, затова полицаите не го забелязваха.

— Какво смятате да правите? — попитах го аз.

— Трябва да изпратя служебен рапорт — рязко ми отвърна той.

— Смятам, че ни е необходим воден дух.

— Имам опит в работата с хидрите — предложи услугите си Вирджиния. — Тъй че аз съм с вас.

— Аз също — казах веднага.

Аберкомби сърдито ме погледна.

— А вие какво можете да направите?

— Аз съм върколак! — креснах му сърдито. — Когато съм вълк, за мен огънят не е опасен. Полезно нещо, нали?

— Чудесно, Стийв! — Джини ми се усмихна. Тази стара, толкова позната и на двама ни усмивка. Без да се замислям, аз я сграбчих, притиснах я до себе си и я целунах.

Не може да се каже, че шамарът не беше достатъчно енергичен. Подейства ми като ъперкът и аз седнах направо на задните си части.

— Не бива! — късо изрече Джини. — Тази, дявол я взел, проклета магия!

Видях, че в очите ѝ струеше болка, като на звяр в клетка. Но разумът ѝ бе длъжен да се подчинява на измислените от Малзиус правила.

— Това... е-е, тук не е място за жени — замърмори Аберкомби. — За такава очарователна жена като тебе... Позволи ми, скъпа, да те изпратя до къщи.

— Аз трябва да го направя — каза тя нетърпеливо. — Дявол да го вземе, какво мислят тези ченгета? Трябва да се махаме оттук.

— Тогава аз също тръгвам с вас — заяви Аберкомби. — Отбирам и от проклетия, и от благословии. Макар — ха-ха! — да се страхувам, че в това отношение не мога кой знае какво. Във всеки случай Департаментът на съкровищата не одобрява моите съкровища.

Дори в този миг, когато адът се пренесе на земята и бях зашеметен от гръмотевичното боботене, с удоволствие забелязах, че Джини не обърна внимание на прословутото му остроумие. Тя отчуждено се намръщи. На пейката до нас се беше свила Кралицата на красотата, завита в нечий шлифер. Джини ѝ се усмихна и махна с ръка. Кралицата смъкна шлифера и се спусна към нас. След трийсет секунди наблизко се приземиха три полицейски метли. Пожарникарят изкомандва и цялата ни група се издигна спираловидно над стадиона.

Излетяхме много бързо, ала и за това кратко време видях три подпалени къщи. Саламандърът се беше развихрил.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изнемощели и изпомацани със сажди, с отчаяни очи се озовахме в окръжното полицейско управление. Тук вече бяха началниците на полицията и на пожарната. Някакъв младши офицер крещеше с пяна на уста по телефона. Джини се беше отбила да вземе метлата си и сега се появи — на рамото ѝ пъшкаше Сварталф, под мишница стискаше „Ръководство по алхимия и метафизика“. Аберкомби заплашваше и без това изплашения Макилрайт. Най-накрая му казах да спре.

— Това е мой дълг — разгорещи се той. — Както знаете, аз съм възпитател...

Изказах предположение, че университетът свободно би могъл да мине и без надзиратели. Няма защо да се събират доказателства, че студентите не пиянстват из кръчмите и не прекарват контрабанда нимфи. Пък и не са толкова чести опитите да се явяват на изпити, скрили под сакото си някой приятел, който да им подсказва правилните отговори. Каквото и да става, не са ми по вкуса професионалните доносници.

— С него ще се оправите после — казах и с един ритник изпратих момчето зад вратата. — Може би тук скоро ще се появи саламандърът.

В стаята влезе нервираният Малзиус и веднага заповеднически попита: „Какво означава всичко това?“ Пенснето подскачаше върху тлъстите му бузи.

— Както ви е известно, сър, аз съм зает с подготвянето на много важно мероприятие — утре ще бъде официалната закуска на членовете на Клуба на лъвовете... и...

— Няма да има никаква закуска — прекъсна го с ръмжене ченгето. — Докато саламандърът е на свобода...

— Сала... Не! Това е в абсолютно противоречие с правилата! Това е абсолютно забранено...

Офицерът до телефона ни погледна.

— Току-що е подпалена католическата църква на ъгъла на Четиринадесета улица и Елм — каза той. — А цялото ни оборудване е пуснато в действие!

— Невъзможно! — развика се Малзиус. — Един демон не може да се приближи до църква!

— Как изглупява човек с нашата работа! — каза Джини, без да крие яда си. — Това не е демон! Това е стихийен дух!

Когато успя да овладее яростта си, скривайки я под ледена броня, тя бавно продължи:

— Не бива много да разчитаме, че хидрата ще успее да победи саламандъра. Можем обаче да я извикаме, за да ни помогне да се борим с пожарите. Саламандърът непрекъснато ще ни изпреварва, но поне целият град няма да бъде унищожен.

— При условие че саламандърът не се окаже твърде силен — намеси се Аберкомби. Лицето му беше преbledняло, устните му едва се мърдаха. — Толкова силен, че да изпари хидрата.

— Извикайте две — заповяда Малзиус, пелтечейки, — извикайте сто! Няма да искам да ми представите официална молба за разрешение да използ...

— Тази възможност е ограничена, сър — каза Аберкомби. — Има такова условие: в зависимост от броя на хидрите задържащите сили трябва да нарастват по експонента. Вероятно в този град няма да се намерят достатъчно добре подготвени специалисти, които да държат под контрол повече от два духа едновременно. Ако оживим четири, градът ще бъде наводнен, а саламандърът просто ще се премести на друго място.

— Алан — Джини сложи „Ръководството“ на масата и запрелиства страниците. Аберкомби се наведе над нея, като грижовно постави ръка на бедрото ѝ. Преглътнах думите, които ми се искаше да изстрелям. — Алан, можеш ли да извикаш хидрата? Отначало една. И да ѝ заповядаш да се бори с огъня?

— Разбира се, прекрасна моя — той се заусмихва. — Това е — ха-ха — елементарна задача.

Тя разтревожено го погледна и предупреди:

— И с хидрите е трудно да се справи човек, както и с духовете на огъня или на въздуха. Малко е да имаш познания.

— Имам известен опит — от него бликаше самодоволство. — През войната... Когато всичко това свърши, ще отидем у нас, ще си пийнем и аз ще ти разкажа. — Устните му леко докоснаха нейната буза.

— Мистър Матучек! — запищя Малзиус. — Моля, веднага спрете кучешките си зъби да растат!

Овладях се, сподавих яростта си, която ми действаше също като лунната светлина.

— Чуйте — каза началникът на полицията, — все пак трябва да зная какво ще става по-нататък. Тези неприятности ни сполетяха заради вашите дългокоси и аз не бих искал действията ви още повече да нажежат обстановката.

Въздъгнах. Разбирах, че Джини и нейният красавец наистина са заети, и предложих, изваждайки цигара:

— Позволете ми да ви обясня. През войната се понаучих на тези неща. Стихийният дух не е същото като демона. Всеки демон е отделно същество със собствена индивидуалност. А стихийният дух е част от една от основните сили, в дадения случай — енергията на огъня. Саламандърът е възникнал от първичната енергетична матрица и е получил временна индивидуалност. Ще се върне в матрицата, ако успеем да я овладеем.

— А?

— Също като огъня. Докато някой не го подпали, пламъкът съществува потенциално. А когато огънят угасне, пламъкът се връща в първоначалната си форма на съществуване. Може да се запали нов огън, може да избухне дори от недогорелите главни на стария, но пламъкът вече не е същият като първоначалния. Тъй че обяснимо е защо духът не иска да се върне в първоначалното си състояние. Когато се изтръгне на свобода — както стана със саламандъра, — е готов на всичко, за да остане в този свят и да увеличава своето могъщество.

— Но как е запалил църквата?

— Успял е, защото няма душа, а е просто физическа сила. Всяко същество с действителна индивидуалност — човек или нещо друго, — изпитва задържащото въздействие на определени морални природни закони. Така например демонът не понася вида на свещените символи, измъчва се от угризения на съвестта в този свят, а на онзи е изправен пред съд. Ала каква грижа има огънят? Саламандърът не е нищо друго,

освен огромен огнен език. Той е само флуктуация на физическите закони на нашия, тоест нормалния, и на паранормалния свят.

— Но как може... е-е... да бъде угасен?

— Би могла да го стори хидра със съответната маса. Ще стане взаимна аниhilация. Или Земята би могла да затрупа саламандъра, или пък Въздухът да я издуха. Лошото е, че Огънят е най-бързата стихия. Той ще прескочи на друго място още преди някой друг дух да успее да му подейства. Тъй че ни остава една-единствена възможност — заклинание, което да върне саламандъра в първоначалното му състояние. То обаче трябва да се произнесе в негово присъствие и ще продължи около две минути.

— Да-а. А когато чуе, че са започнали да произнасят заклинанието, ще изпепели заклинателя или ще избяга. Мно-ого мило, какво да правим?

— Не зная, шефе — казах аз. — Все едно да целунеш в устата кобра. — Въздъхнах и мляснах с устни. — Трябва да се действа бързо. Всеки пожар, който това изчадие подпалва, го подхранва и увеличава енергията му, то става все по-силно. Има известни ограничения — квадратно-кубическият закон, но докато се задейства, то може толкова да заякне, че човечеството да не се справи с него...

— И какво ще стане тогава?

— Всеобща гибел. Не, нямам предвид буквално. Естествено, хората ще призват на помощ достатъчно силни противодействащи духове. Представете си обаче колко сложен ще се окаже контролът над тях. Помислете за случайните опасности, които не могат да се предвидят. В сравнение с тях халифатът е дреболия!

Джини се изправи и се отдръпна от масата. Аберкомби начерта на земята с тебешир пентаграм. На изтощения от нерви Малзиус беше възложено да обгори с клечка кибрит острието на джобното си ножче (целта беше да се вземе от някого малко кръв, която би могла да замени използваните обикновено вещества, тъй като тя съдържа абсолютно същите белтъци). Девојката сложи ръката си върху моята.

— Стийв, ще изгубим твърде много време, ако се опитаме да съберем всички местни експерти — каза тя. — Боя се, че същото се отнася и за щатската полиция или Националната гвардия. Кой знае какво още ще направи саламандърът, докато тези чиновници тук викат

помощ. Ти и аз обаче можем да го проследим и опасността за нас ще бъде по-малка, отколкото за останалите. Съгласен ли си?

— Разбира се — съгласих се аз. — Саламандърът не може да ми навреди, докато съм вълк. Или поне много да ми навреди. Ако бъда внимателен. Но ти ще стоиш по-надалече.

— Някога да си чувал за клетвата, която полагат членовете на нашия орден? Да тръгваме.

Излизайки, погледнах победоносно Аберкомби. Той беше порязал китката си и чертаеше с кръв магически знаци. Тъкмо започваше да произнася заклинанието. Усетих как из стаята се завъртя влажен студен вихър.

Отвън беше есенна нощ, луната се беше издигнала високо в небето. На дузина места едновременно се мятеше алено сияние, а на фона му като начупени силуети се открояваха покривите. По улиците виеха сирени. Във висините се носеше нещо подобно на купчина сухи листа, осветени от блясъка на малките, безразлични към всичко звезди — хората бягаха, оседлали метлите си.

Сварталф скочи на предната седалка на „кадилака“, аз се наместих отзад и със свистене излетяхме в небето.

Долу под нас засъска син пламък. Градските фенери угаснаха. По улиците с нестихващ рев нахлу вода. В пороя, подобно на тапа, подскачаше Малзиус.

— Дявол да го вземе! — едва не се задавих. — Какво пак е станало?

Сварталф рязко спусна метлата надолу.

— Този идиот! — простена Джини. — Не е успял да вкара хидрата в пътя. Късо съединение — тя направи няколко бързи движения с вълшебната си пръчка. Пороят се успокои, водата влезе в брегове. Образува се кръгло езеро с дълбочина около три метра. От матово проблясващата на лунната светлина вода изскочи Аберкомби и се повлече, шляпайки, към най-близкия пожар.

Разсмях се.

— Иди в квартирата му, послушай какво ще ти разкаже за огромния си опит!

— Паднал не се бие! — светкавично ми се озъби тя. — И ти имаш вина в случая, Стийв Матучек!

Сварталф отново издигна метлата. Носехме се над комините. Нима действително се е влюбила в този дявол? Правилен профил, угоднически маниери, сладкодумен, през цялото време е около нея... Сподавих болката си и погледнах изпод вежди напред, мъчейки се да определя къде е саламандърът.

— Там! — надвиквайки свистенето на въздуха, пронизително изкрещя Джини. Сварталф размята опашка и изсъска.

Районът на университета старателно се мъчеше да скрие бедността си. Сградите наподобяваха стари, облицовани с дърво пещери в псевдоготически стил, нещо средно между претенциозни къщи и еснафски кооперации. Сякаш жалки чиновници се опитват да подражават на надутите си началници.

Районът вече започваше да гори. Много весело. В мрака между уличните фенери избухваха многобройни червени звезди. Приближавайки, видяхме как една от тях се превърна в кълбо бяла пара. Вероятно хидрата се е скрила в гърлото на противопожарния кран и е офейкала. За миг ми се мярна еретичната мисъл, че саламандърът ще окаже неоченима услуга на обществото, ако унищожи това архитектурно недоносче. Но нали става въпрос и за живота на хората, за тяхното имущество...

Огромният, ужасен дух се люлееше над една поглъщана от огъня сграда. Беше станал вече два пъти по-голям и бе невъзможно да се гледа в нажежената до бяло сърцевина. Около тясната му глава хвърчаха искри.

Сварталф спря метлата. Полюшвахме се на едно ниво с жадната паст, на шест метра от земята и само на няколко метра от него. Неправдоподобно изглеждаше открояващият се на фона на нощта профил на Джини, осветен от непоносимото сияние. Тя здраво запъна краката си в стрепената и започна заклинанието:

— О, Индра, Авадон, Луцифер, Молох, Хефест, Донар... — гласът ѝ почти не се чуваше сред грохота на рухващия покрив.

Саламандърът обаче чу, огнените му очи се взряха в нас и той скочи. Сварталф изпищя — от горещината мустаците му се навиха на спирала (пострада само суетата му), и направи остър завой. Втурнахме се да бягаме. Чудовището заръмжа, гласът му приличаше на трясък от стотици горящи едновременно греди. Внезапно парещата гърбовете ни горещина престана — то се материализира пред нас.

Закрих лицето на Джини, а моето сведох зад гърба ѝ. Прелетяхме през стъклената витрина на близката бирария. Сподири ни огнен език — блъвна и веднага се отдръпна. Саламандърът остана отвън, мяташе се и бушуваше. Слязохме от метлата и се огледахме. Бирарията беше празна. Мрак, навсякъде следи от огън. Забелязах пълна халба с бира на тезгяха и я пресуших наведнъж.

— Можеше да ми я предложиш — каза Джини. — Алан щеше така да направи. — И преди да реша дали просто се шегува или иска да ме уязви, продължи бързо да шепне: — Опитва се да избяга. Събира сили... Уверен е в себе си. Намислил е да ни убие!

Дори в този миг ми се искаше да отбележа, че с разбърканите си червеникави коси и с петната от сажди на аристократичния си нос моята вещица изглеждаше очарователно. Но случаят не беше подходящ.

— Няма да се върне — рекох бързо. — Всичко, което може да направи, е да подпали сградата с топлинно излъчване, а за това ще изгуби много време. Тъй че засега сме в безопасност.

— Но... А, да, разбира се. Пъновете не горят добре. Казвали са ми, че всички бирарии в университетското градче са построени от армирани пънове.

— Да — погледнах през счупената витрина. Саламандърът изпружи главата си към мен и пред очите ми заиграха разноцветни петна. — Гостенинът си показва рогата. Казвай бързо заклинанието си.

Джини поклати глава.

— Той просто ще отлети там, където няма да ни чува. Но може би ще успея да поговоря с него, да разбера... как...

Джини се приближи до стъклото. Чудовището, което се виеше над улицата, проточи шия към нас и засъска. Стоях зад момичето си и се чувствах безпомощен и безполезен. Сварталф облизваше разлятата по тезгяха бира и ни гледаше насмешливо.

— Ей, рожбо на Огъня! — извика девойката. По гърба на саламандъра от горе надолу преминаха вълни, опашката му се мяташе безспир и подпалваше дърветата покрай пътя. Нямам думи да опиша гласа, когато отговори на Джини: в него имаше и трясък, и рев, и съскане, това беше глас, роден от огнен мозък с огнено гърло.

— Дъще на Ева, какво можеш да кажеш на мен?

— В името на Височайшия, заповядвам ти да се усмириш, да се върнеш в първоначалното си състояние и да престанеш да пакостиш на този свят!

— Хо! О-хо-хо-хо! — чудовището седна (асфалтът закипя) и се затресе от смях. — Ти, създание от горлив материал, ми заповядваш?!

— Аз разполагам с толкова могъщи сили, че ще те угасят като малка искра и ще те върнат в нищото, от което си дошъл. Смири се и се подчини, така ще е по-добре за тебе.

Стори ми се, че за един миг саламандърът действително беше поразен.

— По-силни от мен?! — и така зарева, че бирарията се разтресе. — Имаш смелостта да твърдиш, че съществуват сили, по-могъщи от Огъня?! От мен, призвания да погълне цялата Земя?!

— По-могъщи и по-прекрасни. Помисли си. Ти не можеш дори да влезеш при нас. Водата те гаси, Земята те унищожава. Само въздухът е способен да поддържа съществуването ти. По-добре веднага се предай...

Спомних си нощта, когато се мъчехме с ифрита. Джини се опитваше да приложи същия номер — да вникне в психологията на бушуващото и беснеещо отвън чудовище. Ала на какво можеше да разчита?

— По-прекрасни! — опашката на саламандъра зашиба, оставяйки дълбоки следи по настилката на улицата. От тялото му излитаха огнени кълба, посипа се дъжд от червени, сини и жълти искри. Също като на Четвърти юли. Мярна ми се абсурдната мисъл: „Сякаш е дете, което се тръшка истерично“.

— По-прекрасни и по-могъщи! И ти посмя да кажеш това! А-а-а! — В изскочилия от пастта огнен език блеснаха нажежени до бяло зъби. — Ще видим какво ще стане с теб, когато те изгоря! Ти ще се задушиш!

Главата на саламандъра се стрелна към счупената витрина. Не можеше да премине през желязната преграда и да се вмъкне вътре, но започна да изсмуква въздуха. Да го всмуква и да го издиша. Гореща като пещ вълна ме отхвърли назад. Задушавах се.

— Боже мой! Иска да изплюска кислорода ни! Остани тук!

Скочих към вратата. Джини пронизително закрещя. Вече навън чух едва-едва нейното „Не!“.

Върху мен падаше прохладна лунна светлина, която ме накара да потрепера. Наоколо неспокойно се извиваха пламъците на пожарите. Прилепих се към горещия банкет и изтръпнах, когато тялото ми започна да се променя.

Превърнах се във вълк, когато врагът не може да убие. Поне се надявах да е така. Чукачето на опашката ми прошава в панталоните и ми напомни, че някои рани не могат да се излекуват дори когато приемам животински облик.

Панталоните! Дявол да ги вземе! В бързината съм ги забравил. А вие някога опитвали ли сте да станете вълк, когато върху вас са надянали риза, панталони, бельо, палто?

С всички сили заработих с влажния си черен нос. Тирантите ми паднаха и се омотаха около задните крака. Предните пък се оплетоха във вратовръзката, а сакото злорадо се превърна в нещо като примка.

Полудях, търкалях се и късах дрехите със зъби. Осъзнах, че пред мен е саламандърът. Опашката му ме шибна по гърба, прониза ме мигновена пареща болка. Заедно с дрехите пламна козината ми, но парцалите по мен изгоряха и бях свободен. Лабилните молекули на тялото ми се самовъзстановяваха за броени секунди. Саламандърът предположи, че с мен е свършено, и повече не ми обръщаше никакво внимание. Почти без да разбирам какво правя, ухапах обувката си, изпаднала от смаления ми крак, прехвърлих я върху най-близкия до мен нажежен пръст на саламандъра и с две лапи започнах да я нахлузвам върху него с все сила.

Огненият гущер изрева, завъртя се, готов отново да ме нападне. Пастта му зина — можеше да ме прехапе наполовина. Бързо отскочих. Чудовището спря, прецени разстоянието, което ни разделяше, блъвна огън и изчезна. Материализира се току пред мене.

Сега вече нямаше накъде да бягам. Дишах огън, той изгаряше натежалото ми тяло. Гърчех се в агония. Целият се превърнах в пламък.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Самота. Лицето, което ме гледаше, изобщо не я нарушаваше. Лице на солипсист. Нямам думи, за да го опиша. Само едно мога да кажа: то беше огромно, а очите му бяха очи на труп. Но тогава не го виждах, както и не чувствах студа — по-силен, по-мъчителен отпреди. Жесток студ...

Не го разпознах, докато не ме настигна гласът, дошъл извън времето и пространството, за да разтърси до основи чувствата и разума ми (ако въобще ги имах). И всякаква надежда ме напусна.

— Гордей се, Стивън! Лично аз се постарях тебе и спътниците ти да ви настигне смъртта. За тази цел самият аз подхвърлих на онзи глупак мисълта за шегата. Знай, че само този път ще гарантира благополучния край на моите дела в този свят. Задачата си имаше своите тънкости и не можех да я поверя никому. И макар всеобщото унищожение да е приятно нещо, истинската ми цел не е да причиня материални щети на човечеството. Всъщност действията ми, които ще предизвикат гибелта на вас двамата, ще послужат като добър аргумент, ако слугите ми са се поддали на провокация, ако искат да установят контакт с онзи, другия. Но опасността, която вие двамата представлявате, ще стане ясна за всички едва когато му дойде времето. Не зная кога ще бъде, не зная как да определя точното време, но зная: за нас ти вече няма да бъдеш опасен.

Моята същност се сгърчи от ужас. В този миг тя беше по-микроскопична и от най-малката частица на нищото.

— И все пак — продължаваше да ехти в мен гласът — не е задължително да умреш ти, Стивън. Предчувствам, че тази жена — Вирджиния, може да се окаже по-силен враг от тебе. Да, усещам, че без нея ти няма да бъдеш заплаха за плана, но тя без тебе не ще бъде по-малка, а по-голяма опасност, отколкото вие двамата, взети заедно. Имам предвид нейната вещина, опит и талант. Имам предвид, че за разлика от теб, който два пъти попадна в капан, тя не се хвана нито веднъж. Имам предвид колко е силна духом. Желанието да отмъсти за

тебе може да я подтикне да открие истинската причина за случилото се или да направи нещо друго. Не зная какво точно, ала виждам, че макар ти да гориш, тя още не се е хванала в капана. Искаш ли да живееш? И то добре да живееш, Стивън?!

Нещо по-слабо от светлината, проникнала до нас от най-далечната звезда, се появи в мен.

— Какво трябва да направя за това?

— Да ми служиш! Да се подчиняваш на моята магия! Саламандърът ще те пусне, без да ти причини непоправими увреждания. След като раните ти зараснат, чака те само едно — дълъг и щастлив живот. Това ти го гарантира моята магия. На магьосницата викни, че всичко е наред, нека излезе от бирарията. Ще приспиш бдителността ѝ, докато над нея — както преди над теб — не се материализира саламандърът. Ако не си съгласен, връщай се обратно и изгори жив!

От Вирджиния ме отделяше нещо повече от неизмеримата безкрайност. Аз нямах нито тяло да чувствам, нито език да кажа „да“ или „не“. Но точката, в която се бях превърнал, си представи, че Джини изпитва същите мъки като мен. При тази мисъл някъде от друго безвреме изскочи безумна ярост, споена с неимоверна ненавист. И всичко, което ставаше (или може би нямаше нищо?), избухна и потъна в породилата го пустота.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мисля, че тъкмо яростта ми надмогна болката, и аз отново започнах да се бия. После ми разказваха, че съм сключил челюсти там, където чудовището ме беше възседнало. Казваха, че съм го хапал, опитвайки се да го задържа. Но болката беше толкова силна, че не помня нещо друго, освен самата нея.

Сетне саламандърът изчезна. Улицата беше пуста и тъмна, осветена само от луната и един оцелял фенер в далечината. И неравномерните червени отблясъци на горящите здания. Тишина, чуваше се единствено прашенето на пожарите. Когато се опомних дотолкова, че се върна обонянието ми, първото, което усетих, беше възкиселата смрад на дима.

Това продължи няколко минути. Необгорелите клетки едва ми стигнаха, за да възстановят пораженията. Когато се оправих, видях, че косматата ми глава лежи върху коленете на Джини. Лизнах ръката ѝ с пресъхналия си като стар кожен колан език. Ако бях човек, щях да предпочета да си остана в тази поза. Аз обаче бях вълк с вълчи инстинкти, ето защо с огромни усилия се надигнах и нададох хрипкав вой.

— Стийв. Всемогъщи боже, ти ни спаси! — шепнеше задъхана Джини. — Още няколко минути и щяхме да се задушим. И сега гърлото ми сякаш е посипано с пясък.

Сварталф скочи от тезгяха и дотича до нас. Изглеждаше толкова самодоволен, колкото може да изглежда котарак с подпалени мустаци и бакенбарди. Той измяука, а Вирджиния ми обясни с пресеклив смях:

— Казва, че му дължиш половин кило каймак или нещо подобно. Както ти наклони везните в наша полза, така и той направи същото за тебе. Във всеки случай подсказа как да ти помогнем.

Наострих уши.

— Отвори крановете за бира — каза тя, — а аз пълнех халби и ги хвърлях по саламандъра. Това не му хареса и той се заизвива, за да се запази. Изглежда действието на парата вече го беше произтощило,

когато ти пусна в работа челюстите си. — Джини ме прегърна през шията. — Секундите, през които го държеше в зъбите си, са истински епичен подвиг.

Бира! Станах, олюлявайки се, и се помъкнах към тезгяха. Сварталф и Джини вървяха след мен, недоумявайки. Аз заскимтах и посочих с муцуна халбите.

— О, разбирам — Джини щракна с пръсти, — искаш да пиеш. Та ти си обезводнен!

Наля ми еднолитрова халба. Аз я излочих, давейки се, и показах, че искам още. Джини поклати глава.

— Ти изгони саламандъра, но ни предстои пак да се срещнем с него. Така че ще ти дам обикновена вода.

Метаболизмът на животинското ми тяло преразпредели течността и аз почувствах, че окончателно оздравях. Първата ми ясна мисъл беше — да се надяваме, че за в бъдеще бирата няма да се хаби за борба с духовете. Втората ми мисъл — думите ѝ да не означават, че ще трябва да се втурнем веднага в нови битки.

Всичко се заплаща — бедата на върколаците е, че в животинския облик и мозъкът им е животински, а човешката личност представлява само тъничък, повърхностен слой. Или по-просто казано, като вълк аз бях рядко тъп според човешките мерки. Можех да схвана единствено, че ще е по-добре, ако се превърна отново в човек. Ето защо излязох през отворената врата и на лунната светлина започнах превъплъщението.

Имали ли сте вземане-даване с разярена пантера? Такъв бях аз в този момент, когато започнах обратната трансформация, от неописуемите болки.

— Не прекалявай с ругатните — решително каза Джини, — ако поне малко те е грижа за моминската ми свенливост — тя съблече обгорялото си, още годно за носене палто, общито с кожи. Съмнявам се някога някого да са обличали толкова бързо. Палтото много ми стискаше в рамената, а отгоре на всичко не беше и достатъчно дълго. Нощният вятър охлаждаше голите ми колена. Но саламандърът сякаш продължаваше да пърли лицето ми. Опасността си оставаше.

Когато се опитах да възстановя всички минали събития, ми се стори, че преживяванията ми бяха твърде неправдоподобни. Съзнателното реконструиране на спомена ми причиняваше просто

физическа болка. Освен това не съм убеден, че изобщо ми се искаше да мисля за това.

Хрумна ми, че и двата пъти, когато, умирайки от болка, губех съзнание, имах сходни видения. Пустота, жесток студ, превръщане в точка. Може би трябва да се обърна към психиатър? Не, глупаво ще е. Видяното не е нещо повече от налудничава реакция срещу травмата. Дано по-нататък да нямам подобни травми.

И забравих за всичко това. Бързо попитах:

— Сега накъде? Проклетата твар може да бъде навсякъде.

— Смятам, че се върти около Студентското градче — каза Джини. — Там има достатъчно място да се развихри, а той не бърза. Да вървим.

Бирарията тлееше. Вирджиния донесе метлата и ние излетяхме.

— И тъй — рекох, — нищо не постигнахме, само изгубихме време.

— Н-не, не е съвсем така. Проникнах до известна степен в психологията му — под нас се носеха покриви, Джини продължаваше да говори. — Саламандърът е роден от заклинания и аз не знаех какво точно представлява. При създаването на един стихийен дух може да се получи практически всичко. Очевидно създателят му Макилрайт е бил убеден, че би трябвало да знае английски език и дори да има зачатъци на интелект. Слагаме в сметката и променливата природа на огъня. Какво получаваме в края на краищата? Дете!

— Ама че детенце — промърморих, като се увих в палтото.

— Не, не, Стийв, това не е важно. Той притежава всички характерни черти, които има детето и които го ограничават — непредпазливост, безгрижие, лекомислие. Умният саламандър няма да бушува така, той тихомълком и постепенно ще увеличава силата си. А този дори не разбира, че не би трябвало да изгаря цялата планета, или просто не се замисля. Защото после откъде ще вземе кислород? Спомни си и фанатичната му суета — той изпадна в неописуема ярост, когато му казах, че съществуват по-могъщи и по-прекрасни сили от него, като думите за могъществото и красотата им еднакво го засегнаха. Друго — неспособността му да задържа вниманието си дълго върху един предмет. Преди да се заеме с причиняваните му сравнително незначителни неприятности, би могъл просто да убие теб, Сварталф или мене. А започна да пилее силите си. Пък и когато ти се

вкопчи в него, би могъл, скърцайки със зъби, да издържи за кратко болката, но да не те пусне, докато ти... докато не умреш — гласът ѝ потрепери и тя забързано продължи: — Същевременно, когато вниманието му не се разсейваше, когато нищо не го отвличаше, той се концентрираше само върху едно-единствено решение. Забравяше, че самият той е част от едно голямо цяло, което включва най-разнообразни вариации — Джини замислено кимна. Дългите ѝ развяващи се коси докоснаха лицето ми. — Все пак трябва да съществува някакъв начин да въздействаме върху психиката му.

И моята суета не беше по-малка от тази на саламандъра.

— Аз не бях сравнително незначителна неприятност за него — промърморих.

Джини се усмихна, пресегна се и ме погали по бузата.

— Всичко е добре, Стийв, всичко е прекрасно. Радвам се, че си същият. Убедих се, че ще бъдеш добър съпруг.

Тези думи много ме зарадваха, но ми се искаше да зная какво точно стои зад тях.

Скоро открихме саламандъра — подпалваше театъра. Но докато го гледах, припламна, изчезна и се появи по-далеч, до Медицинския изследователски център. Керемидите не издържаха горещината, започнаха да се покриват със стъкловидна маса. Доближихме, а саламандърът ядосано се блъсна в стената, сетне отново изчезна. Ограничен, импулсивен, дете, изчадие адово!

Направихме кръг над Студентското градче и видяхме, че прозорците на административната сграда светят.

— Тук вероятно са направили щаб — рече Джини. — Нека разберем новините.

Сварталф се приземи на булеварда пред зданието. Препъвайки се, се помъкнахме нагоре по стълбите. Пред вратата охраняваха полицаи с пълно противопожарно снаряжение.

— Ей, вие! — единият от тях ни прегради пътя. — Къде отивате?

— На съвещанието — Джини оправи косата си.

— Нима? — полицаят ме погледна. — Този наистина е облечен като за съвещание! Ха-ха-ха!

Всичко, което ставаше тази нощ... Смехът му препълни чашата на търпението ми. Аз се превърнах във вълк и го ухапах за панталоните. Той замахна с палката си, но Джини го превърна в малка

боа. Аз отново се трансформирах в човек и като оставихме полицаите сами да решават проблемите си, влязохме в залата.

Заседателната зала на преподавателите беше препълнена. Малзиус беше събрал всички професори. Щом влязохме, чух звучния му глас: „Срамно е. Властите не пожелаха да се вслушат в мнението ми. Джентълмени, градът се опълчи срещу един учен с академична мантия! Ние сме длъжни да защитим честта...“

Като ни видя, Малзиус замига. Лицето му стана пурпурно, щом забеляза голите ми колена. И наистина, аз бях върхът на екстравагантността: общито с норки палто и обрасла с четина брада.

— Мистър Матучек!!!

— Той е с мене — рязко каза Джини. — Докато вие тук заседаете, ние се бихме със саламандъра.

— Вероятно за да се победи, е необходимо нещо повече от мускули — усмихна се докторът на науките Алан Аберкомби. — Дори повече от мускулите на един вълк. Както виждам, мистър Матучек е останал без гащи в буквалния смисъл на думата.

Както и Малзиус, и той се беше преоблякъл — естествено в костюм от туид. Джини студено го изглежда.

— Мислех, че си зает с хидрата.

— О, намерихме достатъчно специалисти, за да се справим едновременно с три водни духа — каза той. — Проста работа. Разбрах, че мястото ми е тук. Скоро ще потушим пожарите.

— А саламандърът ще подпали нови — срязва го Джини. — И с всеки пожар той ще става по-силен, докато вие седите тук и философствате.

— Е, мила моя, благодаря ти — разсмя се той.

Стиснах зъби, та чак челюстите ме заболяха. Джини му се усмихна. Наистина му се усмихна!

— Моля ви, тишина! — боботеше президентът Малзиус. — Мис Грейлък, седнете, моля. Искате ли да добавите нещо към дискусията?

— Да, вече разбрах какво представлява саламандърът — тя седна на последния свободен стол от другата страна на масата, тъй че аз с нещастен вид трябваше да се свия на заден план. Ех, ако палтото й имаше повече копчета!

— Дотолкова ли го разбрахте, че да го унищожите? — попита професорът по алхимия Ван Линден.

— Не, но схванах начина му на мислене.

— Повече ни интересува как можем да го управляваме — каза Ван Линден. — И как най-сетне да се отървем от него — той се изкашля. — Очевидно, преди всичко трябва да разберем какъв процес му позволява да се придвижва толкова бързо.

— Това е елементарно — изпуфка с лулата си Грисуълд. Гласът му беше заглушен от сочния бас на Ван Линден. — Естествено, процесът, в чиято основа лежи общоизвестното съединяване на огъня с живака. Тъй като в наши дни всъщност във всеки дом има поне един термометър...

— Въпреки цялото ми уважение към вас, сър — прекъсна го астрологът Виторио, — трябва да ви кажа, че говорите глупости. Работата е там, че Меркурий и Нептун, съвпадайки със съзвездието Скорпион...

— Не сте прав, сър — възрази Ван Линден. — Изобщо не сте прав! Нека погледнем в „Арс теургика“ — той се огледа, търсеше своя екземпляр, който се беше дянал някъде. За да го намери, наложи се алхимикът да изпее адаптирания вариант на заклинание, използвано от племето добу при търсенето на батати. А през това време Виторио крещеше:

— Не, не и не!!! Съпадението със Скорпион, като се има предвид, че им противостои изгряващият Уран... Както много лесно мога да докажа... — той подскочи към дъската и започна да чертае диаграма.

— Отиде, та се не видя — промърмори метафизикът Джаспар. — Не разбирам как и двамата можете така да грешите. Както доказах в доклада си на нашата последна конференция, вътрешното естество на матрицата...

— Това беше опровергано преди десет години — прогърмя басът на Ван Линден. — Средството...

— Нещото в себе си...

— ... Уран.

Тихичко се промъкнах до Грисуълд и го дръпнах за ръкава. Той на пръсти ме последва в ъгъла на залата.

— Добре де, как действа тази проклетата твар? — попитах го.

— О, главния отговор дава квантовата механика — прошепна той. — Според принципа на неопределеността на Хайзенберг, има

известна вероятност фотонът да се намира в някаква точка на пространството. За да промени пространствените си координати, саламандърът използва обикновената дифракция. Вследствие на това преминава от точка в точка, без да пресича разделящото пространство и без да се появява в него. Движението му прилича на скоковете на електрона, макар че, ако искаме да бъдем точни, аналогията не е съвсем коректна, защото се променя влиянието...

— Добре, добре, не е важно — въздъхнах аз. — Разговорът ни става объркан. Не е ли за предпочитане...

— Да се заемем с първоначалната ни цел — съгласи се приближилият до нас Аберкомби. След него дойде и Джини. Междувременно Ван Линден успя да насини окото на Виторио, а Джаспар обстрелваше и двамата с парчета тебешир. Без да вземаме участие в общата битка, ние се отдръпнахме към вратата.

— Вече намерих решение на проблема ни — каза Аберкомби, — но ми е нужна помощ. Вълшебството на трансформацията — ще превърнем саламандъра в нещо друго, с което лесно можем да се справим.

— Опасно е — рече Джини. — Ще бъдат нужни действително силни заклинания, а те са нещо, чиито резултати могат да се окажат обратни. Какво ще се случи тогава — не е възможно да се предвиди.

Аберкомби се изпъна и се вторачи в нея с благородна болка.

— Заради теб, скъпа моя, съм готов на всякакъв риск.

Тя го погледна възхитено. Краката ми омекнаха.

— Да вървим — рече тя, — аз ще ти помогна.

Грисуълд ме хвана за ръката.

— Не ми харесва това, мистър Матучек. Изкуството е твърде несигурно. Навярно би трябвало да има и някакъв друг начин, основан върху природните закони, които могат да се изразят количествено.

— Да — тъжно казах аз, — но какъв е той? — и се помъкнах към Джини и Аберкомби, склонили глави над книгите. До мен крачеха Грисуълд и Сварталф, който размахваше презрително опашка към професорите, а те дори не го забелязваха — бяха твърде заети с кавгата си.

Излязохме и подминахме озлобените и наплашени полицаи. Сградата на Факултета по физика беше близко, а в химическата му лаборатория имаше всички необходими ни вещества. Влязохме вътре.

Ето я нашата цел — лабораторията на първи курс, дълга стая, пълна с работни маси, полици и тишина. Грисуълд запали лампите. Аберкомби се огледа.

— И тъй, трябва да примаим саламандъра тук. Задължително е да бъде тук, иначе нищо не можем да направим.

— Действай и бъди нащрек — каза девойката на Аберкомби. — Знам как да примаим чудовището. Малка трансформация — тя приготви епруветките, напълни ги с различни прахове и начерта на пода символите. Вълшебните пръчки бяха готови за работа.

— Какво сте намислили? — попитах.

— Ох, не ни се мотай в краката! — нахвърли се върху мен Джини.

Казах си, че реакцията ѝ е предизвикана от желанието да се справи с отчаянието и слабостта си. И все пак ме заболя.

— Естествено, ще се възползваме от суетата му. Ще приготвя ракети и различни фойерверки, ще ги пуснем в небето, а той ще дойде, разбира се, за да демонстрира още по-големи ефекти.

Аз и Грисуълд се свихме в ъгъла. Започваше голяма игра. Честно казано, бях изплашен, костеливите колена на дребничкия учен трепереха и се удряха едно о друго в маршов ритъм, дори Джини... Да, върху гладкото ѝ лице беше избила бисерна пот. Ако идеята им се провали, ние сме загубени: ще ни довърши или саламандърът, или някой непредвиден ефект на заклинанието. Пък и нямахме понятие дали чудовището не е станало твърде голямо, за да се поддаде на трансформация.

След като приготви огнените си играчки, моята магьосница се показва през отворения прозорец. Сини и червени пламтящи кълба се понесоха със съскане в небето сред облаци златни искри, избухваха и се разпадаха.

Аберкомби завърши чертежа на диаграмите си, усмихна се и се обърна към нас:

— Чудесно! Всичко е под контрол. Ще превърна енергията на саламандъра в материя. Както знаете, $E=mc^2$. Матучек, запалете бунзеновата горелка и поставете да заври мензура с вода. Грисуълд, угасете осветлението и включете полароидните лампи — трябва ни поляризирано излъчване.

Подчинихме се, макар че ми беше крайно неприятно старият, заслужил човек да работи като лаборант и да изпълнява снизходителните нареждания на този палячо. Ама че шмекер, мечта на рекламните агенции!

— Напълно ли сте убеден, че всичко това ще има успех? — попитах го аз.

— Естествено — той се усмихваше, — имам опит. През войната служех в Интендантския корпус.

— Така, така — рекох. — Но да превръщаш калта във войнишки дажби и да трансформираш това чудовище не е едно и също.

Внезапно ми се догади. Спомних си какви ги забърка с хидрата и ми проблесна — Аберкомби не се страхуваше, той беше уверен в себе си, защото знанията му бяха твърде нищожни!

Може би в продължение на минута нито един мускул на тялото ми не се подчиняваше. Грисуълд с нещастен вид въртеше в ръце някакви метални предмети. В миналото вероятно ги е използвал, когато е провеждал опити заедно с първокурсниците. Мъчеше се да ни научи как да си служим с уредите. Боже мой, струва ми се, че това е било преди милион години!

— Джини! — препъвайки се, аз се втурнах към прозореца. Отвън се беше образувала дъга. — Господи, мила моя, спри!

Гръм. В стаята се появи саламандърът. Дръпнах се назад полузаслепен. Чудовището беше станало огромно, то запълни цялата отсрещна част на лабораторията. Масите и столовете запушиха.

— А, така значи! — от огнения рев тъпанчетата ми едва не се спускаха. Сварталф излетя на най-горната полица и събори върху изчадието бутилка с киселина. То изобщо не забеляза.

— И тъй, дребни влажни буболечици, опитахте се да ме надминете?!

Аберкомби и Джини вдигнаха вълшебните си пръчки и изкрещяха няколко къси думи — заклинанието за трансформация.

Долепил се до пода в своя ъгъл, аз се мъчех да различа поне нещичко през кълбата вонящ дим. И видях: Джини се олюля, сетне, спасявайки се, отскочи настрана. Явно разбра, че резултатът се е оказал по-друг от очаквания.

Последва експлозия, която изпочупи всичко, из въздуха полетяха парчета стъкло. Прикриваше ме тялото на Грисуълд и магията успя да

ме превърне само във вълк. Джини седеше на колене зад скамейката почти в безсъзнание, но невредима...

А Сварталф... на полицата джавкаше пекинез. Аберкомби беше изчезнал, затуй пък към вратата тичаше, стенойки, шимпанзе с костюм от туид.

Пред маймуната избухна огнено кълбо. Тя се замята, запищя и отскочи от кълбата пара. Саламандърът изви гръб и зарева — това беше неговият смях.

— Та значи искате да използвате играчките си върху Мен? Всемогъщия, ужасния, прекрасния!!! О, ще ми заиграете вие. Като вода върху нажежен тиган. И Аз, Аз, Аз съм тиганът, върху който ще се пържите!

Думите на саламандъра приличаха на долнопробна мелодрама, но кой знае защо, не ми се струваха нелепи. Защото той беше самохвалко, безчувствена, поглъщаща всичко твар с детски мозък, пусната на свобода, за да превърне в пепел и човешкия дом, и самия човек.

Поляризираната светлина отново ме превърна в човек, аз скочих на крака, намерил опора в скамейката. Грисуълд пушна чешмата, затисна я с пръсти и насочи водната струя към саламандъра. Той раздражено засъска. Да, наистина водата беше вредна за него, но не можехме да го угасим, сега вече за тази цел бе необходимо цяло езеро. Главата му се полюшна, той разтвори паст, целейки се в Грисуълд, и издиша дълъг огнен език.

„Всичко е суета и пустославие...“

Претърколих се до бунзеновата горелка, върху която продължаваше да кипи никому ненужната мензурка. Джини ме погледна през надвисналия над очите ѝ обгорял бретон. От горещината стаята пред очите ми плуваше, по мен се лееше пот. Не, нямах никакво озарение, ръководеше ме голият инстинкт и въртящите се безредно в главата ми спомени.

— Убий ни! — изкрещях на саламандъра. — Убий ни, ако смееш. Нашият слуга е по-могъщ от тебе, той ще те намери и на края на света!

— Вашият слуга? — огнените езици сякаш се навиха на спирала.

— Да... Сериозно ти казвам: да. Нашият слуга е огън, който не се страхува от водата.

Саламандърът изръмжа и се поотдръпна. Още не беше толкова силен, че страшното име *вода* да не го накара да се поколебае.

— Покажи ми го — каза разтреперан, — покажи го... Аз ще успея да ви... ще успея!

— Нашият слуга е малък, но много могъщ — гласът ми стържеше като рашпила. — Той е по-ярък и по-прекрасен от тебе и не се страхува от водната стихия! — олюлявайки се, стигнах до стъкленницата, в която се пазеха късчетата метал. Извадих с пинцетите два-три къса. — Ще посмееш ли да го погледнеш?

Саламандърът освирепя.

— Дали Аз ще посмея? По-добре го попитай дали той ще посмее да влезе в бой с Мене!

С крайчеца на окото си мярнах Джини — тя беше станала и държеше вълшебната си пръчка. Едва дишаше, но очите ѝ блестяха решително.

Тишина. Тя висеше в стаята, сякаш в нея беше концентрирана тежестта на целия свят и сякаш беше попила и изравнила всички продължаващи да съществуват звуци: и пращането на огъня, и неясното маймунско бърборене на Аберкомби, и негодуващото джафкане на Сварталф.

Поех с пинцетите тясно дълго парче магнезий и го поднесох към пламъка на горелката. Металът избухна със синкавобял пламък. Отвърнах глава — очите ми не издържаха ослепителното му виолетово сияние. Дори блясъкът на саламандъра не беше толкова ярък. Чудовището се опита да се равнява с него, но този подвиг не беше по силите му. То се отдръпна.

— Гледай! — вдигнах по-високо пламтящото парче метал. Зад гърба си чух бързото шепнене на Джини „О, Индра, Авадон, Луцифер...“

Детският разум не е способен да обхване повече от един обект в един и същ отрязък от време. Но колко дълго ще продължи той? Налага се изцяло да завладее вниманието му, за заклинанието са ни нужни 120 секунди...

— Огън — саламандърът явно беше разтревожен, — просто един огън, мъничка част от силата, която ме роди.

— А ти способен ли си на такова чудо?

Пъхнах късчето в мензурката: от водата изскочи кълбо пара, тя закипя и засъска, а металът продължаваше да гори!

— ... абире экс орбис терестрис... Магнезий плюс вода дава магнезиев окис и свободен водород — благоговейно пошепна Грисуълд.

— Кик, кик, кик — съобщи Аберкомби.

— Джаф, джаф, джаф — добави Сварталф.

— Това е фокус — запищя саламандърът. — Невъзможно е! Щом не го мога дори аз! *Не!*

— Остани на мястото си! — изкряхах като първокласен военен. — Продължаваш ли да се съмняваш, че слугата ми ще те настигне навсякъде, където и да си се скрил?

— Ще го убия това малко чудовище!

— Хайде, започвай! — съгласих се аз. — Може би искаш да се дуелирате на океанското дъно?

Към вдигания от нас шум се добавиха пронизителни свирки — през прозорците надничаха полицаи.

— Ще ви дам да се разберете! — крясъкът ми без малко да премине в ридание. Блъснах Грисуълд под пейката и се мушнах след него. На мястото, където току-що стоях, се изсипа огнен фонтан.

— Пис, пис, пис! — виках го аз. — Не можеш да ме хванеш! Защото се страхуваш, скапан котарак такъв!

Сварталф ме погледна негодуващо.

Подът се разтресе, когато духът се нахвърли върху мен. Саламандърът не заобикаляше масите и скамейките — не, той просто ги изгаряше, за да мине. Огнедишащ зной ме стисна за гърлото, аз се гърчех и се търкалях в мрак.

Всичко свърши. Джини триумфално извика: „Амин!“ и в опустелия въздух тресна гръм.

Олюлявайки се, едва-едва се надигнах от пода. Джини се отпусна в ръцете ми. В лабораторията нахълта полицията. Грисуълд изписка, че трябва да телефонира в Департамента по огъня и пожарите, докато цялото здание не се е превърнало в дим. Аберкомби като стрела изхвъркна през прозореца, Сварталф скочи от полицата, забравил, че пекинезът няма котешката ловкост. В изпъкналите му очи кипеше дълбоко и справедливо възмущение от съдбата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отвън на булеварда беше прохладно. Седяхме на росната трева. Гледах луната и мислех какво голямо и удивително нещо е животът. Лицето на Джини светеше от нежност. Почти не обръщяхме внимание кой тича около нас и не чувахме църковните камбани, които съобщаваха новината на хората и на небето.

Най-сетне ни върна към действителността лаят на Сварталф. Джини тихичко се разсмя.

— Бедничкият! Щом се освободя, веднага ще те превърна в котарак. Сега обаче имам по-неотложна работа. Да вървим, Стийв.

Убедил се, че скъпоценната му лаборатория вече е в безопасност, Грисуълд вървеше след нас, като тактично спазваше дистанция. Сварталф замръзна на мястото си — предполагам, че просто не можеше да се движи, потресен, че има по-важна работа от превръщането му в котарак.

Доктор Малзиус ни пресрещна на средата на пътя, тъкмо под един фенер на Свети Елм. Лунната светлина хвърляше неравни отблясъци върху лицето му, пенснето проблясваше.

— Скъпа мис Грейлък! — започна той. — Истина ли е, че сте спасили обществото от надвисналата над него заплаха? Действията ви във висша степен заслужават похвала. В славните анали на забележителното заведение, на което имам честта да бъда президент...

Джини сложи ръце на хълбоците си, обърна се към него и го закова на място с такъв леден поглед, с какъвто той вероятно никога не се е сблъсквал.

— Похвалите трябва да се адресират към мистър Матучек и доктор Грисуълд. Точно така ще информирам и пресата. Не се съмнявам, че ще пожелаете да препоръчате увеличаване на средствата за изследванията на доктор Грисуълд, които имат огромно значение.

— Ох, наистина — започна да заеква физикът — аз не мо...

— Млъкнете, глупчо — пошепна му Джини и в същия миг хвърли в лицето на Малзиус: — Само благодарение на проявената от

него смелост и далновидност, само благодарение на неговата преданост към основните съвременни теории и на дълбокото му познаване на природните закони... Останалото можете и сам да добавите, Малзиус. Не мислете, че ще бъдете много популярен, ако и за в бъдеще продължавате да държите отдела на доктор Грисуълд на пост и молитва.

— О... така е, в края на краищата — президентът изопна рамене. — Аз вече имах намерение да обсъдя най-внимателно тази идея. Поточно тя ще бъде препоръчана за утвърждаване още на следващото заседание на управата.

— Ще ви подкрепя — каза Джини. — Друго: това идиотско правило, ограничаващо отношенията на преподавателите и студентите. В близко бъдеще мистър Матучек ще стане мой съпруг...

Бум! Опитах се да си поема дъх.

— Скъпа мис Грейлък — от устата на Малзиус изхвърчаха слюнки. — Правилата за приличие, порядъчността... Дори външният му вид е крайно неприличен!

С ужас открих, че в суматохата съм изгубил дори палтото на Джини. В същия момент се появиха две ченгета, които мъкнеха нещо космат, което се дърпаше от ръцете им. Трети носеше свлеклите се от шимпанзето дрехи.

— Извинете, мис Грейлък — това беше казано с невероятно учтив тон. — Намерихме тази изгубила се маймуна... и...

— Ах, да — Джини се разсмя. — Ще ни се наложи да ѝ върнем предишния облик. Но не сега, защото Стийв има нужда от панталони.

Пъхнах се в тях като змия в кожата си. Джини с ангелска усмивка се обърна към Малзиус:

— Бедният доктор Аберкомби — въздъхна тя. — Ето какво се случва, когато си имаш работа със свръхестествените сили. Предполагам, сър, че нямате правила, които да забраняват на представителите на професорския и преподавателския състав да провеждат изследвания и експерименти?

— О, не — каза президентът с треперещ глас. — Разбира се, че не. Наопаки, надяваме се, че нашите сътрудници в публикациите си...

— Безспорно, но предполагам, че най-интересните изследователски проекти включват проучване на трансформацията. Допускам, че това е мъ-ъничко опасно. Магията на трансформацията

може да доведе до нежелателни резултати, както се случи с доктор Аберкомби. — Джини се опря на вълшебната си пръчка и замислено плъзна поглед по тревата. — Може да се случи... да, има незначителна вероятност вие, доктор Малзиус, да се превърнете в маймуна. Или например в червей, в дълъг лигав червей. Но ние няма да позволим тези обстоятелства да попречат на развитието на науката. Нали така?

— Какво?! Но...

— Естествено — мъркаше магьосницата, — ако ми позволят да общувам с годеника си, както аз искам, няма да имам време да се занимавам с подобни изследвания.

За да признае поражението си, на Малзиус му бяха необходими петдесет излишни думи. Не се предаде, докато над Студентското градче не угасна и последният фенер.

Джини внимателно ме погледна.

— Правилото не може да бъде отменено официално по-рано от сутринта — ми пошепна тя, — а тогава... Можеш ли да пропуснеш няколко лекции?

— Как-ик-ик — обади се вместо мен доктор Алан Аберкомби.

Възмутеният Сварталф сякаш само това и чакаше — втурна се към него и го подгони на дървото.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да си дойдем на думата.

Първата учебна година завърши за нас прекрасно. Джини се гордееше с отличния ми успех по шаманистика и математически анализ. Тя ми помагаше в критичните моменти по магьосническите езици, а Грисуълд ми оказваше същата услуга по електроника. Тъй като решихме да направим сватбата ни през юни, наложи се Джини да поизмени учебните си планове.

Мислете за бившата високоплатена магьосница всичко, каквото си искате, но не я смятайте за наивна. Безспорно Джини имаше силен характер. Тя обаче специализираше в онези области на Изкуството, в които освен вяръност и твърдост се изисква и невинност. Такива специалисти получават и съответното заплащане. В моето момиче се съединяваха лед и пламък, а сега то трябваше да се превърне в поредната младоженка. И какво от това? Следващата година тя ще навакса необходимите знания и ще компенсира женитбата си.

Не успяхме напълно да скрием от средствата за масова информация ролята си за унищожаването на саламандъра. Малзиус проглушаваше ушите на всички, че университетът е спасил това прекрасно градче от пожара. Той обаче страстно желаше нашето приятелство и с негова помощ успяхме да заблудим журналистите. Тъй че скоро обществеността престана да се интересува от нас. Грисуълд едва не откачи, когато получи толкова много средства — според него повече, отколкото заслужаваше. Същевременно се възмущаваше, че ние сме получили по-малко, отколкото ни се полага. Успяхме да го убедим, че дадените на него пари са необходими за модернизирването на отдела му, а дадените на нас — само за осигуряване на уединението ни. Освен това ние искахме уверения, че забраната за извънучебните контакти между колеги ще си остане анулирана, а що се отнася до другите условия, животът ни в университета „Трисмегист“ ще бъде поносим. Тъй че се наложи да сключим мълчаливо споразумение за сътрудничество с Малзиус: да не позволим да му бъде лепнато петно,

че е страхливец, а, напротив, да помогнем за възстановяване на чувството му за собствено достойнство.

Накратко — тъй изминаха зимата и пролетта. Всичко беше чудесно и изумително. Бих могъл да пропусна този период, но се изкушавам да спомена поне за следния момент.

— Не — казах на партньора и приятеля на годеницата ми, — медения си месец ще прекараме без теб.

Той сви уши и възмутено каза:

— Фрр-мяу!

— Чудесно ще си живееш в апартамента. Управителят обеща да те храни всяка вечер, когато оставя млякото за домашния дух. И не забравяй, че не бива да гониш духа, когато дойде — вече три пъти си го правил, когато с Джини отивахме да вечеряме. След последния случай добрите малки духове превърнаха мартинито ни в подсладена вода.

При споменаването на духовете жълтите очи на Сварталф светнаха и той размята опашка. Представих си какво изпитва при вида им — та те не са по-големи от мишка. Какво пък, би трябвало да знаят, че с тях ще се отнасят като с мишки.

— Управителят ще идва тук, за да бърше прахта и да сменя твоя пясък — напомних му аз с непреклонен глас. — Можеш да излизаш, ако поискаш, на чист въздух — вземай метлата и излитай през комина. Но домашният дух е неприкосновен — запомни това, фукльо, и ако разбере, когато се върна, че си го гонил, ще се превърна във вълк и ти ще прекараш остатъка от дните си на дървото. Разбра ли?!

Сварталф завъртя опашка към мен, а после я вирна, защото в стаята влезе Вирджиния Грейлък, която преди няколко часа (не мога да повярвам!) стана мисис Матучек. Гледах я: висока, изящна, стройна, в бяла рокля, вирах се в прекрасното ѝ лице и червеникавите ѝ коси, разпилени по раменете. Бях толкова омаян, че възприех гласа ѝ като симфония, — та тя трябваше да повтори:

— Скъпи, абсолютно ли си убеден, че не можем да го вземем с нас? Това е такова изпитание за нервите му!

Съвзех се дотолкова, че да отговоря:

— Нервите му са от оръжейна стомана. Прекрасно е, че иска да спи в едно легло с нас. Да допуснем, че когато се върнем, това може да стане. Но няма да е разумно, ако през целия ни меден месец на корема

ми спи черен котарак, тежащ осем килограма. А което е още по-лошо, той предпочита твоя корем.

Джини се изчерви.

— Ще ми бъде необичайно и странно след толкова години да остана без него. Той е най-добрият ми приятел. Ако обещае да се държи добре...

Сварталф се беше покатерил на масата, галеше се в Джини и мъркаше. Наум ми дойде една нелоша идея и вдигнах крак, но го пуснах, без да я изпълня — масата не беше от ниските.

— Той не е способен да се държи добре, пък и не ти е нужен. Нали имаме намерение да забравим за всичко на света, да зарежем работата? Няма да проучвам никакви текстове и няма да се отбивам при моите приятели върколаци. Дори няма да посетим семейството върколаци койоти от Акапулко, които ни канеха на гости. Ти нямаш намерение да се занимаваш с магии и да посещаваш магьоснически сборища. Ще бъдем само двамата и не искам косматата ти играчка... — спрях максимално бързо, по средата на изречението и добре, че Джини не обърна внимание на тона ми. Въздъхна, кимна и започна да гали котарака по гърба.

— Добре, мили — каза. После като че ли нещо ѝ прищрака, в гласа ѝ се прокрадна предишната Джини: — Решил си петел да пее къщи, така ли? Само че това е временно.

— Смятам да е завинаги — гордо заявих аз.

Тя вирна глава:

— Завинаги? — после бързо рече: — Време е да тръгваме, всичко е готово.

— Хайде, жено — съгласих се аз. Тя ми се изплези, аз погалих Сварталф. — Довиждане, глупчо. Не ми се сърдиш, нали?

Той лекичко захапа ръката ми и с това показва, че не е съгласен с мен. Джини го притисна до себе си, после ме хвана за ръката и ме поведе към вратата.

Къщата, в която оставяхме Сварталф, се намираше близо до университета. Апартаментът ни беше на третия етаж. На стълбищната площадка се мъдреше персийски килим, под слънчевите лъчи цветовете му преливаха и пламтяха...

Сега ще ви обясня всичко. Сватбената ни церемония сутринта беше тиха и скромна — няколко приятели в църквата, после лек обяд у

единия от тях. След това аз и Джини им казахме „Довиждане“. Нюйоркските роднини на жена ми и моите в Холивуд бяха богати. Те събраха общо пари и ни подариха персийския килим. Подаръкът доста ни развълнува — кажете ми има ли младоженци, на които да не им се иска поне мъничко разкош?

Отзад на килима струпахме багажа си. Седнахме удобно един до друг на възглавниците от полимеризирана морска пяна. Джини изговори командата и килимът потегли толкова плавно, че не усетих как се издигнахме в небето. Скоростта му беше като на метла спортен модел — 300 драконови сили, и ние прелетяхме над целия град за броени минути...

Под нас се ширнаха огромните равнини на Средния запад. Ту тук, ту там като сребърни ленти блестяха реките. Бяхме сами с птиците и облаците. Носехме се и никакъв полъх не проникваше през магичния защитен екран, с който се бяхме заобиколили. Джини свали роклята си — сега одеянието ѝ беше само от слънчеви лъчи. Като я гледах, най-после намерих потвърждение на теорията за транзисторното прехвърляне, според която липсата на нещо има също толкова реално значение, както и наличието му. Летяхме на юг и се къпехме в слънчева светлина. Когато се смрачи, спряхме и вечеряхме в очарователно малко ресторантче, но решихме да не преспиваме в метлохотела, а продължихме нататък. Килимът беше мек, пухкав и уютен. Искан да вдигна подвижния покрив, но Джини каза, че ако се спуснем по-надолу, ще ни бъде по-топло, и беше права. Небето бе обсипано със звезди. Сетне изгря пълната жълта луна и от светлината ѝ половината от тях изчезнаха. Въздухът беше изпълнен с шепот. Долу се носеше тъмната земя и ние чувахме хора на щурците. А всичко, което се случва по-нататък, не ви засяга.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаех точно накъде се бяхме запътили. Приятелят ми от фронта — Хуан Фернандес, намери добро приложение на знанията си, придобити в армията. Той служеше в секцията за пропаганда и там беше създал множество превъзходни сценарии. Сега обаче произвеждаше не кошмари за неприятеля, а серийни сънища. Предаванията бяха популярни и клиентите му плащаха добре. Всъщност всички обичаха Хуан, като се изключат психоаналитиците. В наши дни, когато научните изследвания позволиха да се създаде ефикасна противоманетична техника, която да се противопостави на хипнозата, психоанализата остаря. Миналата година Хуан си построи малка вила в страната на предците си — почти на самия бряг на Сонора, най-уединеното и красиво място в Мидгард. Фернандес ми предложи почивка там този месец и естествено ние с Джини нагласихме сватбата ни да съвпадне с това.

На другия ден по обяд решихме да слизаме. На запад Калифорнийският залив преливаше в сини и бели бликове. Прибойт беше оставил зад себе си широка ивица пясъчен плаж, след него се редуваха накамарени един върху друг хълмове и най-сетне на изток се ширваше сухата, внушаваща страх и застинала равнина. А къщичката, която стърчеше над стръмната урва при реката, беше потънала в зеленина.

Джини изръкопляска.

— Никога не бих повярвала, че такова нещо е възможно.

— Вие, жителите на източните щати, не знаете колко огромна е страната ни — бях изпълнен със самодоволство.

Тя заслони очи от заслепяващата светлина на слънцето и посочи:

— А какво е онова там?

Проследих ръката ѝ. Над канарите, на около километър и половина от къщичката, се извисяваха полуразрушени стени, заобиколени с купчина камъни. В северния ъгъл посрещаше поривите на вятъра кула, стърчаща като счупен зъб.

— Ла Форталеза — казах, — построена е през 17 век. Някакъв дон бил осенен от идеята да разработва този район и издигнал замъка като опорен пункт и резиденция. Но нещата не потръгнали и скоро замъкът бил напуснат.

— Хайде да го разгледаме.

— Добре, щом искаш.

Джини сложи ръка върху рамото ми.

— Стийв, а защо нещата му не потръгнали? Какво е попречило?

— О... нищо. Не съм се интересувал особено от Форталеза. Дори в човешкия си облик и през деня усещам там враждебност. Веднъж като вълк се запътих към замъка по мрак. И... беше отвратително. Усещах го не толкова физически, колкото... О, нека забравим за това.

— По онова време испанците са поробвали коренното население — каза тя замислено. — Нали така? Представям си смъртта на колко хора е видял замъкът.

— И тази смърт е оставила следи в него. Но, дявол да го вземе, това е било толкова отдавна! Все пак ще го разгледаме. Руините са много живописни и оттук изглеждат потресаващо.

— Ако наистина се страхуваш от призраци...

— Скъпа, нека забравим за това! Не съм суеверен!

Ние се настанихме в къщичката и действително забравихме всичко. Постройката много приличаше на манастир с белите си стени и плочестия си покрив. Заобикаляше я двор, в който весело бълбукаше фонтан. Имаше и градина — зеленината на тревата и листата на дърветата, червената, бяла, пурпурна и златиста дантела на цветните лехи радваше окото. Бяхме съвсем сами. Почвата беше наситена и със Земя, и с Вода, така че не се нуждаеше от специални грижи. Двете други стихийни сили кондиционираха въздуха в къщата. И чистотата се поддържаше по вълшебен начин (много скъпо удоволствие е заклинанието за чистота). Тъй като Джини временно беше прекратила магьосническата си дейност, приготви закуската по мексикански от продуктите, които си носехме. Тя беше толкова прелестна по бански и с престилчица с къдрички, че не ми даде сърце да ѝ предложи услугите си като учител по готварство. А така се зарадва, когато мръсните чинии полетяха сами към кухнята. Дори ги последва да не би някоя да падне на пода, вместо във водата.

— Това е най-модерната миячна машина от всички, за които съм чувала — възкликна тя.

Следобеда имахме много свободно време и отидохме да се къпем в прибоа. Когато слънцето залезе, се изкатерихме по височината обратно, също като по стълба, която води в небето. Бяхме изгладнели и аз изпекох бифтек на жар. Мълчахме. После влязохме в патиото и оттам се любувахме на морето. Седяхме на столове, сковани от дъски, държахме се за ръце и звездите, обсипали небето, ни поздравяваха.

— Като изгрее луната, нека сменим кожата си с козина — казах. — От теб ще стане очарователна вълчица. Аз бих, хм... е, не е важно!

Тя поклати глава.

— Не мога, Стийв.

— Сигурно ще можеш. Разбира се, ще се наложи да използваме Т-вълшебството, но...

— Там е работата, я. Твоите човешки гени са съединени с вълчите. Всичко, което ти е нужно при промяната, е поляризирана светлина. Но за мен това означава голяма трансформация и... Не знам... Чувствам, че не мога да го направя... Дори формулите не си спомням. Изобщо нищо не помня. Всичко, което знаех, се обърка и се изпари дори повече, отколкото съм очаквала. Ще се наложи отново да премина елементарен курс на обучение. А сега може да ме промени само професионалист.

Въздъгнах, защото се надявах да станем и двамата вълци. Светът не може да се опознае истински, ако си служиш само с човешки сетива и човешки разум и ако не изживееш усещанията, присъщи на животните. А Джини безспорно е част от този свят... Какво пък!

— О кей — казах. — Тогава после, когато отново станеш специалистка.

— Разбира се. Много съжалявам, скъпи. Но ако ти искаш да се поразходиш в облика на вълк, тичай. Ами ако завъдиш бълхи? — тя се наведе гальовно към ухото ми. И тогава чухме стъпки.

Скочих. Думите, които промърморих, не изразяваха особено гостоприемство. Под черното кадифено небе по отдалечаващата се пътечка към нас се приближаваше някаква сянка.

Кой ли пък е този? Някой от селото, което е на петнадесетина километра оттук? Но... Когато съм човек, носът ми не е много усетлив (според вълчите ми стандарти), а въпреки това миризмата, която

долових, не ми хареса. Не че беше неприятна, обратното, от острия аромат неясното в мрака лице на Джини стана още по-прекрасно. И все пак нещо в мен се съпротивяваше.

Непознатият вече влизаше в патиото и аз тръгнах да го посрещна. На ръст беше като мексиканец, тоест по-нисък от мене. Движеше се толкова безшумно, колкото вдига шум струйка дим, и аз си помислих да не би да е върколак ягуар. Гъвкавото му тяло бе облечено в безукорно бял костюм, а върху него — тъмно наметало. Лицето му бе засенчено от широкопола шапка. Когато свали шапката си и се поклони, падащата от прозореца светлина обля лицето му. Никога не бях срещал толкова красив мъж: високи скули, гръцки нос, остра брадичка, раздалечени зеленикави очи, от които бликаха златисти искри. Кожата му бе по-бяла от кожата на жена ми, а косите му бяха гладки, светли, с пепеляв оттенък. Видя ми се съмнително да е мексиканец. По-скоро е представител на отдавна съществувала, забравена сега раса.

— Буенос ночес, сеньор — възгрубо казах аз. — Пардон, перо но абламос еспаньол! — изкривих си душата, но не ми се искаше да дрънкам вежливи глупости.

Не мога да определя дали гласът, който ми отговори, беше тенор или контраалт, но при всички случаи звучеше като музика.

— Повярвайте ми, сър, владее всички езици, които могат да ми потрѣбват. Моля да бъда извинен, но като видях отдалече, че къщата свети, осмелих се да предположа, че стопанинът се е върнал. И реших да го навестя, за да го поздравя по съседски.

И изговорът, и строежът на фразите бяха архаични. Например гласните звучаха по шведски, макар да липсваше присъщият на шведския език ритъм на изречението. Сега обаче ме учудиха самите думи.

— По съседски ли?

— Обстоятелствата са такива, че ние — аз и сестра ми — живеем в онзи разрушен замък...

— Какво? Но... — спрях на средата на думата. Фернандес не ми е споменавал такова нещо, от друга страна, самият той не е тук от много месеци насам. Беше купил тези няколко акра от мексиканското правителство, чиято собственост са и Форталеза, и земите наоколо. — Купили сте този замък?

— Няколко стаи в него ни подсигуряват напълно комфортно съществуване, добри ми сър — избягна прекия отговор той. — Скромното ми име е Амарис Маледито. — Устата му, толкова рязко очертана, че трудно можеше да се забележи колко са пълни устните му, се изкриви в усмивка. Ако не беше миризмата, която усещах, щях да бъда окончателно покорен. — Вие и вашата прекрасна лейди сте гости на сеньор Фернандес? Добре дошли.

— Временно се настанихме в тази къща — Джини говореше също като дете, задъхвайки се. Крадешком я погледнах и в жълтата светлина от прозореца видях, че очите ѝ блестят и че непрекъснато го гледа в лицето. — Казваме се... Вирджиния... Стивън и Вирджиния Матучек.

С някакво хладно недоумение помислих — младоженките кой знае защо смятат, че щом вече са „мисис“, това трябва да прави впечатление на всички: „мисис еди-коя си“ и не можеш по никакъв начин да разколебаеш тази им увереност.

— Много мило от ваша страна, че ни навестихте... Да вървите пеша толкова отдалеч. Сестра ви... също ли ще дойде?

— Не — каза Маледито, — макар че, честно казано, вашето общество щеше да ѝ бъде приятно. Ала гледката на такава красота вероятно щеше да я уязви. Вашата красота щеше да предизвика у нея мъка и завист.

Нощта беше изпълнена с аромата на цветя. Над главите ни и над върховете на канарите блестяха звездите, а долу шумеше огромното море, обвито в мъгла. Колкото и да е странно, думите на Маледито не изглеждаха нито дръзки, нито изкуствени, в тях имаше само истина. В сумрака, който в патиото ставаше по-плътен, видях, че Джини се изчерви и сведе поглед. Ресниците ѝ затрепкаха като криле на пеперуда и тя смутено отговори:

— Толкова сте добър... Да... Няма ли да седнете?

Той пак се поклони и меко се отпусна на стола — преля се, сякаш беше вода. Дръпнах Джини за ръкава, побутнах я към къщата и яростно засъсках:

— Дявол да го вземе, какво мислиш да правиш? Сега цял час няма да се отървем от този тип!

Тя блъсна ръката ми с гневен жест — не беше го правила от последната ни кавга насам.

— Не искате ли малко коняк, сеньор Маледито? — попита тя с лъчезарна усмивка — бавно и интимно, но устните ѝ едва забележимо потрепваха. — Ще ви донеса. Може би и пура? Стийв има „Префетос“.

Докато тя шеташе в къщата, аз не пророних нито дума — бях твърде разярен. Заговори Маледито:

— Очарователна девойка, сър. Във висша степен възхитително създание.

— Тя е моя жена — ревнах, — дойдохме тук, за да сме сами.

— О, не ме подозирайте — доволният му смях сякаш се сля с шепота на морето. Седеше в сянката и аз можех да различа само неясни размазани очертания — черно и бяло, и наблюдаващите ме отстрани блестящи очи. — Разбирам всичко и не се осмелявам да злоупотребявам с търпението ви. Не е изключено по-късно, когато се запознаете със сестра ми, да ви достави удоволствие...

— Не играя бридж...

— Бридж? А, да, спомних си. Това е нова игра на карти — той направи с ръка хипнотичния знак на отрицание. — Не, сър, ние не можем да принудим нито себе си, нито другите да вършат нещо, което не искат. Не бихме се натрапвали в дом, където има някой, който не желае, макар и без да го казва, нашата поява. Освен това... Как би могъл човек, заселил се в жилище като нашето, да пренебрегне факта, че се е сдобил със съседи? И сега не е по силите ми да откажа учтивото предложение на вашата лейди. Не, сър, няма да ви отнема много време.

Е, както винаги, учтивият отговор уталожва гнева. Маледито продължаваше да не ми харесва, но вече можех да анализирам мотивите си и враждебното ми отношение към него се засили. Раздразнението ми се превърна в неприязън към този човек. Нещо в него — може би одеколонът му — ме караше да желая Джини повече от когато и да било.

Гневът ми обаче отново избухна, когато тя донесе коняка и започна да се върти около Маледито, говореше твърде високо, много се смееше и отгоре на всичко настойчиво го канеше да обядва с нас на следващия ден! Мрачно слушах разговора им. Той лееше думите гладко, мазно, остроумно и нито веднъж не отговори направо на отнасящите се до него въпроси. Седях и репетирах наум какво ще избълвам, когато се махне. Най-сетне той стана.

— Не смея да ви досаждам повече — каза. — Освен това пътят до Форталеза минава по скалите, а аз не го познавам добре. Тъй че, за да не се объркам, ще трябва да вървя бавно.

— О, но това е опасно! — Джини се обърна към мен. — Ти трябва да го изпратиш, Стийв. Изпрати го до вкъщи!

— Не се осмелявам да искам от вас такова нещо — възрази Маледито.

— Това е най-малкото, което можем да направим за вас. Настоявам, Амарис. Няма да ти отнеме много време, Стийв. Нали казваше, че искаш да се разходиш на лунна светлина — виж, луната изгрява.

— О кей, — изляях аз възможно най-нелюбезно. Наистина на връщане ще се превърна във вълк и ще си изкарам яда. А ако сега се опитам да споря с нея, ще ѝ наговоря всичко, което мисля и чувствам, и нашата втора нощ ще стане... Не, това няма да е кавга, а истински Армагедон.

— Да вървим.

Той ѝ целуна ръка, а тя се прости с него с такъв нежен, треперещ и неясен глас, сякаш беше ученичка, влюбена за пръв път. Маледито имаше фенерче и то хвърляше малко, скокливо снопче светлина, което изтръгваше от сгъстяващия се мрак ту камъни, ту еднообразните филизи на пелина. Над източния рид лунното сияние ставаше все по-ярко. Усетих как нервите ми се опъваха. Известно време се движехме косо нагоре по склона, само поскърцването на обувките ни нарушаваше тишината.

— Не сте ли си направили труда да вземете фенерче, сър? — каза най-сетне Маледито. Аз изхъмках. От къде на къде ще му казвам, че имам магьосническо зрение? Не му признах също, че съм вълк върколак, който се променя на лунната светлина и без фенерче.

— Ще се наложи да вземете моето — продължи той. — В противен случай на връщане пътят ви може да се окаже много опасен.

Това го знаех. Обикновеният човек ще бъде като сляп по тези места дори под ярката лунна светлина. Пътечката се губеше и много трудно можеше да се открие. Наоколо всичко изглеждаше изкривено и пълно със сенки. Ако човек се паникьоса, ще се лута до разсъмване или по-вероятно ще падне в пропастта и ще си счупи главата.

— Ще дойда утре вечер да си го взема — Маледито въздъхна с удовлетворение. — Ах, сър, идването ви тук е такова рядко щастие! Двама младоженци, преизпълнени с любов... Сибелита така мечтаеше да ви види... впрочем и аз.

— Сестра ви ли?

— Да. Не бихте ли желал, ако няма да ви затрудни, да се срещнете с нея утре по същото време?

— Не.

Отново настъпи тишина. Спуснахме се в едно дефиле, обкръжено със скали. Беше тъмно като в рог. Не се виждаше и нашата къщичка. Нищо, освен мътното лъцене на водата и лунното сияние над нас, както и лишилите ни от светлината си студени и много далечни звезди. Взрях се: извисяващите се скали завършваха с полусрутените стени на Форталеза, които приличаха на стърчащи слонски бивни. Сякаш аз и Маледито бяхме последните останали хора в Мидгард.

Той спря. Светлината на фенерчето изчезна като отрязана.

— Лека нощ, сеньор Матучек — извика. В звънтящия му смях звучаха едновременно злоба и красота.

— Какво? — объркан, аз се взрях, примигвайки, в мрака. Тъмнината ме обгърна. — Какво искате да кажете, дявол да го вземе?! Още не сме стигнали до замъка!

— Не сме. Върви там, ако искаш... и ако можеш.

Чух как тръгна по пътеката обратно. Камъчетата под краката му вече не хрущяха — стъпките му бяха меки и бързи като скоковете на див звяр.

Беше се запътил към нашата къща.

Един миг стоях като закован. Чувах най-малкото движение на въздуха, шумоленето на пелина, плиська на океана. Докато кънтенето на сърцето ми заглуши всички звуци.

— Джини!!! — закрещях аз.

Въртях се объркан. Втурнах се след него, кракът ми се плъзна по скалата и аз паднах, като си ударих ръката до кръв. Надигнах се с мъка. Отвесните скали и урви върнаха обратно проклятията ми. Препъвайки се, аз се впуснах по стръмнината, провирах се през храстите и кактусите.

Спънах се в нещо и пак паднах, но този път си треснах главата в един голям камък. Болка прониза тялото ми, в очите ми избухнаха огньовете и минута-две лежах почти в безсъзнание.

Тогава почувствах нечие присъствие. И през безнадеждната самота и студа, които струяха оттам и заливаха душата ми, самата ми същност, усетих чужда надежда — като опъната струна.

„... успехът е в ръцете ми, от третия опит... И двамата. Той е мъртъв, а тя е прелъстена. После разкаянието ще я сломи... Заплахата, която се криеше в тях като в буреносен облак, е отстранена... Най-сетне съм в безопасност...“

Една мисъл ме прониза, по-ужасна и по-силна от каквато и да било болка: Маледито не би могъл самичък да ѝ въздейства така, поне не толкова силно... Не би могъл да сломи любовта, гордостта и порядъчността ѝ... Не, самият Изкусител е принудил момичето ми да постъпи така... Не знаех какво зло е замислено, но като избухване на светкавица я видях насаме с Маледито и в този огън изгоря всичко останало — болката, слабостта, здравият смисъл, дори за известно време споменът за ехидния наблюдател. Изревах от гняв, скочих и побягнах!

Обхвана ме някакво безумие, не осъзнавах какво правя. Ала животинските ми рефлексии и инстинкти ме запазиха. Мисля, че беше точно така. Внезапно усетих, че съм изтощен до крайност, наложи се да спра, за да си поема дъх. Тази принудителна пауза даде възможност на разсъдък ми да надделее.

Огледах се и не открих нито замъка, нито нашата къща. Бях се заблудил.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Внимателно огледах урвата, която стигаше до матовото огледало на морето. Разсъдъкът ми до голяма степен се беше върнал. Маледито умело ме беше отстранил от сцената. Вероятно щеше да причини и смъртта ми, ако аз не спадах към особения вид Хомо сапиенс. Той не предполагаше това. Разполагах с нещо повече, отколкото той можеше да си представи — например магьосническото зрение. Измърморих формулата и почувствах как ретината на очите ми се промени. Сега можех да виждам на километри далеч, естествено неясно и размазано, защото човешкото око не може да фокусира в инфрачервена светлина, но започнах да разпознавам местността. Определих приблизително пътя си и затичах към къщи.

Обзе ме ужас: тичах твърде бавно, а Маледито се движеше с недостъпна за човека скорост.

Над хълмовете се издигаше луната. Превъплъщението ми стана, преди да осъзная. Не спрях дори за да се разсъблека — в движение смъкнах дрехите си и ги понесох в зъби. Разбира се, те веднага се превърнаха в парцали. Останах само по долни гащи.

Вълчите очи не виждат надалеч, но обонянието ме водеше по утъпканата трева, по моята собствена следа, съвсем прясна и много ясна. Намерих пътечката и усетих още една миризма. Сега знаех какво се крие зад непонятното благоухание на Маледито.

ДЕМОН!!!

Преди не съм срещал точно същата миризма, но вълчият ми мозък не се интересуваше от какъв вид е демонът. В тесния ми череп оставаше място само за омраза и за бързина.

Показа се къщата ни. Скочих в патиото. Нямахше никого. Прозорецът на спалнята с изглед към морето беше отворен, обливаше го лунната светлина. Влетях вътре.

Той я държеше в обятията си. Джини все още се съпротивяваше, отблъскваше го, ала очите ѝ бяха затворени, силите ѝ отслабваха.

— Не! — шепнеше тя. — Не, помощ... не, не бива... Амарис, Амарис, Амарис — ръцете ѝ докоснаха гърлото му, плъзнаха се по врата и притеглиха главата му. Те политнаха надолу прегърнати, мрак изпълваше спалнята...

Нададох вой и впах зъбите си в него. На вкус кръвта му не приличаше на човешката — беше резлива като вино и кипеше в мене. Не посмях да го ухапя пак. Още една глътка и навярно ще легна в краката му като куче, ще моля за ласки. Поисках да се превърна в човек.

Трансформацията ми отне толкова време, колкото на него да я пусне и да се обърне към мен. При все че беше учуден, не ми изръмжа в отговор. В ажурната лунна светлина се открояваше вълшебното му лице, а в очите му горяха златни искри. Той се смееше.

Като вложих цялата тежест на тялото си, насочих юмрук към лицето му. Нима гладката, бавна човешка плът може да се бие с бързия като живак живот, роден от Въздуха и Мрака?

С рязко светкавично движение Маледито отскочи — просто го нямаше на предишното му място. Аз се джаснах в стената и паднах. Над мене се разнесе мелодичният му смях:

— Нима такава хленчеща твар е достойна да притежава девойка като тебе? Промълви само една дума, Вирджиния, и аз ще го натикам с ритници в миша дупка.

— Стийв... — тя се сви в ъгъла. Не се хвърли към мен. Аз се претърколих и скочих на крака. Маледито се усмихна, прегърна Джини през кръста и я притисна. Тя затрепери и се опита да го отблъсне. Той я целуна, тя извика. И отново жестът на съпротива се превърна в жест на любов. Маледито ме блъсна със свободната си ръка и аз паднах. Той постави крака си върху главата ми и натисна.

— Нямам голямо желание да строша черепа ти — каза. — Но ако ти не бъдеш достатъчно учтив и не се отнесеш с уважение към желанието на лейди...

— Желанието?! — Джини се отскубна от него. — О, небеса! — викаше тя. — Махни се!

Маледито се разсмя.

— Ако моята жертва призовава светото име напълно искрено, би трябвало да изчезна — гласът му приличаше на ромолене. — При все

това, както виждаш, аз съм тук. Онова, което е скрито вътре в теб, се топи от желание по мен, Вирджиния.

Тя грабна вазата и я хвърли по него. Той ловко я хвана, тресна я в мен — счупи я на парчета — и тръгна към прозореца.

— Сега магията се разпръсна — каза, — но не се бой, когато настане по-благоприятен момент, ще се върна.

Миг — и той прескочи перваза. Запълзях след него. Белият двор беше облян с лунна светлина. Нямахше никой.

Седнах, вдигнах глава, а до мен се отпусна хлипащата Джини. Минутите течаха бавно. Най-сетне станах, запалих лампите, намерих цигара и запуших. Тежко се стоварих на края на кревата, Джини се простря ничком до мен. Дори не я докоснах.

— Кой беше това?

— Инкуб — не виждах лицето ѝ, само разпилените по гърба ѝ червеникави коси. Докато ме нямаше, тя беше облякла най-хубавата си нощница — за кого? Гласът и беше тих, едва се чуваше. — Навярно живее в развалините на Форталеза, заселил се е там заедно с испанеца. Сигурно той е виновникът за неуспехите му.

Поех дълбоко дим.

— А защо не се е появил преди? — попитах я високо и глуповато. — Ах, да, разбира се, възможностите му са ограничени, семейно проклятие. Не е могъл да излезе извън границите на имението на онзи стар дон. А оттогава никой не е идвал тук по мрак.

— Докато ние... — продължи, шепнешком тя.

— Хуан и жена му идваха тук рядко — пуфках като локомотив. — Нали си вещица, имаш информация. Аз само зная, че инкубът е демон на разврата. Кажи ми защо никога не е безпокоил Фернандес?

— Стийв...

Джини отново заплака, сякаш беше загубила всякаква надежда. Помислих си, че е отчаяна и защото е изгубила силата си на магьосница. А на мен... на мен ми беше ясно.

— Защото свещените символи защитават само онези, които наистина желаят да бъдат защитени. Мисля, че тук той беше прав. Хуан и жена му са добри католици. Те не биха живели тук, без да окачат по едно разпятие на всяка стена. Нито той, нито тя биха пожелали да си изневерят.

Тя вдигна лицето си, погледът ѝ беше безумен.

— Мислиш, че аз...

— О, не е било съзнателно. Ако се бяхме досетили да окачим кръстове веднага след като пристигнахме... Ако се бяхме помолили от чисто сърце, също щяхме да сме в безопасност. Никога не можеш предварително да знаеш дали си заобиколен с инкуби или не. Ала мозъкът ни беше зает с друго, а сега е късно. Предполагам, че подсъзнателно ти си се забавлявала с мисълта — няма да е зле малко да кръшна от абсолютната моногамия...

— Стийв — тя едва се вдигна на крака, — как през нашия меден месец можа да кажеш такова нещо!

— Можях... — угасих цигарата си. Жалко, че не беше върху лицето на Маледито. — А защо той успя да те омотае?

— И ти, Стийв... Стийв... Обичам те! Само теб!

— Най-добре ще бъде да вземеш килима и да изчезнеш. Отлети в... доколкото си спомням, най-близкият град Гуаямас е достатъчно голям, за да има в полицията му екзорсист. Разкажи им всичко и помоли за помощ. Защото, доколкото си спомням от демонологията, щом си попаднала под влиянието на инкуб, той ще те последва където и да е.

— Но не стана нищо! — тя така изкрещя, сякаш съм я ударил. Какво пък, в известен смисъл това си беше удар.

— Да, времето не стигна. Този път. Разбира се, ако разполагаше с цялата си магьосническа сила, ти би могла да прогониш който и да е демон с помощта на чисто светско заклинание. Но сега я нямаш. Докато не изкараш курс за повторно обучение, всеки час извън църквата трябва да те пази екзорсист. При условие че... — аз също станах.

— Какво?! — почти полудяла, тя се вкопчи в мен с ледени пръсти. Отърсих се от нея, бях ослепял от гняв. Мъжкото ми достойнство беше уязвено: Маледито ме наби и едва не прелъсти жена ми.

— Стийв, какво си намислил?!

— Че и сам мога да се отърва от него.

— *Не можеш!* Ти не си магьосник, а той е демон!

— Аз съм вълк върколак. Може би това ще изравни шансовете ни — влачейки крака, отидох в банята и си бинтовах ръката. Впрочем раните бяха повърхностни, но ставите на пръстите ми се бяха подули.

Джини се опита да ми помогне, ала аз ѝ посочих вратата. Разбирам, че не бях прав, но болката и гневът ме бяха завладели напълно. Само смътно осъзнавах, че трябва да отида във Форталеза, където вероятно се е върнал Маледито. Щом стана вълк, ще бъда силен и бърз като него. Естествено няма да смея да го хапя... Ако случаят позволи да се превърна в човек, ще използвам похватите на ръкопашен бой, на които ме учеха в армията... Планът ми беше абсолютно безнадежден, но ме подтикваше моят собствен демон.

Джини разбра всичко. Магьосническите ѝ способности отчасти се върнаха или може би си каза думата вродената ѝ дарба. Безжалостното сияние на огньовете на Свети Елм осветяваше нереално бялото ѝ лице. Тя трепереше и конвулсивно преглъщаше. Най-сетне кимна:

— Ако другояче не може... Ще отидем заедно.

— Не! — в гърлото ми клокочеше ръмжене. — Казвам ти, отивай в Гуаямас! Малко ли бели ми докара? Остави ме сам. А после ще реша дали искам да се върнеш при мене!

Миг-два тя втренчено ме гледаше. Дано никога повече не се случи да ме гледа така. Сетне изчезна.

Излязох от патиото и се превърнах във вълк. Във въздуха се носеше миризмата на демона. Тръгнах накъдето ме водеше тя — в планината.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Земята беше залята от ослепителната лунна светлина. Носът ми душеше миризмите: на прах, на див босилек и кактуси, далечен аромат на острица и кафяви водорасли. Ушите ми чуваха ултразвуковия писък на прилепите, паническото трополене на американския заек. Душата ми вече не се измъчваше — във вълчия ми череп се побираха само простите мисли на жаден да убива хищен звяр. Сякаш се преродих. Известно е, че някои психиатри са постигали добри резултати, като временно са превръщали пациентите си в животни.

По някое време на фона на луната се очерта полуразрушеният силует на кулата. Всеки мой нерв беше готов за атака. Прекрачих нещото, което някога е било врата. Стоях насред празния двор — столетия наред вятърът беше трупал пясък, между плочите бе поникнала трева, тук-таме се търкаляха изпаднали от облицовката камъни. По към средата се издигаше купчина отломки — тук някога е имало постройка. Отдолу зееше входът за подземията. Огледах ги, по-скоро само погледнах вътре. Не беше дълбоко, пък и не открих там леговицето на инкуба.

Завих, хвърляйки предизвикателство към противника си. Пред вратата на кулата някой светкавично се обърна — беше облечен целият в бяло. Тръгна към мен, а аз отскочих. Мярна ми се лудешката мисъл: ако още с първото захапване му прекъсна сънната артерия, няма значение, че ще се нагълтам с опияняващата като вино кръв, той ще бъде мъртъв...

Смях, носещ се на малки леки крачета. Девойката отново направи крачка към мен. Неправдоподобно бяла на фона на покритите с плесен стени, тя стоеше под водопада на лееща се отгоре светлина.

— Добър вечер, прекрасни младежо. Не смеех и да се надявам на такова щастие.

Ароматът ѝ проникна в дробовете, в жилите ми. Заръмжах. После ръмженето ми се превърна в скимтене, аз размахвах чуканчето на опашката си. Тя дойде до мен, почеса ме зад ушите. Лизнах ръката ѝ

— вкусът беше зашеметяващ. Някъде в мозъка ми като в разтърсвана от гръмотевици пустиня се роди мисълта, че повече няма смисъл да оставам във вълчия си облик. Токът на трансформацията прониза тялото ми, аз станах човек.

На ръст тя беше колкото Амарис и също толкова красива. Същото странно, със заострена брадичка лице и очи, фосфоресциращи на лунната светлина. Пепелявите ѝ коси стигаха до под кръста, беше облечена в рокля, изтъкана от паяци, които си пестяха паяжината. Тя обточваше фигурата ѝ, която... Е, няма да се опитвам да описвам фигурата, но мисля, че половината от ефекта се дължеше на начина, по който девойката се движеше.

— Предполагам, Сибелита... — успях да изрека.

— А ти си Стивън — тясната изящна ръка покри ръката ми и остана там. — Добре дошъл!

Облизах устните си.

— Брат ви вкъщи ли е?

Тя дойде още по-близо до мен.

— Какво значение има?

— Аз... е-е... — мярна ми се идиотската мисъл, че не е учтиво да обясняваш на една девойка каква работа имаш с брат ѝ, щом искаш да го убиеш в края на краищата... — Чуйте — изстрелях аз, — вие и той... Вие трябва да ни оставите на мира!

Сибелита меко се усмихна.

— Ах, твоята мъка е и моя мъка, Стивън. Освен това нима в душата ти няма капчица жалост към нас? Знаеш ли всъщност какво са вечните мъки? Да бъдеш създание, в което съществуват, без да се смесват, първичните стихии — Огънят на желанието, Въздухът на порива, Водата на непостоянството и тъмното могъщество на Земята... И с такава природа да бъдеш обречен да се криеш като мишка в тези руини, да виеш към празното небе... И глад, глад в продължение на триста години! Ако умираш от глад, а двама пътници са постлали до теб покривка, отрупана с ястия, нима няма да си вземеш няколко трохички, които лесно ще те задоволят?

Промърморих нещо, в смисъл че аналогията не е сполучлива.

— Няма нищо лошо в това — увещаваше ме тя и в същото време успя да се приближи плътно до мен, ръцете ѝ легнаха върху раменете ми, гърдта ѝ леко докосна моята. — И няма никакъв зъл умисъл. Това е

необходимост, Стивън, вие, смъртните, също не сте безгрешни. Нито един демон няма да се осмели да ви доближи, ако сте светци, лишени от нечисти помисли. Влече ни към онези, които приличат на нас.

— А... това... да... — не ми стигаше въздухът. — Въпросът има две страни. Едната от тях...

Сибелита отново се разсмя:

— Стига, прекрасни младежо! Ето, аз стоя на лунната светлина, прегръщам най-прекрасния в света мъж, и то гол.

— О, Господи! — спомних си, че цялото ми облекло се състои от долните ми гащи. Тъй като тя не се отдръпна, значи не е възприела възклицанието ми като молитва.

— ... Способен да разсъждава на метафизични теми! Не, ти си изпълнен с любов и си щедър! — Сибелита изящно се отдръпна. — Не бива да имам предимства пред теб. Нека бъдем равностойни — тя плесна с ръце и роклята ѝ изчезна. Не че нещо особено се промени, с рокля и без рокля — все тая. Колкото до скрупулите ми — моралът някак си остана на заден план.

— А сега ела, ела при мен, мили мой. Ела, вълко мой, направи първия в живота си решителен скок... Не бива да се губи толкова много време за една жена... О, аз предчувствам луди преживявания, такова щастие... Ела при мен! — тя отново се хвърли на гърдите ми. Не мога точно да кажа какво ме накара да отговоря на целувката ѝ. Сякаш ме беше завъртял огромен розов вихър.

Все пак успях да събера остатъците от волята си.

— Не! Аз имам жена!

В смеха на Сибелита се прокраднаха неприятни нотки:

— Ха-ха! Как мислиш, с какво се занимава Амарис, откакто ти остави жена си сама?

От гърлото ми излезе някакъв задавен звук.

— Това вече стана — мъркаше Сибелита — и каквото е направено, свършено е! Не кори жена си, тя е само един смъртен човек. Можеш ли ти да се издигнеш над съдбата си на смъртен?

За миг пред очите ми сякаш се разтвориха адските двери. Почти несъзнателно притиснах рязко към себе си Сибелита, целунах я лекичко и ухапах устната ѝ — усетих вкуса на демонската кръв.

— Да вървим — напевно стенеше тя. — Любими мой, отнеси ме в кулата!

Вдигнах я и я понесох през двора.

— Стийв!

Викът на Джини ме прободеше като с нож. Изпуснах товара си. Сибелита се плъсна на земята върху прекрасния си задник и изстреля няколко твърде неприлични думи. Изумено се вторачих в Джини — тя се беше провесила от килима, който кръжеше над разрушената врата, червеникавите ѝ коси бяха разпилени в безпорядък по голите ѝ рамене. И макар да знаех, че е загубена за мен (защото ми я отне Амарис и миналото никога нямаше да се върне), стана ми ясно: никоя друг освен Джини не ми е нужен.

Сибелита се надигна. На лунната светлина тя изглеждаше съвсем бяла. Повече не я желяех, да върви по дяволите. Презрително се усмихна на Джини, обърна се към мен и разтвори обятия.

Като казах „Защитавай се!“, аз се превърнах във вълк. Сибелита избягна атаката ми. Отново чух — сякаш от друг свят — вика на Джини. Цялото ми внимание беше приковано в сукуба. Тялото на Сибелита затрепери, посивя и внезапно също се превърна във вълк. Тя безсрамно ми се усмихна, ароматът на самка ме удари в носа като с тояга.

Не ѝ дадох възможност за нови изкушения, захапах я направо за гърлото. Търколихме се, преплели тела. Тя беше силна, подвижна и упорита, но не бе тренирана в тънкостите на ръкопашния бой на върколаците. А аз и когато се превръщах в животно, продължавах да владея джудо. Подпъхнах челюсти под нея и склочи зъбите си там, където се бях прицелил.

Кръвта на демона беше сладка и същевременно отвратителна. Тя вече не можеше да възбуди желанието ми. Твърде силна беше завладялата ме любов към жена ми и омраза към съществото, с което се сражавах. Ако предпочитате съвременна терминология — в жлезите ми се бяха натрупали достатъчно тестостерон и адреналин и потискаха всички останали хормони.

Аз я убих.

В последния миг чух — но не със слуха си — пронизителния вопъл на демона.

Мръсен дух! Почувствах — и не с нервите си — завихряне на пространство-времето, когато демонът се съпротивяваше, отлитайки към породилия го адски континуум. Зъбите ми действаха бързо и

безжалостно. Пред очите ми тялото му го напускаше и бездушният сукуб се стапяше в царството на мрака.

Легнах до трупа на вълчицата, едва си поемах дъх. Трупът се гърчеше, гледката беше страшна: променяше се последователно — вълчица, жена, мъж, — рогат сатаноид. Когато последните свързващи сили изчезнаха, тялото задимя и се превърна в кълбо пара.

Бавно, едва-едва се връщаше разпокъсаният ми разум. Лежах на коленете на скъпата ми Джини. Горещо дружелюбно ми намигаха звездите, обливаше ни прохладната лунна светлина и замъкът беше само купчина камъни.

Отново се превърнах в човек и я прегърнах.

— Всичко свърши добре, любима — въздъхнах аз. — Всичко е добре. Аз я унищожих. А сега ще убия и Амарис.

— Какво? — тя вдигна мокрото си от сълзи лице и докосна устните ми. — Нима не знаеш? Ти вече го уби!

— А?

— Да, познанията ми отчасти се върнаха... след като тръгна — тя въздъхна на пресекулки. — Инкубите и сукубите са едно и също нещо. Те променят пола си... когато потрябва... Амарис и тази пачавра са едно и също!

— Искаш да кажеш, че тя не... той не... — така простенах, че сигурно чак сеизмографът в Калифорния го е регистрирал. Това страдание беше най-искрената благодарствена молитва, която някога съм отправял към Бога.

Не че не бях готов да простя на любимата си, та нали самият аз изпитах върху себе си мощта на демона. Но когато разбрах, че всъщност няма какво да ѝ прощавам, сякаш камък падна от гърба ми.

— Стийв! — изписка Джини. — И аз те обичам, ама ребрата ми не са от желязо!

Скочих на крака.

— Преодоляхме и това изпитание — невярвайки сам на себе си, прошепнах аз. — Действително спечелихме играта.

— Какво искаш да кажеш? — попита свенливо тя, а очите ѝ вече сияеха.

— Какво пък — обобщих дълбокомислено, — получихме много полезен урок по смирение. Сега познаваме собственото си подсъзнание много по-добре от един обикновен човек.

Потръпнах. Помислих си, че едва ли един обикновен човек би могъл да извърви обратния път от смъртта към живота, както го направихме ние. И то през втората нощ от сватбата ни! Но тъкмо такива, каквито сме, ние успяхме да прескочим трапа. Макар че срещу нас се е изправило нещо по-голямо, отколкото домогванията на един дребен демон. Неслучайно сме примамени в неговото леговище — този някой или нещо искаше да ни унищожи.

Сега мисля, че Силата, която желаше да ни погуби, тогава все още наблюдаваше. Самата тя не успя да нанесе решаващия си удар, а наблизко нямаше друг, който да се опита отново да ни изкуши. Пък и ние вече бяхме имунизирани срещу такива съблазни. Врагът не можеше отново да използва скритите в нас ревност и подозрителност и да ни настрои един срещу друг. Аз и Джини се бяхме освободили и от подозренията, и от ревността както никой друг смъртен. Очистихме се от тях.

Но врагът беше търпелив и хитър, той измъкна на бял свят цялото ни страдание. Дали ще се отърсим от мъката и болката? А може би все пак ще ни остави на мира?

Не знам! Но знам, че внезапно пред очите ми се разкри цялото великолепие на нощта и че ме връхлетя вълна от любов към Джини, заля ме и не остави място за нищо друго. А когато след доста дни си спомних какво се бе случило на издигащата се над морето скала, споменът ми беше толкова смътен, както и всички останали преди това. Аз се избавих от него и небрежно заключих полу на шега: „Много интересно — щом ме цапардосат по главата, винаги ми се явява една и съща халюцинация“.

Когато дойдохме на себе си в патиото, погледнах Джини, притиснах я в прегръдките си и хрипкаво казах (в гърлото ми бяха заседнали непролети сълзи):

— И така, разбрах колко много се тревожиш за мен. Ти ме последва, без да знаеш какво може да ти се случи... А аз те бях пратил да се спасяваш...

Тя потърка разрешената си глава в рамото ми.

— И аз узнах същото за теб, Стийв. Радвам се. Качихме се на килима.

— Към къщи, килимче — казах и когато вече бяхме във въздуха, добавих: — Подозирам, че си изморена до смърт.

— Е, не чак толкова... Още съм много напрегната... Не, дявол да го вземе, много съм щастлива — тя стисна ръката ми. — Но ти, миличкият ми, бедничкият...

— Аз се чувствам прекрасно — захилих се. — Утре можем да станем късно. Ще си отспим!

— Мистър Матучек, какво си мислите?

— Същото, каквото и вие, мисис Матучек!

Досетих се (на лунната светлина не се виждаше добре), че тя се изчерви.

— Разбирам. Много добре, сър. Всичко стана тъй, както предвиждахме.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Върнахме се вкъщи. През лятото се хванахме на работа, а есента отново продължихме учебните занятия. Както повечето новобрачни, и ние имахме парични затруднения. Не беше нещо сериозно, но когато например Джини забременя, наложи ни се да продадем килима. От друга страна, през първите две години от семейния ни живот не се случи нищо вълнуващо, ако не се смятат моментите, когато оставахме насаме...

После болногледачката ме доведе до леглото, на което лежеше любимата ми. Лицето ѝ винаги имаше великолепен цвят, а сега от преживените страдания беше бледо и с рязко изпъкващи скули. Но разпилените ѝ по възглавницата коси пламенееха и макар очите ѝ да бяха полуприкрити от ресниците, никога досега не са сияели с толкова ярка зелена светлина. Наведох се и много нежно я целунах.

— Ти ли си? — прошепна тя.

— Как се чувстваш? — наум ми дойде единствено този глупав въпрос.

— Прекрасно — тя се разсмя, после взе да ме разглежда. — Но ти изглеждаш толкова изтощен от всички докторски измишльотини...

Действително мнозина акушери поставят бащата на легло, когато му се ражда дете. Само че нашият лекар беше привърженик на широко разпространеното убеждение, че аз ще окажа максимална помощ на жена си, ако се потя в приемната. През последния месец толкова настървено четях всичко по този въпрос, че станах едва ли не специалист. За такава висока и слаба жена като Джини първото раждане щеше да бъде трудно. Тя прие това с обичайното си хладнокръвие. В направеното ѝ предсказание обърна внимание само на мястото, където магическите руни посочваха пола на детето, защото ако го знаем, няма да сбъркаме с името.

— Харесва ли ти дъщеря ни? — попита ме тя.

— Прекрасна е — отговорих.

— Лъжец — тя тихо се разсмя, — няма мъж, който да не се ужаси, когато му кажат, че е баща на такова сбръчкано червено късче месо. — Ръката ѝ се протегна към моята. — Но тя ще стане красива, Стийв. Толкова е безпомощна! За нас тя е най-прекрасната на света!

Казах си, че няма смисъл да викам от радост тук, в болничната стая, пълна с майки. Спаси ме бавачката:

— Смятам, че е по-добре да оставите жена си да си почине, мистър Матучек. И доктор Ашман би предпочел посещението да свърши, защото е време да си ходи.

Той ме чакаше в помещението за записване имената на новородените. Влязох, звуконепроницаемата врата се затвори и бавачката я запечата със Звездата на Давид. Това беше съвременна болница с всички предохранителни мерки. Доктор Ашман беше побелял грубоват човек със свободни маниери, висок метър и осемдесет и подобен на скала. Личеше, че е изморен. Забелязах, че под лекарската престилка със знаците на Зодиака беше облечен с бели панталони от дебел ленен плат и риза без вратовръзка. Носеше и амулета си, разбира се.

Стиснахме си ръце.

— Всичко е наред — увери ме той. — Получихме резултатите от лабораторните анализи. Както знаете, тъй като по майчина линия липсват вълколаци, вашите деца няма да са родени вълци върколаци. Но понеже момиченцето е наследило от вас комплект рецесивни гени, то може да се поддава на заклинания за трансформация.

Това е сериозно предимство, ако детето като майка си избере професията магьосница. Но все пак трябва да вземем и някои предпазни мерки, защото тя ще бъде повече подложена на свръхестествени влияния от другите деца.

Кимнах. На мен и Джини прекалено често ни се налагаше да участваме в нежелани от нас приключения.

— Омъжете я за подходящ човек — пошегува се Ашман — и ще си имате внучета вълци върколаци.

— Ако дъщерята прилича на моята половинка — рекох, — Боже, помогни на нещастника, когото ще принудим да ѝ стане мъж — като казвах това, аз се чувствах като последен идиот. — Чуйте, докторе, и двамата сме изморени, нека да оформим документите на новородената и да свършваме.

— Съгласен съм — той седна зад бюрото. На един пергамент вече бяха записани имената на родителите, датата на раждане и официалният номер, с който детето се нареждаше сред новородените. — Как решихте да я наречете?

— Валерия.

— Е, да, предполагам, че жена ви ще избере нещо подобно. Идеята е нейна, нали? А второто ѝ име?

— Е... Мери. Това решение е мое... в чест на майка ми... — разбрах, че отново говоря глупости.

— Добра идея. Ако не ѝ харесва малко странното Валерия, ще се нарича с второто си име. — Пъхна пергаментата в машината и напечата останалите данни. Въздъхна и ми подаде документа /при този жест изсипа пепелта от пурата си извън пепелника/. Много тържествено сгъна на две свидетелството с отпечатъците от пръстите на дъщеря ми.

— А истинското ѝ име?

— Виктрикс.

— А?

— Жена ми винаги го е харесвала. Валерия Виктрикс. Последната сила, която ще се противопостави на хаоса, както каза Джини в една от редките минути, когато беше съвсем сериозна.

Ашман вдигна рамене.

— Е, не мисля, че момичето някога ще използва това име.

— Надявам се да не го направи никога.

— Това ще е свързано с неприятности — съгласи се той. — Но не се тревожете. Виждам съм твърде много млади съпрузи, наплашени от възможните отрицателни последици на такава процедура. А всъщност истинското име е само една разумна предпазна мярка. Нещо като ваксинация.

— Знаем — казах. — Така са мислели и родителите ми, когато съм се родил... Не че някой е искал да стори зло на мен, обикновения мирен гражданин, но животът ми е бил неспокоен и често подлаган на опасности. Ето защо беше крайно необходимо да се вземат мерки против магия. Впрочем, те далеч невинаги са сигурни. Медицинската наука е една от малкото области, където според мен има истински прогрес.

Ашман потопа перото от орел в мастилото, направено от дъбови шикалки.

— В името на птицата, олицетворяваща твоята родина, и на дървото на мълниите — той повиши глас, — под тяхна и Божия защита, дете на днешния ден, да бъде името ти, известно само на родителите ти, на лекаря ти и на теб самата по цялата земя, когато достигнеш пълнолетие, Виктрикс. И нека то ти дари слава и щастие. Носи го, докато не изтекат определените ти години. Амин. — Той вписа името, посипа го с пясък от Галилея и отново стана.

— Този документ ще регистрирам лично — каза, прозявайки се.

— О кей, това е всичко.

Пак си стиснахме ръце.

— Съжалявам, че се наложи да израждате детето в толкова неудобен час.

— Ние, лекарите, сме свикнали с всичко — отговори ми той. Сънливостта му беше отлетяла. Внимателно ме погледна. — Освен това аз го очаквах.

— Какво?

— Вече съм чувал нещичко за вас и вашата жена — каза Ашман. — Проучих руните и си изясних някои неща. Възможно е да сте го знаели, но детето е заченато по време на зимното противостоене. Освен обичайната наследственост резултатите от врачуването по руническите надписи показват още нещо, но не мога да разбера какво е то. Аз обаче бях напълно убеден, че тя ще се роди точно тази нощ — защото сега е Великото пълнолуние. Ще я наблюдавам с неотслабващ интерес, мистър Матучек. И ви съветвам — много добре пазете дъщеря си... А сега — лека нощ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите три години не ни се случи нищо особено. Съвсем естествено, бихте си помислили. Но вие се различавате от нас. А това беше време, което преобърна много наши представи и накара земята под краката ни да потрепери.

Ще започна оттам, че ние не очаквахме раждането на Валерия. По-късно разбрахме, че Сварталф отново се е заел да гони домашните духове, а за отмъщение те превърнаха противозачатъчните хапчета на Джини в аспирин. Много по-късно си помислих дали зад тази случайност не се крие нещо повече... Силите, които ни командват, ни поставят в положение, изгодно за *техните* цели.

Отначало Джини имаше намерение да продължи да живее според първоначалните ни планове. Поне когато малката ни дъщеричка порасне достатъчно, че да я оставяме по цял ден на приходящата бавачка. Тя получи в Аркан степента доктор по философия и ѝ предложиха великолепна работа. Но тъй като в семейството ни се появи дъщеря, наложи се мамината еманципация да бъде отложена. Не можехме да поверим Валерия на някаква си наемна мърла! Все още не можехме. Нито когато се усмихна за първи път, нито когато започна да пълзи (и се пъхаше навсякъде), нито когато звуците, напомнящи бълбукане и чуруликане, се превърнаха в истински смях... По-късно, казвахме си.

Не протестирах, защото бях абсолютно съгласен. Но това означаваше — временно, ако не и завинаги — да се откажем от амбициите да се превърнем в удобно устроена млада двойка с тлъст доход (на двамина) и с къща в прелестно местенце, която се е отдала на чудесните си занимания. По едно време смятах да възобновя холивудската си кариера, но Джини не искаше да чуе нито дума за тази идея.

— Представи си за миг — каза ми тя, — че реша да стана една жалка актриса, за да играя в „Сребърният вожд и момичето“. А от мен би могъл да излезе прекрасен инженер.

Лично аз не мисля, че всичките ми роли са толкова жалки, но общо взето думите ѝ прозвучаха убедително.

Знаех, че на един новоизпечен бакалавър няма да му позволят да се занимава със сложни изследователски проблеми, както си е въобразявал, особено ако е по-възрастен от съвипускниците си. Тъй че ми се наложи да започна с нещо според силите си. За щастие (тогава мислехме така) работата ми се оказа неочаквано добра.

Корпорацията за предсказания — „Източниците на норните“, беше една от появилите се в следвоенния бум компании за обслужване на бизнеса, за информация и какво ли не. Отначало малка, тя се разрастваше бързо. Освен с производствена дейност, се занимаваше и с изследвания. Там бях поканен да работя и аз. Това беше не само чудесно, а и представляваше първата, и то нелоша стъпка към професионалните ми занимания. Към целта! Интелигентната администрация ни подтикваше и към повишаване на знанията, макар и без допълнително заплащане. Вярно, свободното ми време понамаля, обаче заплатата беше добра, пък и се сприятелих скоро с шефа си — Барни Сторласон.

Неприятното беше, че трябваше да останем в този скучен във всяко отношение град и да понасяме страшните зими на северната част на Средния запад. Но се утешавахме с обстоятелството, че наехме луксозна къща извън града. Освен това имахме своята любов и Валерия. Бяха хубави години, но в тях нямаше нищо забележително.

Прави сте да смятате всички тези подробности за незначителни. Предполагам, че човек винаги го е привличало и го привлича онова, в което се таи опасност и гибел. Нека си спомним древната китайска клетва: „Да ти се случи да живееш в интересно време!“. А времето, в което живеехме, обещаваше да стане интересно.

Нито Джини, нито аз се поддадохме на пропагандната шумотевица, че щом злият и безнравствен халифат е разгромен, чакат ни вечен мир и щастие. Наопаки, ние знаехме, че вечно е наследството, оставено на човечеството от войната. Освен това смятахме, че този конфликт беше не толкова причина, колкото симптом на обхваналите света недъзи. Ако християнството не беше разединено, врагът нямаше да успее да завладее по-голямата част от източното полукълбо и да понатупа Съединените щати. Всъщност халифатът беше само едно секуларизирано, или да го кажем по-просто — светско, оръдие на

мюсюлманската еретична секта. Сред съюзниците ни имаше немалко вярващи в Аллаха.

Нормално беше да се очаква, че човечеството ще осъзнае получения урок, ще се откаже от религиозните разпри и ще започне преустройство и възстановяване. По-конкретно се надявахме, че Църквата на йоанитите ще бъде окончателно дискредитирана и ще замре. Наистина, нейните привърженици също се сражаваха срещу халифата и изиграха главна роля в Съпротивителното движение на окупираните територии. Но по-късно те се опълчиха срещу старите убеждения и вярвания, срещу всичко, върху което се крепеше западното общество. Тъй че възниква въпросът: кой разединява и отслабва цивилизацията ни? Та нали самите те дадоха пример на халифата да надигне глава, нали те подпалиха безумието в Средния изток?

Сега вече ми е ясно, че от човечеството не бива да се очакват разумни решения.

Въпреки всеобщото убеждение заплахата не се появи внезапно, някои от самото начало предупреждаваха за нея. Те изтъкваха, че йоанитите вече са станали доминираща сила в политиката на няколко държави, които започнаха да се отнасят не особено дружелюбно към нас. И че постепенно приобщават към вярата си цяла Америка. Но ние много-много не се вслушвахме в предупрежденията — бяхме твърде заети с възстановяването на разрушенията от войната. Твърде заети: всички заедно и всеки поотделно. Решихме, че онези, които бият тревога, са реакционери и жадни за власт манияци (не е изключено сред тях да е имало и такива). Може би идеологията на йоанитите е идиотска, смятахме ние, но нали първата поправка към Конституцията гарантира свободата на проповедта и вероучението? Вероятно заради йоанитите петристките църкви имат известни затруднения, но това си е техен проблем. Действително в нашия век на науката да се говори за опасност, произлизаща от някаква религиозно-философска система... уж ловко разпространявана навсякъде... която подчертава стремежа си към мир почти толкова последователно, колкото и квакерите... и поставя любовта към ближния над всичко... Добре де, казахме си, нашето светско общество и усложнената ни от ритуали вяра само ще спечелят, ако възприемат нещичко от учението на йоанитите.

И така, движението и неговото влияние се разрастваха. Никой не знае как уж мирните демонстрации все по-често започнаха да се превръщат в свирепи бунтове. Стачките, неразрешени от правителството и издигащи все по-неразумни искания, станаха често явление. Агитацията парализираше един след друг студентските градове. И все повече хора започваха дълбокомислено да философстват, че е необходимо да бъде разрушен старият ред, безнадеждно затънал в корупция, и на негово място да построим Рая на любовта. И ние, тоест мнозинството от народа, което не желае нищо друго, освен да го оставят на мира и да му дадат възможност да си копае личните градинки, се чудехме: как така изведнъж, буквално за една нощ страната се срина в пропастта?

Братко мой, това не стана за една нощ!
Дори не за една Валпургиева нощ!!!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

През този юлски ден се върнах рано вкъщи. Нашата улица, отделена със стена, беше тиха и спокойна. Навсякъде бяха поставени старинните огньовете на Свети Елм. Къщите и цветните лехи се къпеха в слънчева светлина. Забелязах, че няколко съседни прелетяха край мен на метли, струпали в багажниците си покупки от бакалията, а в добавка — и по едно-две деца, привързани към детските седалки. Този начин на придвижване беше най-популярен сред младежта в нашия окръг. Предпочитаха го и хубавичките млади жени, които в топло време бяха облечени само по бански костюми. Но залятата от слънце сцена не повдигна настроението ми.

Чувствах се отвратително. Току-що се бях измъкнал от една каша в нашия завод. Добре че аз и Барни разработихме план как да се справим с неприятностите, които започнаха вчера вечерта. Малко се поуспокоих, като си представих как ще действаме по-нататък. Пък и вече съм си почти вкъщи — ето че се показва и покривът на нашия дом.

Влетях в открития гараж, слязох на земята и окачих моя „шеви“ до „фолксбяса“ на Джини. Вече бях оставил метлата и се запътих към входната врата на къщата, когато като просвистял във въздуха куршум прозвуча вик: „Татко! Татко!“.

Прегърнах дъщеря си. Къдриви руси коси, огромни сини очи — не дете, а произведение на изкуството!

Беше облечена в костюм на херувим и трябваше да бъде много внимателен, за да не смачкам крилата. Преди, когато летеше, вземахме предпазни мерки: връзвахме я за стълба и Джини я наблюдаваше. А сега как е успяла да се измъкне?

О, ясно ми е! Иззад ъгъла на метла долетя Сварталф — изгърбен, опашката му вирната и ругае. Явно Джини му е поверила момиченцето да го гледа. Безспорно той добре се е справял — да не я пуска във двора, да я пази от всякакви неприятности... докато тя не е видяла, че идва баща ѝ.

— Окей — разсмях се аз, — стига толкова. Хайде да влезем и да кажем „У-у-у“ на мама.

— На свинче ли?

Миналата есен по случай рождения ден на Вал събрах пари за скъпо струваща магия. Преобразяваше ме Джини. Дотогава, като си играех с детето, аз се превръщах във вълк. Ама друго си беше да се разходиш на дебела, украсена с цветя свиня! Съседските деца и до днес разказват за този случай.

— Извинявай, няма да стане — наложи се да ѝ отговоря. — С такива летателни качества ти би трябвало да отидеш във Военновъздушните сили — и я хванах за глезените, а тя пронизително пищеше и се извърташе. Докато я носех, пеех:

*Птиченце малко в небето лети,
нагоре с краката в небето лети...*

Едновременно с нас в стаята влезе Джини. Погледнах зад гърба ѝ и разбрах защо се е наложило да повери наблюдението на полетите на Вал на друг — пране! Едно тригодишно дете цапа купища дрехи, а ние не можехме да си позволим да ползваме услугите на фабриката за самопочистване. Джини трябваше да одушевява всяка дреха поотделно, да проверява дали на някоя не е скимнало да се върже на възел по време на сапунисването и изплакването и да ги обикаля, докато се самоизсушават. И тъй като подобни представления са прекалено интересни за всяко дете, била е принудена да отпрати Вал другаде.

И все пак не е ли неразумно да повери опеката на детето на своя приятел? Сварталф неведнъж е доказвал, че заслужава пълно доверие. Но въпреки всички свръхестествени сили, които притежава, той си остава голям черен котарак. Следователно не бива много да му се доверяваме, що се отнася до скучното всекидневие. После си помислих: „По дяволите! Откакто Джини престана да бъде практикуваща магьосница, бедното зверче няма толкова много развлечения. Дори не може да подгони другите котараци, понеже никой от съседските не смее да се бие с него. Вероятно е приел с радост тази задача. Както винаги, Джини знае какво прави. И...“

— ... И аз съм идиот, защото стърча и си губя времето напразно — казах и я сграбчих в обятията си. Тя беше облечена като всички жени, но ако те бяха на нейното място, не бих ги и погледнал.

Джини реагира — тя знаеше как да го направи.

— Какво е идиот? — попита Вал от пода. И като поразмисли над този проблем, додаде: — Татко е добър идиот.

Сварталф ни изгледа скептично и размаха опашка. До Джини аз съвсем се размекнах. Тя разроши косите ми.

— Р-р-р, защо се държиш така, тигърчо?

— Татко е вълк — поправи я Вал.

— Днес можеш да ме наричаш тигър — снизходително ѝ разреших аз, оглупявайки все повече от щастие.

Джини ме погледна хитро.

— Добре, котенце...

— Ах, ти, почакай малко...

Тя сви кокетно рамене. Червеникавите ѝ къдрици се полюшнаха.

— Щом толкова настояваш, нещастен похитителю на жени...

Вал строго ни фиксира с поглед и заяви:

— Когато си чукате главите, скривайте ги, за да не ви боли.

Какво пък, право беше детето. Само че докато измъквахме херувимчето от дрехите му, нямахме време за обяснения. После чедото ни обърна всичко наопаки в хола и се настани да гледа мултипликационни филми по кристалната топка. Както и да е, в края на краищата аз успях да се добера до кухнята, където Джини приготвяше вечерята, и най-сетне ни се удаде да поговорим.

— Защо се върна толкова рано? — попита ме тя.

— Ще ти хареса ли, ако тази вечер си спомним нещичко от миналото? — отговорих ѝ с въпрос аз.

— Какво по-точно?

— Тандемът Матучек и Грейлък... Не, Матучек и Матучек. Странният сигнал „Тревога“, патент на компанията „Дяволска глупотевина“...

Тя заряза работата си и продължително ме изгледа.

— Какво е станало, Стийв?

— Ще видиш в предаването по кристалната топка — отговорих ѝ. — Настъпват нови времена: сега не само охраняват стачкуващите, ами се налага и да блокират всички изходи на предприятията. Днес

служителите ни трябваше да се измъкват през прозорците, докато по тях хвърчаха камъни.

Джини беше учудена и възмутена, но запази хладнокръвие. Старите навици си оставаха навици.

— Извикахте ли полиция?

— Естествено. Щом пожелаем, полицията ще ни окаже помощ, още повече че демонстрантите нахлуха в чужди владения. Прозорците са счупени, по стените са залепени неприлични лозунги... и тъй нататък. От гледна точка на закона нашият случай е напълно ясен. Но какво се оказва? Само опозицията няма грижи, а ние ги имаме колкото щеш. Техните хора ще се съпротивяват на всеки опит да се разпръсне демонстрацията. Помниш ли нюйоркския скандал миналия месец? Мнозина от тукашните типове са също студенти. Представи си заглавията на вестниците: „Жестоката полиция смаза идеалистически настроената младеж“, „Нападение срещу мирна демонстрация“ или „Полицията пусна в ход палките и магията“. Цялата гадост е там, че предприятията, свързани с „Източниците на норните“, произвеждат снаряжение за армията и полицията — например флуоресциращи магьоснически опознавателни знаци или василисковичи очи. Договорът ни задължава да продължаваме с изследванията в тази насока. Но полицията и въоръжените сили служат на истеблишмента. А според демонстрантите преуспяващият истеблишмент е зло, затова трябва да се унищожи нашата корпорация.

— Поезията на гражданското неподчинение — въздъхна Джини.

— Началникът на полицията ни предупреди, че официалната намеса, за да се спре нахлуването им, ще означава кръвопролитие. Тогава вероятно ще последват вълнения в университета и на Мерилин авеню. Кой знае докъде ще се стигне... Той ни помоли да спрем работа до края на седмицата — дотогава бурята може да отмине. Всъщност ние щяхме да го направим при всички случаи, защото някои наши служители вече заявиха на инспекторите, че се страхуват да се върнат на работа... Така стоят нещата.

Очите на Джини заискриха от трудно сдържан гняв.

— Ако отстъпите — каза тя, — те ще преминат към следващия номер от програмата си.

— Така е — рекох. — И ние го разбираме. А какво мислиш за тия, които се правят на мъченици? Свещениците на йоанитите се

готвят да проведат още една лицемерна церемония, посветена на невинно пролятата кръв на Агнеца. Знаят, че страната е пълна с наивници, обладани от добри намерения. Йоанитите карат тия нещастници непрекъснато да си задават въпроса дали действително не са се отклонили от пътя на истинската петристка църква, щом обществото, което се базира на нея, прилага насилие срещу членовете на тяхната църква на любовта. Освен това, скъпа, няма какво да се лъжем — насилието никога не е помагало срещу гражданското неподчинение...

— Когато заговорят картечниците, става страшно — вметна тя.

— Да, разбира се. Но кой би искал да убеждава правителството, че последната надежда е кръвопролитие? По-скоро аз самият ще стана йоанит. Следователно администрацията на „Източниците на норните“ не може да моли полицията да очисти владенията на фирмата.

Джини рязко се обърна към мен.

— Май това не те тревожи много?

Разсмях се.

— Не! Ние с Барни поразмислихме над този проблем и измътихме нещо... Помогна ни Робъртс, който днес в едно предаване заяви, че ветераните от войната могат да бъдат много полезни. И тъй като напоследък животът ни стана доста скучен, те питам: искаш ли да участваш в едно невероятно шоу?

— Тази вечер?

— Да. И колкото по-рано, толкова по-добре. Ще ти разкажа подробно, когато нашата малка надежда си легне.

Усмивката на Джини повехна.

— Боя се, че няма да намеря толкова бързо бавачка да я гледа... Тази седмица в училището имат изпити.

— А ако не намериш, какво мислиш за Сварталф? — предложих аз. — Там няма да има нужда от косматия, а тук той може да свърши чудесна работа — да я пази, или пък ако я заболи стомахчето, да изтича до съседите и да ги събуди с мяукането си.

— Тя може да се събуди и да поиска да ни види — възрази Джини не много уверено.

Оборих възражението ѝ, като напомних, че когато Вал започна да сънува кошмари, ние ѝ купихме пазител на съня. Малкото дървено

войниче с пушка стоеше нащрек до кревата ѝ, готово да прогони от съня ѝ всички страхотии. Не че вярвах кой знае колко на уредите, призвани да заместят родителската любов (и изобщо родителите), но в случая те наистина помагаха.

Знаех, че Джини ще се съгласи. Виждах — в нея кипеше енергия. Макар и временно да беше поела ролята на домакиня, не можеше безкрайно да се принуждава един чистокръвен кон да влачи плуга.

Ето така направихме първата си стъпка по пътя към Ада!

Издание:

Автор: Пол Андерсън

Заглавие: Операция „Хаос“

Преводач: Весела Петрова

Година на превод: 1991

Издание: първо

Издател: СД „Орфия“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1991

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДП „Георги Димитров“ — София

Редактор: Росица Панайотова

Технически редактор: Йордан Игов

Художник: Николай Кондев

Коректор: Марина Христова

ISBN: 954-444-002-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11570>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.